

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TAŞTAN KALP

Sisters Planet

JILL MARIE LANDIS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

GEÇMİŞİ KARANLIK SIRLARLA DOLU BİR KADIN...

Geçmişinin gölgesinden kurtulmaya çalışan Laura Foster yeni bir hayat kurmak için Teksas, Glory'de şık bir pansiyon satın almıştır. Kasaba halkı onu zengin ve saygın bir dul olarak tanır ama Laura geçmişinin her an peşinde olduğunun farkındadır.

ONUN AŞKI İÇİN HER ŞEYİ FEDA EDEBİLECEK BİR ADAM...

Rahip Brand McCormick genç kadına aşkını itiraf edince Laura ondan kaçır çünkü geçmişini ortaya çıkarsa Brand'in saygınlığına da leke sürüleceğini bilir. Gerçi Brand'in hayatı için tek tehdit Laura'nın geçmişi değildir. Kasabaya bir yabancıнын gelmesiyle tüm sırların ortaya çıkma riski doğar. Laura, kalp kırıklığıyla sonuçlanabilecek bir seçim yapmak zorundadır: Glory'yi terk edip Brand'in geleceğini mi kurtaracaktır yoksa gerçekleri ona anlatarak itibarını ve kalbini tehlikeye mi atacaktır?

"Landis'in hünlerli anlatımı okuru hikâyeye bağlayacak."
Publishers Weekly

Pegasus Yayınları: 1394
Bestseller Roman: 605

Taştan Kalp
Jill Marie Landis
Özgün Adı: Heart of Stone

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Pervin Salman
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2016
ISBN: 978-605-343-911-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Jill Marie Landis, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

JILL MARIE LANDIS

TAŞTAN KALP

İngilizceden çeviren:

Pervin Erdem

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

*Yeni başlangıçlara;
arkadaşlıklar kurmaya
bağları güçlendirmeye
düşleri gerçekleştirmeye
huzur bulmaya.*

Bu kitabı okuduğunuz için teşekkürler.

Aranızda günahsız olan kimse, bırakın ilk taşı o atsin.

John 8:7

BİRİNCİ BÖLÜM

NEW ORLEANS, 1853

On bir yaşındaki Lovie Lane, hayatının bir cehenneme döneneceği gece, onu tam olarak neyin uyandırdığından asla emin olamayacaktı.

Yerdeki ot şiltede, yanına sıkışmış şekilde yatan üç küçük kız kardeşinden birisi, farkında olmadan onu tekmelemiş olabilirdi. Ya da midesini kemiren açlıktı onu uyandıran. Amcasının ve yengesinin kızgın bir şekilde yükselen sesleri de olabilirdi. Ya da yaşadıkları barakanın dışından gelen bağırtılar. New Orleans'ın, Louisiana'ya yeni göçmüş, beş parasız İrlandalı göçmenlere ev sahipliği yapan mahallesi Irish Channel sakinlik, sessizlik ya da zenginliğiyle tanınmazdı.

Sebepler ne olursa olsun, Lovie uyanmıştı. Keçeleşmiş saçlarını gözlerinin önünden çekti; öndeki odadan süzülen lamba ışığında, eski püskü geceliğine ve birbirine dolaşmış kollara baktı. Kız kardeşleri, etraflarındaki hengâmenin içinde, masum melekler gibi muşıl muşıl uyuyorlardı. Odanın diğer köşesinde yatan, kendinden büyük iki erkek kuzeni de uyumaya devam ediyordu.

Maddie Yenge'nin genizden gelen sızlanan sesi, uyudukları bölümün kapısında asılı duran ince perdeden rahatlıkla duyuluyordu. "Onlara bakamayız. Kendimizinkilere zor bakıyoruz."

Lovie kardeşlerini uyandırmamaya çalışarak dikkatli bir şekilde yataktan indi. Sürünerek perdenin yanına gitti, dışarıya bakabilmek için perdeyi görünmeyeceği kadar yana çekti. Amcası ayaklarını sürüyerek masaya geldi ve bir sandalye çekti. En sonunda oturmayı başarmadan önce, ileri geri sallandı. Yengesi bir bardak çay hazırlamak üzere telaşla ocağa giderken, adama sert bir bakış fırlattı.

Timothy Amca kadını susturmaya çalıştı ama Maddie'nin susmaya hiç niyeti yoktu. "Yine içmişsin. Leş gibi kokuyorsun."

"Küçük problemlerimizi çözmeye çalışıyordum, evet öyle yapıyordum."

"Viskinin hiçbir yardımı olmaz. Kardeşin ve karısı ölmeseydi, 'küçük' problemlerimiz de olmazdı."

"Tanrı'ya şükür hepsi kız. Ursilinelere iki küçüğü alacaklar." Adamın derin iç çekişi Lovie'nin olduğu yerden duyuldu.

"Diğer ikisi ne olacak?"

Lovie'nin nefesi kesildi; "diğer ikisi" o ve neredeyse dokuz yaşında olan Megan'dı.

Adam, "Onlara da yer buldum." diye böbürlendi.

Annesi ölüm döşeğindeyken, Lovie ona kardeşlerine göz kulak olacağına dair söz vermişti. Ama şimdi istenmeyen kedi yavruları gibi dağılacaklardı. Hayat boyu ayrılacaklardı.

Maddie çayını masaya bırakarak ocağa gitti. Dal gibi ince bir kadındı; dirsek ve bilekler, kenar ve köşelerden ibaretti, onunla ilgili yumuşak denebilecek hiçbir şey yoktu. Lovie'nin bildiği, umutsuzca özlediği, nazik, yumuşak sesli annesiyle hiç alakası yoktu.

Maddie merakla, "İyi bir yer mi?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Umurunda mı? Ayrıca kocaman bir evde yaşayacaklar.”

“Gerçekten mi? Nasıl bir yer?” Maddie mırıldanarak arkasını döndü. “Belki ben de oraya gitmeliyim.”

“Beni güldürme.” Tim Amca, balgamlı bir öksürükle karışık, kaba bir şekilde güldü. Öksürükle boğularak, ellerini dizlerine vurmayı bıraktığında tekrar sandalyesine yerleşti.

“Her gün üç öğün yemek yiyecekler, kendilerine ait yatakları ve güzel giysileri olacak.”

Yengesi kapı tarafına bakınca, Lovie perdenin aralığından geri çekildi. Kadın sesini duyulması imkânsız bir şekilde alçalttı. Lovie, yengesinin ne söylüyor olabileceğine odaklanamayacak kadar kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

Ot döşekte yer için kavga etmeden yatmanın nasıl bir şey olduğunu bilmediği için, yalnız yatma fikri ona korkutucu geliyordu. Ya iyi elbiseler? Nasıl olacaklarını hayal bile edemiyordu ama kulağa çok cazip geliyordu. Hangi küçük kız güzel elbiseler istemezdi ki?

Diğer odadan bir sandalye gıcirtısı duyuldu. Lovie perdenin aralığından baktığında, Tim Amca’nın uyanık kalmaya çalıştığını gördü. Başı göğsüne düşmüş, ağzı bir horultuyla açılmıştı. Maddie yenge, adamın omzunu sertçe dürttü.

“Hiç para var mı? Yarın süt almam lazım.”

“Yarın sabah kızları götürünce bir sürü paramız olacak. Sabah ilk iş olarak kızları yıka. Mümkün olduğunca düzgün görünsünler. Onları geri getirmek istemiyorum.”

“Ya küçükler?”

“Büyükleri bırakır bırakmaz, gelir küçükleri alırım.”

İrlanda’nın soğuk havasında büyüyen Lovie, Louisiana’nın boğucu havasına hiç alışamayacağını düşünüyordu. Ama o gece parmak uçlarında döşeğe gidip diz çökerken, sıcağa rağmen ürperiyordu.

“Bebekler”e baktı; annesi onlara öyle seslenirdi. Onlar artık *Lovie’nin* bebekleriydi. Ertesi sabahı düşününce, yanakları göz-yaşlarıyla ıslanmaya başladı. O ve Megan, üstlerine başlarına çeki düzen verilerek, yeni bir aileye götürüleceklerdi.

Acaba İrlandalı olabilirler miydi? Alışkın oldukları herhangi bir şeyle karşılaşacaklar mıydı?

Kardeşlerini uyandırıp, gizlice evden çıkarıp çıkaramayacağını düşündü. Ama hemen bu fikrin imkânsız olduğunu fark etti. Sadece o ve Megan olsa, belki kaçma şansları olabilir ama dört ve altı yaşında iki küçük çocukla birlikte ortadan kaybolmaları imkânsızdı.

Ayrıca, Irish Channel civarını da çok iyi bilmiyordu zaten; rıhtıma yakın, çok da büyük olmayan bir bölgeydi. Annesi New Orleans’ın, Dublin gibi kocaman, pek çok caddesi ve pek çok mahallesi olan bir şehir olduğunu söylemişti. Anne babasının anlattığı hikâyelere bakılacak olursa, pek çok tehlikesi de.

Lovie karanlığa bakarak yatarken, uzanıp Megan’ın elini tuttu. Kardeşi uyuyor olmasına rağmen, parmaklarının onun parmaklarına dokunması, Lovie’yi rahatlatıyordu. Sonunda gözyaşları yanaklarında kururken uykuya daldı.

Ertesi sabah, gün daha aydınlanmadan, Maddie Yenge mut-fak lavabosunu ılık suyla doldurup Lovie ve Megan’ı uyandırdı. Sırayla iki kızı da sabunlu sularla yıkayıp yüzlerini parlayıncaya kadar ovdu. Elbiselerini tekrar giydirip karmakarışık olmuş saç-larını olabildiğince düzeltti.

“Lovie, saçların fare yuvası gibi.”

“Özür dilerim, yenge.”

Annesi, karışmış lülelerini açmayı daima başarırdı. Saçla-rının saman sarısı rengini ve gamzelerini İngiliz kuzenlerinden aldığını söylerdi. Megan ise, düz koyu kahverengi saçları ve her yerindeki çillerle tam bir İrlandalıydı. Lovie, düz saçları ve çilleri

olmasını çok isterdi ama ne yazık ki o sarı buklelere ve parlak mavi gözlere sahipti.

Megan, "Bebekleri uyandırayım mı, Maddie Yenge?" diye sordu. "Biliyorsun onların da banyo yapmaya ihtiyaçları var." Kalktığından beri neşeli bir şekilde konuşup duruyordu. Onu bu kadar neşeli gördükçe, Lovie'nin kalbi daha da ağırlaşıyordu.

Hiçbir şeyin farkında değil.

"Onları yıkamaya gerek yok. Ama gidip vedalaşmak isteyebilirsiniz, sanırım en iyisi bu."

"Vedalaşmak mı?" Megan'ın kahverengi gözlerinde heyecan belirdi. "Bir yere mi gidiyoruz? Sadece ben ve Lovie mi? Nereye yenge?"

"Tam olarak bilmiyorum ama Tim Amca'nızın sana ve Lovie'ye bir sürprizi var. Sizin gibi iki iyi kıza ihtiyaç duyan iyi bir yerde yaşayacaksınız."

Megan'ın düzgün kaşları endişeyle birleşti. Sağ kaşının üzerinde, Amerika'ya gelmek üzere bindikleri gemideki bir düşüşten hatıra kalan yara izi belirdi. "Ama onlar ne olacak?" Kardeşleri ve kuzenlerinin masum bir şekilde uyudukları odaya doğru baktı.

"Sizinle gelmiyorlar. Onlar da başka bir yere gidecekler."

"Ama..." Megan cevap ararcasına Lovie'ye baktı. "Ama annem daima birlikte olacağımızı söyledi. Öyle değil mi Lovie?"

"Öyle dedi Megan. Ama artık burada değil."

Kardeşinin güven dolu bakışlarına karşılık verince, Lovie'nin kalbi kâğıttan yapılmışçasına parçalandı. Yalan söylemenin ya da aksini iddia etmenin hiçbir anlamı yoktu. Kafasında binlerce soru vardı ama amcası her sabah olduğu gibi sınırlı ve sabırsızdı. Günü ilk viskisini içmeden kendine gelemiyordu. Bu haldeyken ona, nereye gideceklerini, kardeşlerini tekrar görüp göremeyeceklerini soramazdı.

Katie ve Sarah'yı bir daha göremeyecekleri düşüncesi ona inanılmaz geliyordu. Annesi ölmeden önce ona sadece cesur olacağına ve ona söylenenleri yapacağına dair değil, her şeyden önemlisi kardeşlerine göz kulak olacağına dair söz vermişti. En büyükleri oydu, ailenin reisiydi. Onları bir arada tutmaktan sorumlu olan da oydu.

İyi biri ol Lovie. Elinden gelenin en iyisini yap. Çok çalış. Kardeşlerini koru.

Zor bir yaşamları olmuştu. İrlanda'da açlık vardı ve babasının, Amerika'ya, Tim Amca'nın yanına gelip şansını burada aramaktan başka hiçbir çaresi kalmamıştı. Babasının her zaman söylediği gibi, Tim Amca tembel bir adamdı. Ama ne de olsa kardeşiydi. Babası, annesiyle birlikte Lovie ve kardeşlerini toparlayıp yanlarına taşıyabilecekleri kadar eşya alarak Atlantik Okyanusu'nu, daha iyi bir yaşam umuduyla geçmişlerdi.

Bulabildikleriye, en az arkalarında bıraktıkları açlık kadar kötü bir yaşamdı.

Onlardan önce gelen binlerce İrlandalı göçmen gibi onlar da New Orleans'da, gemiden indikleri rıhtımdan çok da uzak olmayan bir kulübeye, Tim Amca, Maddie Yenge ve oğullarının yanına yerleştiler. Babaları, şehrin etrafına yapılan kanalların kazısında çalışmaya başladı. Göçmenler sadece çok ucuza çalıştıkları için değil, aynı zamanda sayıca çok olup, gidenin yerine kolaylıkla yenisi bulunabildiği için de tercih ediliyorlardı. İş çok tehlikeliydi; hastalıklar, kazalar son derece yaygındı ve bölgedeki köle sahipleri, kendi değerli yatırımlarını, bu işte çalıştırarak riske atmak istemiyorlardı. Kanalları İrlandalılar kazardı, köleler değil. En azından babaları öyle söylemişti ve babaları asla yalan söylemezdi.

Babaları sarıhumma hastalığına yakalanıp öldüğünde Amerika'ya geleli sadece altı ay olmuştu. Annesi de hemen arka-

sından hastalanmıştı. Kalbi ve ruhu kırıgın bir şekilde, babalarının peşinden gitti. Anne ve babaları, göçmenlerin Amerika'ya olan ve "tabut yolculuğu" adını verdikleri yolculuğu, bu Louisiana rıhtımlarındaki rutubetli, pis, kalabalık kulübeye gelmek için yapmışlardı.

Maddie Yenge, kızlara kardeşleriyle vedalaşmak için sadece kısa bir an için izin verdi. Gözyaşları ve bağırsıklar bulaşıcı bir hal alıp artmaya başlayınca Maddie, Tim amca Lovie ve Megan'ı evden çıkarırken, küçükleri sakinleştirmeye çalıştı. Lovie durup arkasına baktı. Kardeşlerinin çılgınlıkları kapının dışından bile duyuluyordu.

Tim Amca, "Haydi," diyerek kızları kollarından tutup çekti. Amcaları onları Irish Channel'in sokaklarında sürüklerken, Lovie serbest kalan eliyle gözyaşlarını silip uzanarak onun hızına yetişmeye çalışan Megan'ın kolundan tuttu.

Kısa sürede rıhtım arkalarında kaldı. Etraflarındaki evler büyümeye başlamıştı. Kaldırım kenarlarına çıkıntı yapan ikinci kat balkonlarında demir parmaklıklar vardı. Yosunlar ağaçlardan, küflenmiş yeşil-gri sakallar gibi dökülüyordu.

Megan tökezleyince, Lovie'nin kolunu neredeyse yerinden çıkarıyordu. Yavaşlamaya çalıştı. Tim Amca tepelerinde dikildi. "Acele edin yoksa tokadı yersiniz!"

Lovie, "Çabuk ol, "diye fısıldadı Megan'a. "Yapabilirsin."

Kendi kalp atışları adımlarına yetişmeye çalışıyordu. Amcasına duyduğu korku en az bilinmeyene duyduğu korku kadar büyüktü.

Irish Channel'dan uzaklaştıkça, şehir farklı bir havaya bürünüyordu. Şık kıyafetler içindeki eldivenli hanımefendiler, yüksek şapkalı ve cilalı baston taşıyan beyefendilerin kollarında dolaşıyorlardı. Yürüyerek ya da yüksek yaylı, parlak faytonlarıyla yanlarından geçerken, kızları ya da Tim Amca'yı neredeyse fark etmiyorlardı bile. Rıhtımdan uzaklaştıkça, hava zenginlikle ağırlaşmıştı.

Yine de... Lovie, ağaçlardaki İspanyol yosunu gibi, kölelerin ve fakirlerin sırtında inşa edilmiş bu şehrin üzerinde kara bir örtü gibi asılı duran, ağır bir hüznün hissediyordu.

Nefes nefese koştururlarken, Megan, "Ursulinler nerede yaşıyor amca?" diye sormaya cesaret etti. Kötü bir bakışla karşılık aldı ama vazgeçmedi. "Kardeşlerimiz yeni evimizden çok mu uzakta olacak?"

"Dünyalar kadar," diye homurdandı amcası.

"Onlar ... Ursulinler ... iyi bir aile mi?"

"Ursulinler, yetimhane işleten rahibelerdir."

Yetimhane mi? Lovie irkildi. Maddie Yenge ve Tim Amca annelerine, hiçbirini yetimhaneye göndermeyeceklerine dair yemin etmişlerdi.

Neler olduğunu fark edince Lovie'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Küçük kardeşlerinin onları seven bir ailesi olmayacaktı. Kendilerine ait yatakları, güzel elbiseleri olmayacaktı. Tıpkı çöplükte yaşayan yavru köpekler gibi, paketlenip birbirlerinden ayrılacaklardı, tabii onları evlat edinmek isteyen bir aile bulunursa.

Ayrı düşerlerse onları nasıl bulacaktı? Hepsini bir araya nasıl toplayacaktı?

Kardeşinin korkuyla açılmış kahverengi gözlerine, incecik kollarına ve düz kahverengi saçlarına bakmak için döndü. Babasının görüntüsü gözlerinin önünden silinmeye başlamıştı, yakında annesiyle de aynı şeyi yaşayacağını biliyordu. Ya Megan'la ayrı düşer ve bir gün kardeşinin görüntüsünü de unutacak olursa? Ya bir gün küçük kardeşlerini tanıyamazsa?

Amcası bir köşeden dönerken, Megan'ın elini daha sıkı tuttu. Bir gece önce olduğu gibi kaçmak için yine inanılmaz bir istek duydu. Sanki aklından geçenleri okumuş gibi, amcası dönüp omzunun üzerinden onlara bakıp, "Oyalanmayın!" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adımlarını sıklaştırıp anayoldan keskin bir dönüş yaparak dar bir geçide girdi. Yüksek binaların gölgesinde, parke taşla döşenmiş geçit serin ve rutubetliydi. Etraflarında, esintide dalgalanan eğrelti otları ve adını bilmediği renkli çiçeklerle bezenmiş ve duvarlarla çevrilmiş, güzel bahçeler vardı. Çeşmelerden dökülen suların sakinleştirici sesleri geliyordu.

Ne beklemesi gerektiğini bilemiyordu ve bu acı gerçeğe sarsıldı. Burada, bu kocaman, ürkütücü yerde mi yaşayacaklardı? Yeni ailelerinin duvarlarla çevrili bir bahçesi mi vardı?

Tim Amca pas renkli, süslü sıvalı bir duvarla çevrilmiş, kalın kaplamalı bir kapının önünde aniden durdu. Durup iki kardeşe o kadar uzun süre baktı ki, Lovie onlara vuracak mı yoksa fikrini mi değiştirecek anlayamadı.

Onun, "Hata yaptım, eve dönüyoruz," demesini umut etti.

Ama onun yerine, "Lovie, kardeşinin yüzünden saçlarını çek," diye homurdandı.

Lovie avucuna tükürerek kardeşinin kahverengi saçlarını düzeltti. Kardeşinin çenesini ellerinin arasına alıp, "Her şey çok güzel olacak," diye fısıldadı. "Göreceksin. Çok güzel olacak."

"Söz mü?" diye sordu Megan.

Lovie gözlerini kapadı. Vücudunu bir ürperti sardı. "Bilmiyorum! Hiçbir şey bilmiyorum. Ben de küçük bir kıyım!" diye bağırarak istedi.

Ama onun yerine, "Söz," dedi.

Tim Amca, kapının üzerindeki, zıl görevi gören demir halkayı kapıya vurdu. Halka, pat diye bir ses çıkardı. Bir saniye sonra kapıyı uzun boylu, başında parlak turuncu bir türban olan ve patiska elbisesinin üzerine beyaz bir önlük takmış, zenci bir kadın açtı. Kadın önce Tim Amca'ya, sonra da Lovie ve Megan'a baktı. Gözlerinden bir endişe ifadesi geçti. O kadar hızlı olmuştu ki, Lovie böyle bir şeyi görüp göremediğinden emin olamadı.

Yanlış gördüğünü düşündü. Kendi kendini, bunun bir anlamı olmadığına ikna etmeye çalıştı.

Kadın onun anlamadığı çok yumuşak ve güzel bir dilde bir şeyler söyledi ve geriye doğru çekildi. Açık kapıda başka bir kadın belirdi. Bu kadının parlak ateş kırmızısı saçları ve gül yaprakları gibi beyaz bir teni vardı. Uzun, üzerine çiçek buketleri işlenmiş, pırıltılı fildişi bir sabahlık giymişti. O kadar gevşekçe bağlanmıştı ki, üst kısmını eliyle tutuyordu.

Kadın, Tim Amca'ya ne istediğini sormadı. Amcaları onlara her zaman yaptığı gibi, gözünün ucuyla şöyle bir baktı.

Tim amca, "Bu ikisini istedi," dedi. "Dün anlaşma yaptık."

Lovie gözlerini kadından alamıyordu. Yüzü ve hatları mü-kemmeldi. İnceydi ama Maddie Yenge gibi sert hatlı değildi. Omuz hizasını geçen parlak kızıl saçları, üzerindeki parlak ipek sabahlıkla Lovie'ye, tepesinde parlak bir alev yanan mum gibi göründü. Çok çekici bir kadındı.

Lovie bir an için kadının saçlarına ve sabahlığına bakmayı kesip, bakışlarını gözlerine çevirdi. İnsanların söylediklerine her zaman güvenilemeyeceğini, doğruyu söyleyip söylemediklerini anlamak için gözlerine bakmak gerektiğini öğrenmişti. Ama bu kadının gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Ne merak ne de sıcaklık. Ne mutluluk ne de keder. Maddie Yenge'nin gözlerindeki acıdan da, annesinin gözlerindeki dipsiz sevgi ve sonsuz umuttan da iz yoktu.

Birisi kadının içinden tüm duyguları çekip almış gibiydi.

Lovie, *belki de bu nedenle burada çocuklara ihtiyaçları vardır,* diye düşündü.

İçinde bir umut ışığı parladı. Annesi onlara, meleklerim, neşelerim derdi. Belki de o ve Megan, onlara gözlerinde büyük bir boşlukla bakan kadına da neşe getirirlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kadın Lovie ve Megan'ı görmezden gelip Tim Amca'ya, "Burada bekleyin *s'il vous plait*". Onu çağırayım." Gözlerindeki soğukluğun aksine sesi sıcacıktı. Lovie'ye New Orleans'ın havasını hatırlattı.

Sabahlığının önünü belli belirsiz tutarak içeri gitti. Lovie kadının arkasından ileride uzanan odaya baktı. Tim amcanın iki odalı kulübesinden büyük bir mutfaktı bu. Ve hatta İrlanda'daki saman çatılı kulübelerinden bile büyüktü. İçeride bir masanın etrafında oturan iki kadın daha vardı. İkisi de, Lovie'nin şimdiye kadar gördüğü en görkemli sabahlıkları giymişlerdi. Kumaşları parlak ve yumuşaktı; biri koyu kırmızı diğeri ise olgun erik rengindeydi. Kat kat fırırlar, bellerinden yerlere kadar uzanıyordu.

Kadınların önündeki masada, içlerinde sıcak bir sıvı olan ve üzerlerinden duman yükselen fincanlar duruyordu. Kadınlardan biri esneyerek başını kolunun üzerine koyarken diğeri yavaşça kapıya döndü. Bakışları Lovie'ye kaymadan önce Megan'ı fark etti.

Bakışları buluşunca, kadın başını çevirdi ama hemen öncesinde Lovie o gözlerde bir kızgınlık yakaladı. Hızlı bir şekilde utançla yer değiştiren bir kızgınlık.

Kadın onlara içeri girmelerini işaret etti ama Lovie kıpırdamadı. Amcasının ürkütücü varlığına ve evin içinden onlara bakan kadına rağmen, kollarını koruyucu bir şekilde kardeşinin omuzlarına sardı ve onu kendine doğru çekti. Annesine bir söz vermişti ve o sözü tutmaya kararlıydı.

"Ne olursa olsun Megan," diye fısıldadı kardeşinin kulağına, "seni daima koruyacağım. Ne olursa olsun."

Amcaları onları eşikten içeriye doğru itti. Yalnızca birkaç saat sonra, Lovie kardeşini son kez gördü. Uzun boylu bir adam, çıgliklar atan Megan'ı omzuna atıp dar bir koridorda kayboldu.

1 (Fr.) Lütten. (ed.n.)

İKİNCİ BÖLÜM

GLORY, TEKSAS, 1874

Laura Foster, gecenin bir yarısında soğuk terler dökerek uyandı ve yatağın içerisinde oturdu. Artık on bir yaşında olmadığını, bunun bir rüya olduğunu fark etti. Ve New Orleans'ta bir randevuevinde olmadığını.

Gözleri yatak odasının içinde dolaştı. Bir an için şaşkınlık içerisinde, uykunun son kırıntıları da dağılana, nerede olduğunu ve kim olduğunu hatırlayana kadar bekledi.

Kaliteli Mısır pamuğundan yapılmış örtüleri bir kenara çekerek, en değerli eşyalarından birisi olan yatağından indi. Ünlü mobilyacı Belter tarafından yapılmış bu parça için küçük bir servet ödemişti. Yatağın yan parmaklıları bükülmüş gül ağacından yapılmıştı. Yatak başında ise, detaylı bir şekilde oyulmuş iki yanında fundalar olan bir meyve sepeti vardı.

Yatak, tatlı rüyaları da garanti edebilse, onun için ödediği paraya değebilirdi.

Çıplak ayaklarıyla yürüyüp odanın diğer ucundaki makyaj masasına gitti. Mermer yüzeyine serilmiş kadife örtüsüyle bu masa, onun parfüm şişeleri, gümüş bir saç fırçası, taş kutulardan

oluşan koleksiyonunda sakladığı tokalarından oluşan kadınsı donanımlarının kalesi gibiydi..

Bir an için masanın üzerinde asılı duran aynada kendi görüntüsünü yakaladı; uzun ve gür kıvrıkcık saçları omuzlarına kadar uzanıyordu. Beyaz geceliği, karanlığın içerisinde ona gölgelerde dolaşan bir ruh havası veriyordu. Arkasını dönüp anacadeye bakan ikinci kattaki pencereye gitti.

Kuru ve sıcak havasıyla pastırma yazı gelmişti. Sonbahar tam anlamıyla kendini göstermeden önce, tüm Teksas ovalarını yakıcı bir sıcak sarmıştı. Pencere açtı ama kadife perdelerin altındaki dantel tüllerde en ufak bir hareket gözüküyordu. Kıpırdamalarını sağlayacak en ufak bir esinti yoktu.

Dışarısı sessiz, cadde bomboştı. Ahşap binalar iki blok boyunca caddenin iki tarafında dizilmişti. Hiçbirisi Foster'ın Panisyonu kadar şık ya da bakımlı değildi. Evi caddenin bir ucunu süslüyordu. Geniş verandası ve süslü rokoko tarzı detaylarıyla, insanların yarım günde bir ağıl inşa ettikleri ve küçük ahşap tomruklarla yaptıkları evleri paylaşarak yaşadıkları bu bölgede, tamamlanması bir yıl sürmüştü. Bu evdeki, tavandaki alçı kabartmalardan, yemek odasındaki el oyması pervazlara kadar her şey, onun kişisel tercihi olmuştu. Her bir çekmece kulpunu, her bir kapı kolunu, her lambayı, perdeyi, yatak takımını, her bir yün halıyı kendisi seçmişti. Hemen her odada duvarlar son derece kaliteli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Sert ahşaplarla yapılmış oymalı mobilyalar cilalanmış ve parlatılmıştı. Paranın satın alabileceği en mükemmel eşyalar, ziyaretçileri etkilemek ve dul Foster'ın son derece kaliteli bir hanımefendi olduğuna şüphe bırakmamak için özenle bir araya getirilmişti.

Evi tamamen planladığı gibiydi: Eskiden olduğu kadını, yaşadığı hayatı saklayacak kadar güzel bir ev

Bir anlamda kendi altın kafesini inşa etmişti. Sığınmak için harika bir yerdi. Yine de son derece ince ve dikkatli bir şekilde planladığı ve gerçekleştirdiği bu hayatın, bir yalan üzerine kurulu olduğu için bir anda yerle bir olabileceğini aklından çıkarmıyordu.

Laura burada başardığı şeyle gurur duyuyordu ama bunun da bir bedeli vardı. Özgürlüğünü kazanmak ve servetini biriktirebilmek için yapmayı bildiği tek şeyi yaparken, kelimelerle anlatılamayacak kadar utanç verici hakaretlere katlanmıştı.

Artık eski hayatını sürdürmemesine ve hiç kimsenin onu istemediği bir şey yapmaya zorlayamayacağını bilmesine rağmen, gerçeğin ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etmeden geçirdiği bir tek gün bile yoktu.

Laura Foster'ın, eski bir fahişeden başka bir şey olmadığı gerçeğinin.

Aşağıda girişte asılı saat dördü vurunca, Laura ellerini gözlerine bastırarak içini çekti. Uykusuzluk nöbetlerine alışkın biri olarak, tekrar uyuyamayacağını çok iyi biliyordu. Ayak işlerine bakan Rodrigo ve ev işlerine bakan karısı Anna'nın gelip misafirleri için kahvaltı hazırlamaya başlayacağı şafak vaktini beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Onun hazırlamış olduğu harika masaları bol ve lezzetli yemekleriyle süsleyen Rodrigo, Anna ve oğulları Richard'a teşekkür borçluydu.

Yatağına gitti, başucu lambasını yakarak okuduğu kitabı aldı. Alexandre Dumas'nın yazdığı *Monte Cristo Kontu*, ona kendisini hatırlatıyordu. Kaderin ona çizdiği hayattan kaçmaya kararlı bir şekilde kendini eğitmişti. Önce diğer fahişelerden biri olan Jolie adındaki kadına, ona okuma öğretmesi için yalvarmıştı. Başlangıçta, okuma gibi önemsiz bir şeye harcayacak çok az vakitleri olduğu için gelişme kaydetmek oldukça emek gerektirmişti. Jolie'nin öğündü asla unutmamıştı: *Çok çalış küçük kız. Eğer okumayı sekersen, bir kitabın sayfalarında kaybolup, kendi iç dünyana kaçabilirsin*

Kendini geliştirme çabaları dikkatlerden kaçmamıştı. Bir gece içerisinde büyümek zorunda bırakıldığı randevuevinde, diğer kadınlar tarafından azarlanıp durmuştu. Hayatta kalabilmek için kalbine ve ruhuna duvarlar örmüş, bu nedenle de soğuk ve kibirli olmakla suçlanmıştı. Bütün bunları yaşarken de kaçabileceği tek yer olan zihnini geliştirmişti.

Orada kimse ona dokunamazdı. Hiçbir erkek onun zihnine ellerini süremezdi.

Diğer kadınların onun hakkında ne düşündükleri umurunda bile değildi. O hayatta kalmaya ve dışarıdaki dünyada özgürlüğünü kazanmaya odaklanmıştı. Ve bunu başarmıştı da. Ama çok ağır bir bedel ödeyerek. İsteyebileceği her şeye sahipti. Sahip olduğu her güzel ve pahalı şey, aynı kendisi gibiydi: Dışarıdan mükemmel ama içinde duygulardan uzak.

Bir zamanlar o da sevmişti. Annesini, babasını, kardeşlerini sevmişti. Ama şimdi...

Artık hiçbir şey hissetmemek daha kolaydı.

Laura kahvaltı bitip yemek odası temizlendiğinde altı saattir ayaktaıdı. Misafir iki aile evlerine dönmek üzere ayrılmışlardı ve şimdi bir sonraki ziyaretçileri için hazırlanmaları gerekiyordu.

Sürekli ziyaretçileri olması konusunda çok şanslıydı. Burası kasabadaki hızla büyüyen tek pansiyondı. Sahibinin mirasçılarının, iki geniş araziı araziı yarı fiyata satmayı kabul etmiş olmaları da onun işini kolaylaştırmıştı. Kasabaya yerleşmek üzere daha çok insan gelmeye başladıkça, işler de artmış, buna karşın yerli Komançi kabilelerinin saldırıları da azalmıştı. Araba seferleri ikiye katlanmıştı ve bir demiryolu hattının Glory'den geçmesi bekleniyordu.

Laura, Rodrigo'yla akşam yemeği menüsünü konuşmak üzere mutfağa gittiğinde, havada hâlâ tarçın ve pastırma kokuları vardı. Anna da yukarıda yatak takımlarını değiştiriyordu. Genelde gün-

lük alışverişlerde Rodrigo'ya güvense de ki bazı etlerin istenilen yumuşaklığa ulaşması için ne kadar süreyle asılması gerektiğini, hangi meyve ve sebzelerin yeterince olgunlaştığını, nasıl pazarlık yapılacağını hep o öğretmişti, bugün duvarlar üzerine geldiği için dışarı kaçmak istiyordu.

Odasında, fırırlı gri bir bone ve boncuklu küçük bir el çantası seçmeden önce kıvrık saçlarını topuz yaparak düzeltmeye çalıştı. Küçük gümüş renkli tabancasının çantasında olduğundan emin olduktan sonra, çantanın ipek askısını bileğinden geçirdi, girişten şemsiyesini aldı. Yanına listesini ve alacaklarını koyacağı sepetini de alıp dışarı çıktı.

Teksas güneşi son derece yakıcıydı. Dükkâna doğru giderken cildini güneşten korumak için hemen şemsiyesini açtı. Yürürken adımları son derece kendinden emin ve güvenliydi, alışık olduğu caddenin iki yanında düzgün bir şekilde sıralanmış giydirme cepheli dükkânlara, yürüyenleri tozdan koruyan ahşap kaldırımlara baktı.

Glory iyi bir kasabaydı; tanınma korkusu yaşamayacağı kadar New Orleans'tan uzak ve kendi işini geliştirmesine imkân tanıyacak kadar küçüktü.

Laura gülümseyerek tanıdığı tüm esnafa selam vermeye başladı: Her zaman etin en iyi parçalarını onun için ayıran Kasap Patrick O'Toole. Atının düzgün bir şekilde nallanmasını ve arabasının tekerlerinin iyice yağlanmasını sağlayan demirci Büyük Mick Robinson. Annesiyle birlikte işlettikleri dükkânlarında her zaman onu memnun etmeye çalışan Harrison Baker.

Hepsi onu Bayan Laura Foster olarak tanıyordu. Saygıdeğer, zengin dul Foster.

Böyle bilmeye devam etmelerini umut ediyordu.

Gözüne, yolun karşısından onun olduğu tarafa geçip ona doğru gelmeye başlayan kovboy iliştiğinde, neredeyse dükkâna

varmak üzereydi. Adam şapkasının ucuna dokunarak ona selam verince, o da hızlı ve soğuk bir baş hareketiyle karşılık verip şemsiyesinin açısını yüzünü saklayacak şekilde ayarladı. Adımlarını, fark edilmeyecek ama aralarındaki mesafeyi artıracak şekilde hızlandırdı.

Omzunun üzerinden arkasına bakmamak için kendini zor tutarak, önündeki yola bakmaya ve aptalca düşüncelere kapıldığına ikna olmaya çalıştı. New Orleans'tan tanıdığı sayısız adamdan birinin burada karşısına çıkma ihtimali ne olabilirdi ki? Ve üstüne üstlük onu tanıması? Böyle bir şey ancak milyonda bir ihtimalle olabilirdi.

Dükkâna ulaştığında içinde bir rahatlama hissetti. Şemsiyesini kapadı, gözleri içerideki ışığa alışana dek kısa bir an için eşikte durdu. İçeride Harrison, bir kadına konserve seçiminde yardım ediyordu. Üzerinde kirli, kol ağızları aşınmış bir gömlek, eski bir pantolon ve başında ter lekeleri içerisinde bir kovboy şapkası olan bir sıgırtmaç, alışveriş yapmak için bekliyordu. Tezgâhın üzerine alacağı birkaç parça şeyi koymuştu: yarım kilo fasulye, birkaç kutu sardalye konservesi ve bir düzine patates.

Yanında, üzerinde sıska omuzlarından sarkan, elde örülmüş bir kazak olan küçük bir kız duruyordu. İçi limonlu şekerlerle dolu, ağzı açık bir şeker kavanozunun önünde dikiliyordu. Bir elini yumruk yapmıştı, avucunda kavanozdan çaldığı bir şekeri sakladığı çok belliydi.

Laura bir bakışta olan biteni anlamıştı. Bu sahne ona, o küçük kızın yaşlarındaki halini hatırlatmıştı. Tabii yanında Megan'la birlikte. Çabucak arkasını döndü ama bir zamanlar kalbinin olduğu yerde bir sıkışma hissedemeyecek kadar çabuk davranamamıştı.

Listesindeki ihtiyaçlarına odaklanmaya çalıştı, tam dükkânın başka bir tarafına yönelecekken, duyduğu tokat sesiyle irkildi.

"Dayak yemek istemiyorsan, çabuk o şekerleri bırak!"

Bu sert tehditle, olduğu yere  akıldı kaldı.

Arkasını döndüğünde, adamı küçük kızı n başında, bir eli hâlâ havada dikilirken gördü. Tek bir limonlu şeker yerde, kirli ve çıplak ayaklarının dibinde duruyordu. Sesi çıkmıyordu ama gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Yanağına bastırđı parmaklarının altından görünen, büyük, kırmızı el izi her şeyi açıklıyordu.

Laura hiç düşünmeden tezgâhın yanına gidip adamla küçük kızın arasına girdi.

“Eğer ona bir daha vuracak olursanız, ölene kadar pişman olursunuz,” dedi.

Adam en az kızı kadar şaşır mış bir şekilde ona baktı ama kendini hemen toparladı.

“O benim çocuğum ve hırsızlık yapmasına izin vermeyeceğim.”

Küçük kız, Laura’nın eteğinin arkasından başını uzatarak, “ almıyordum baba. Alabilir miyim diye soracaktım,” dedi. Ağlamamak için kendini zor tutarken sesi titriyordu.

“Biz ne h rsızız ne de dilenci. şimdi, gel çabuk yanıma.” Eliyle yerde bir noktayı işaret etti. Küçük kız Laura’nın arkasından çıkıp babasının yanına geçti. Elini yüzünden indirmişti ama yanağındaki kıpkırmızı el izi olduğu gibi duruyordu.

Adam  ocukla ilgilenmeyip kızgın bir şekilde Laura’ya bakmaya devam etti. Laura da ona boyun eğmeyeceğini göstermek için bakışlarını kaçırmadan ona baktı.

Laura dikkatini küçük kıza yönelterek, “Evde başka kardeşlerin var mı?” diye sordu.

Küçük kız başını evet anlamında sallamadan önce babasına bir bakış attı.

“Sana, eve götürmen için biraz limonlu şeker alacağım, kardeşlerinle paylaşırsın değil mi?”

Adam, “Bağış kabul etmiyorum,” diye homurdandı.

"Sizin için değil, çocuklar için alacağım." Laura, çocukların hayatlarında mutluluk adına pek de bir şey olmadığını tahmin edebiliyordu. Bu küçük kıza bakacak olursa, neşe onların hayatından çikali uzun zaman olmuştu.

"Çocuklarımı nasıl yetiştireceğim beni ilgilendirir."

"Onları döverek yetiştiremezsiniz."

Adamın çenesinin kasılmasını görünce, yumruğunu da sıkmuş olduğunu tahmin etti.

İsterseniz bir deneyin.

Gözleri adamın sert bakışlarıyla karşılaşırken, birinin yanında dikilmeye başladığını hissetti. Sonra tanıdığı bir ses duydu. Güven dolu bir ses.

"Pişman olacağın bir şey yapmadan önce iki kere düşünmeni tavsiye ederim."

Laura dönünce karşısında, Glory'nin tek kilisesinin rahibi Brand McCormick'i buldu. Ona olabildiğince yakın duruyordu. Omuz omuza bir cephe oluşturarak adama baktılar.

Rahip, "Şimdi bu hanımefendinin, çocukların için bir parça şeker almasını kabul et ve gelecekte de öfkeni kontrol etmeye çalış," dedi.

Rahibin pazar günleri kilisede verdiği vaazlarını dinlemeye alışkın biri olarak Laura, McCormick'in bu kendine güvenen ve gülen yüzünün altında nasıl bir cesaret ve güç olduğunu farkına varmamıştı. Yalnız olmadığını anlayınca içinde bir rahatlama hissetti. Sığırtmacın, çocuğa yaptığını görünce, düşünmeden atlamıştı.

Eğer Rahip araya girmeseydi, sonrasında neler olabileceğini düşünmek dahi istemiyordu.

Adam, bir ona bir rahibe baktı; bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama düşündüklerini söylemese daha iyi olacağına karar vererek tekrar kapadı.

Harrison aceleyle tezgâha gelerek adamın aldıklarıyla ilgilenmeye başladı. Küçük bir paket limonlu şeker de hazırlayarak paketlerinin üzerine koydu. Laura paketi alarak küçük kıza uzattı. Küçük kız almasına izin veriyor mu diyerek başını kaldırıp babasına baktı, adam ufak bir baş hareketiyle onayını verdi. Bunun üzerine kız uzanıp Laura'nın elinden paketi aldı.

"Teşekkür ederim hanımefendi," diye fısıldadı.

"Bir şey değil."

Laura'nın söylemek istediği, bu küçük kız için yapmak istediği çok şey vardı ama zaten gereğinden fazla karışmıştı. Artık sadece, adamın dükkândan çıktıklarında, utancının ve rezil olmasının acısını küçük kızdan çıkarmamasını umuyordu.

Laura, adam ve kızı çıkana kadar oradan ayrılmadı. Sonunda gözden kaybolduklarında, rahatlayarak iç geçirdi ve Brand McCormick'e döndü.

"Teşekkür ederim Rahip." Adamın ona merakla baktığının farkındaydı. "Gerçekten sonrasında ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu."

Aslında adamı vurmasına ramak kalmıştı.

McCormick'in yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Gördüklerime bakılırsa, sonrasında da çok iyi başa çıkabileceğinize hiç şüphem yok."

Laura alt dudağını ısırды, adama tekrar bakmadan önce kapının olduğu tarafa bir bakış attı.

"Sadece, her şeyi küçük kız için daha da zorlaştırmadığımı umuyorum."

"Durumun onun için daha da kötüleşebileceğini düşünmüyorum."

Laura içini çekerek alçak bir sesle ekledi: "Emin olun, her şey çok daha kötü olabilir."

Rahibin soran gözlerle ona dikkatli bir şekilde baktığını görünce, yaptığı yorumu hiç yapılmamış saymak ister gibi başını salladı.

“Bu adamı tanıyor musunuz” diye sordu. “Daha önce görmüş müydünüz?”

“Kiliseye gelmiyorlar. Etrafta da hiç görmedim.”

Harrison tezgâhın arkasından, “Büyük olasılıkla bölgeye yeni gelmişlerdir,” dedi. “Toprak satışlarını fırsat bilen bir sürü insan yerleşmek üzere bu taraflara geliyor. Artık tüm komşularımızı tanıdığımız zamanlar gibi değil. ”

Brand, “Her şey değişiyor Harrison,” dedi. “Ama bu işler açısından iyidir sanırım.”

“Haklısınız. Ama keşke sadece namuslu, düzgün insanlar gelse. Kasabamızda bunun gibi pisliklere yer yok.”

Laura onun bu yorumunu, yüzüne sakın “dul Foster” ifadesini yerleştirerek dinledi.

Sonra Brand’e dönerek, “Bu sabah sizi buraya getiren nedir Rahip?” diye sordu.

Adam gülümseyerek, “Ashında kız kardeşimin siparişleri için geldim diyebilirim ama yalancı biri olmadığım için, sizin buraya girdiğinizi görünce, gelip bir merhaba demek istediğimi itiraf etmeliyim ve gelince de sizin aniden o çocuğu savunmak için öne atıldığınızı gördüm. Çok etkilendiğimi söylemeliyim.”

“Düşüncesizce ve aptalca bir hareketti ama burada durup adamın o çocuğa yaptıklarına seyirci kalamazdım.” Adamın söylediklerinden rahatsız olarak konuyu değiştirmeye çalıştı. “Siz nasılsınız Rahip McCormick?”

“Kilisenin sıralarını zımparalamak ve boyamakla meşgulüm.”

Adamın cevabı onu şaşırttı. Her pazar onu kürsüde gördüğü için fiziksel olarak ne kadar iyi durumda olduğunun farkındaydı ama onu hiç kendi işini kendi gören bir adam olarak düşünmemişti.

Yakından bakınca omuzlarının ceketini doldurduğunu ve ellerinin hiç de işten kaçınan birinin ellerine benzemediğini görebiliyordu.

“Ya siz?” Sohbeta devam etmeye kararlı görünüyordu.

“Her zamanki gibi çok meşgulüm ama biraz hava alma ihtiyacı hissettim. Buraya gelip Harrison’da bana para harcatacak yeni bir şeyler var mı diye bakmak istedim.”

Harrison hâlâ tezgâhın arkasında duruyordu. Gülümseyerek, başına yapıştırılmış saçlarını düzeltti. “Her zamanki gibi Rodrigo’yu bekliyordum,” dedi.

Laura adama listesini ve sepetini uzattı.

“Size göstermek istediğim danteller ve düğmeler var,” dedi.

Aslında dikiş dikmiyordu ama Brand’in istediği halde yanından ayrılmayacak kadar kibar olabileceğini düşünüp Harrison’ın peşinden gitti. Harrison ona yeni ürünleri gösterirken, Brand’in hayatından gayet memnun bir şekilde tezgâha yaslanarak etrafa bakındığını fark etti.

Brand, Laura dükkânın içinde hareket ederken, kendini eteklerinin zarif salıntılarına kaptırmıştı.

Sığırtmaç tam kızını tokatlarken dükkânın eşiğinden adımını atmış, adama engel olmaya gideceği sırada Laura aniden araya girmişti. Onun için duyduğu korku, en az cesaretine duyduğu hayranlık kadar büyüktü. Onun düşünmeden olaya daldığını kabul etmesi de ne kadar özverili bir insan olduğunu bir kez daha göstermişti.

Ağırbaşlı güzelliğine hayranlık duyarken, bu sofistike ve dikkat çekici kadının, kötü davranılan bir çocuk için cesur, hatta gözü kara bir kurtarıcıya dönüşebildiğini görmüştü. Gözle görünenenden daha farklı Laura Foster’lar olduğu belliydi.

Brand kız kardeşi Charity’nin isteyebileceğini düşündüğü birkaç şey –biraz fasulye ve birkaç yumurta– seçti. Aldıklarını

tezgâha götürdü, Laura'nın dükkânın içerisinde dolaştığını bilerek onun alışverişini bitirmesini bekleyip oyalandı.

Harrison, Laura'yı alışverişiyle baş başa bırakıp fatura hazırlamak üzere tezgâhın arkasına geçerken, "Çocuklar nasıl, Rahip?" diye sordu.

Brand, karısı Jane'in ölümünden bu yana çocukları disipline etme konusunda biraz gevşek davrandığının farkındaydı. Kız kardeşi Charity, Sam ve Jill'le elinden geldiğince ilgilenmeye çalışıyordu ama o da, muhtemelen kendilerinin çok katı kurallarla yetiştirilmiş olmalarından ötürü, dünyanın en disiplinli çocuk bakıcılarından biri sayılmazdı. Brand de babasının anılarıyla barışmaya çalışmıştı ama bu konuda pek de başarılı olduğu söylenemezdi.

"Rahip McCormick?" Harrison onu karanlık düşüncelerinden çekip aldı.

"Özür dilerim. Ben sadece..."

Harrison tekrar sordu: "Çocuklar nasıl diyordum."

"Yaramazlar. İflâh olmazlar. Yani her zamanki gibiler." Brand fasulyeler ve yumurtalar için ödeme yaparken, Laura'nın sepetinin tezgâhın üzerinde durduğunu fark etti. Harrison'ın duvardaki küçük posta kutularına gidip Laura'nın kutusundan bir mektup alarak sepetinin üzerine koymasını izledi.

Brand, sonunda Laura onlara katılınca kadar, Harrison'la sohbet ederek vakit geçirdi. Laura alışverişinin parasını ödeyerek sepetini alıncaya kadar bekledi.

"Evinize kadar size eşlik edeceğim," dedi.

"Anlamadım?" Laura şaşırarak görünüyordu.

"Evinize kadar size eşlik edeceğim," diye tekrarladı ve bu kesinlikle bir talep değildi.

"Emin olun, kendi başımın çaresine bakabilirim."

Neredeyse ruhani anlamda son derece tatlı olabilirdi ama o anda, gözlerinde beliren istek ve kararlılık gücü Brand'i, onun ihtiyaç olursa gerçekten kendi başının çaresine bakabileceğine ikna etmişti.

"Öyle gözüktüyor," diyerek kabul etti, "ama az önce olanlardan sonra, sizin evinize girdiğinizi görürsem kendimi daha iyi hissederim."

Laura sesini alçaltarak, "Gerçekten Rahip McCormick," diye devam etti, "ben gayet iyiyim."

Kısacık bir an için, sanki dokunarak kendini daha iyi ifade edebilirmiş gibi, elini adamın koluna koydu. Bu masum dokunuş Brand'i sakinleştirmek bir yana, sadece güvenliğini düşünerek değil, onunla birazcık daha vakit geçirebilmesi için, daha da kararlı olmasını sağladı.

"Bayan Foster, ısrar ediyorum."

Bir an için kadının, teklifine karşı çıkmaya devam edeceğini zannetti. Sonra dükkânın vitrininden dışarı bakarak kaşlarını çatı. Adama hafifçe gülümseyerek omzunu silkti.

"Madem ısrar ediyorsunuz, bana evime kadar eşlik edebilirsiniz."

"Tamam öyleyse."

Birlikte dükkândan çıkarlarken, Rahip McCormick kadına kolunu uzattı.

Elini Brand'in uzattığı koluna geçirmek son derece masumane bir hareketti ya da en azından, ceketinin kolundan onun sıcaklığını hissedip kendi beklenmedik tepkisiyle nefessiz kalana kadar, öyle olduğunu düşünüyordu. Bu kadar küçük bir dokunuştan etkileneceği aklından bile geçmemişti. Asla ve asla yakınlık aramıyordu. Pek çok duygu, pek çok hassasiyet, daha çocukken ondan sökülüp alınmıştı.

Brand'in kolunda yürürken, bonesinin dantelli ucunun utancını sakladığını umut ederek ileriye bakıyordu. Ama aslında kendisinin ne olduğunu ve caddede yürürken koluna girdiği bu adamın bir rahip olduğu gerçeğini unutması imkânsızdı.

Kimin aklına gelirdi ki?

Gerçeği söylemek gerekirse, Brand McCormick *yakışıklı* bir adamdı. Uzun boyu, gür açık renk saçları ve yeşil gözleriyle son derece kendine güvenli ve çekiciydi. Bir rahibin daha içe dönük olmasını beklerdi. Ama o, daima neşeli, son derece iyimser ve tutkulu biriydi.

Adama doğru bakınca, onun da kendisini incelediğini görerek kızardı. Utanmış olması Laura'yı çok şaşırttı. Yaşamının ilk yıllarında utanmayla ilgili her şeyden sıyrılmaya zorlanmıştı.

Yanakları alev alev yanarken, kendine onun bir din adamı olduğunu hatırlattı. Sadece bir din adamı değil aynı zamanda bir babaydı da. Bir duldu. İki çocuklu *gerçek* bir dul. Glory gibi bir kasabada toplumun direği, pek çok yönden bir belediye başkanının temsil ettiği şeylere en yakın kişiydi.

Aralarındaki tuhaf sessizliği nasıl dolduracağını düşünürken, Glory Gazetesi'nin önünden geçtiler. İçeriye doğru göz atınca Hank Larson'un masasının başında oturduğunu gördü. Neyse ki adam başını kaldırıp onları gördü ve beklemeleri için işaret etti.

Laura Brand'e, "Hank geliyor," dedi. Onu beklemek üzere dururlarken, elini Brand'in kolundan çekti.

Hank aceleyle dışarı çıktı. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı. Kahverengi saçları, sanki parmaklarını aralarından geçirmiş gibiydi ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Onları selamlarken, "İkinizi de görmek ne güzel. Sayenizde işten kaçmış oldum," dedi.

Laura genelde düşünceli bir havası olan, yazar, yayıncı ve şerifliğe vekâlet eden bu adamı, hiç bu kadar mutlu görmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Brand de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. “Belli ki evlilik sana yaramış, Hank,” dedi.

Laura kırk yaşındaki bu adamın, arkadaşının yorumu üzerine utanmış olmasını çok ilginç buldu.

“Mutlu bir adamım,” dedi. “Bir de şerif olacak birini bulabilsem ...”

Laura adamın görevi devretmek istemesini anlayışla karşılıyordu. Her ne kadar yaptıklarının tamamen kazara olduğunu söylese de, bir banka soygununa engel olarak kahraman ilan edilmiş, yerine yeni biri bulununcaya kadar kasabanın şerifi görevi ona verilmişti. Şerifliğe vekâlet ederken de, silahlı bir çatışmanın ortasında kalıp neredeyse hayatını kaybediyordu.

Laura onun yüzüne tekrar bir gülümseme yerleştirebilmek için konuyu değiştirdi. “Gazetenin yeni sayısını ne zaman görebileceğiz?”

Hank, “Umarım hafta bitmeden önce,” dedi. “Bu arada Laura, düğün yemeğimiz için sana ne kadar teşekkür etsek az.” Bir aydır onunla her karşılaştığında, aynı sebeple teşekkür ediyordu.

Brand gülerek başını salladı. “Eğer Bayan Foster el atmasaydı, düğünün senin için hazırlanan sürpriz partinin ortasında olacaktı.”

Hank başını salladı. “Orada durun, hepiniz!” Laura’nın taklidini yapınca, kadın yüzünü ekşitti.

Hank, vurulduktan sonra bir süre yatmak zorunda kalmış, bu dönemde parasını ve neredeyse gazetesini kaybetmenin eşiğine gelmişti. Ona yardım etmek için tüm kasaba bir araya gelmiş, Laura da pansiyonunun arka bahçesinde onun için sürpriz bir parti düzenlemişti. Hank parti sırasında, kasabaların sağlıkçısı ve Laura’nın tek yakın arkadaşı olan Amelia Hawthorne’a evlenme teklif etmişti. Amelia, Hank’in teklifini kabul etmişti, Brand de onları orada evlendirmek üzere hazırды.

Laura, *ne yapıyorum ben*, diye düşündüğü, ayağa kalkıp onları durdurduğu anı hatırladı.

“Hank Larson, bu senin sürpriz partin, Miss Hawthorne’un düğünü değil. Ona layık bir düğün törenini hak ediyor ve ben bunun olması için elimden geleni yapacağım.”

Laura nasıl olup da yönetimi ele aldığını şimdi bile korkarak hatırlıyordu ama oradaki erkeklerin Amelia’nın elinden harika bir düğün törenini çalmasına da izin veremezdi. Laura, kasabanın ilk gazetesini kuran ve bölgenin hırsızlar çetesinden kurtulmasına yardım eden bu adam için, en azından bunu yapabiliirdi.

Kendisinin asla böyle bir düğünü olamayacağını bildiğinden töreni planlamak ona acı-tatlı hisler yaşatırken, bir yandan da onu çok mutlu etmişti. Amelia ondan şahidi olmasını istediğinde hemen kabul etmişti ama geçmişini bilecek olsa Amelia’nın onunla arkadaşlığını arunda keseceğinden de emindi.

Pişman değildi. Harika bir düğün olmuştu. Ama keşke her karşılaştıklarında ona övgüler yağdırmaya bir son verselerdi.

Hank, “Amelia yakında bir yemek daveti verecek,” dedi. “Siz ikiniz de bizim ilk misafirlerimiz olacaksınız.”

Brand, “Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi.

Laura da, “Ben de öyle,” diyerek Hank’e güvence verdi.

Brand’in bakışlarını üzerinde hissederek ona doğru döndü. Gözlerinin içine bakınca, orada arzu değil sadece saygı gördü. Ve şefkat.

Bakışlarını ilk kaçıran Laura oldu. Sepetini almak üzere elini uzattı. “Gitsem iyi olacak. Rodrigo bu sebzeleri bekliyor. Bundan sonrasını ben hallederim, Rahip McCormick, teşekkür ederim.”

Hank Brand’in omzunu dürterek, “Güzel bir hanımefendiyi eve yalnız gönderecek değilsin herhalde, öyle değil mi?” dedi.

Laura gazetecinin söylediğini geçiştirmek istedi.

“Tabii ki hayır.” Brand sepeti tutmaya devam ederek tekrar kolunu uzattı. Hank’ın önünde onu reddetmek istemeyen Laura tereddüt etti ama sonunda kabul etmek zorunda kaldı. Ne kadar çabuk yola devam ederlerse evine o kadar kısa sürede gidebilirdi. Derin bir nefes alarak parmak uçlarını hafifçe Brand’in koluna yerleştirdi.

Pansiyona kadar huzurlu bir sessizlik içerisinde yürüdüler. Bu sessizlik, Brand’in, “Size evinize kadar eşlik etmekte başka bir amacım vardı,” demesiyle bozuldu.

“Bana sırlarınız olduğunu söylemeyin sakın.”

“Kabul ediyorum. Suçluyum.”

Biraz daha yaklaştı, aralarında yarım metreden az bir mesafe vardı.

Laura keşke biraz geriye çekilse diye düşündü ama Brand yerinden kıpırdamadı. Yakınlığı anlamadığı bir şekilde onu etkiliyordu. Kapıya doğru bir adım daha attı. Fazla temkinli davranıyor olabilirdi ama adamın gözleri sadece gülümsemiyordu ayrıca dürüstlük doluydu. Tim amcanınkilerden olduğu gibi dalkavukluk akmiyordu. Arzu ya da sapıklık da yoktu. Açıklık, dürüstlük, umut diyebileceği bir şeyle doluydular. Şaşırtıcı bir şekilde etkilenmişti.

Brand, “Yarın size uğrayabilir miyim?” diye sordu.

“Uğramak mı?”

“Sohbet etmek için,” diye açıkladı. “Sosyal bir ziyaret olarak.”

Yaşadığı şokla sarsıldı. Farkında olmadan sosyal olarak onunla görüşeceğini gösteren herhangi bir işaret mi vermişti acaba? Belki ona uzun uzun bakmıştı ya da çok açık bir şekilde gülmüştü. Yürürlerken koluna girmişti...

Sepeti yere bıraktı. Arkasındaki duvarda asılı olan tabelanın bir anlamı vardı. *Sadece Kadınlar ve Aileler*. Çatısının altında hiçbir bekâr erkeği istemiyordu. İtibarının lekесiz olması gerekiyordu.

Glory'deki varlığı, işindeki başarısı, tertemiz adını korumasına bağlıydı. Neredeyse beş yıldır, hiçbir erkekle sosyal ya da başka bir anlamda ilişkisi olmamıştı. Glory'ye ilk taşındığında öyle çok evlilik teklifini geri çevirmişti ki, Amelia'nın söylediğine göre kasabada onun hakkında, dul Foster'ı elde etmeye çalışmanın hiçbir anlamı yok, deniyordu.

Brand'in sorusuna vereceği cevap çok basitti; niyeti ne kadar masum olursa olsun, Laura masum değildi. O bir din adamıydı. Laura'ysa bir fahişe. Pazar ayinlerine katılmasının tek sebebinin içine girdiği karakterin bir özelliği olduğunu, inançla hiçbir ilgisi olmadığını bilse böyle bir soru sormazdı.

Ayrıca Brand McCormick, ona onurlu bir adamın gülen, dürüst gözleriyle bakıyor olsa da, her şeye rağmen bir erkekti. Onunla görüşmeyi kabul etmek demek Pandora'nın kutusunun açılması demek olacaktı.

"Korkarım söz konusu bile olamaz. Yarın çok işim var." Arkasına bakıp, piring kapı koluna uzandı.

"Sonraki gün öyleyse?"

"Korkarım bütün hafta meşgul olacağım. Hafta sonu yeni misafirlerim geliyor."

Brand, "Anlıyorum," dedi.

Laura bir din adamına yalan söylemenin özel bir cezası olup olmadığını merak etti. Bu yalan o din adamının yararına olsa bile.

"Rahip McCormick, sizi kırmak istemem ama herhangi bir ilişkiyle ilgilenmiyorum." Ruhunda yeterince kara leke vardı. Bir yalan daha ne fark ettirirdi ki?

Blöfünün Brand'in gözündeki kararlı ışığı söndürmediğini fark etti. Bırazcık bile olsa. Brand McCormick şapkasını kaldırıp ona selam verdi. Ona o gülüşüyle güldü.

"Anlıyorum. Başka bir zaman belki," dedi.

"Hiç sanmıyorum."

Brand arkasını döndü, güneşe, Teksas'ın kuru sıcağına çıktı.

Laura sepetini alırken, onun merdivenlerden caddeye inişini izledi. Sonra da derin bir iç geçirdi.

"Hiçbir zaman olmayacak, Rahip McCormick," diye fısıldadı.

Ne yarın ne de gelecek hafta.

Asla.

Laura içeri girince sepeti doğruca mutfığa götürdü, ortadaki masanın üzerine bıraktı; Harrison'ın koyduğu mektubu alıp Rodrigo'ya günaydın dedikten sonra aceleyle odasına gitti. Makyaj masasının önündeki koltuğa oturdu, zarfı açmak için bir saç tokası aldı.

Zarfın içindeki mektubu elleri titreyerek çıkardı.

Sevgili Bayan Foster,

Megan Lane'in nerede olduğu hakkında en ufak bir ipucu bile bulamadığımı üzümlere bildirmek isterim.

Laura mektubu kucağına koyarken, yaşadığı hayal kırıklığını kabul etmek istemiyordu. Mektubun geri kalanında, Bay Abbott'ın, elinde sadece kardeşini randevuevinden götüreren adamın adı varken, onu bulmak için gönderdiği ücreti nasıl kullandığını ve araştırmalarına devam edebilmek için ne kadar paraya ihtiyacı olacağını detaylı bir şekilde anlattığını biliyordu.

Bay Abbott'la savaş sırasında tanışmış olmasa ve o meşhur Pinkerton Dedektiflik Ajansı "Asla Kapanmayan Göz"de çalışan, sıradışı bir dedektif olmasa, ona istediği avansı göndermeyi aklından bile geçirmezdi. Ama Tom'un, Pinkerton'ın çalıştığı en iyi dedektiflerden biri ve gizlilik konusunda son derece güvenilir olduğunu biliyordu. Yeteneklerini savaş sırasında Kuzey için casus olarak çalışarak geliştirmişti.

Bunca yıldan sonra Megan'ı bulabilecek biri varsa o da Tom'du. Eğer başarısız olursa...

Başarısız olursa, o zaman da Katie ve Sarah'yı araştırmaya başlayabilirdi.

Başarısızlık üzerine düşünmemeliydi. Bunu çok uzun süredir planlıyordu, başarısız olamayacak kadar yüksek bir ücret ödemişti. Umudunu kaybetmeyecekti.

Henüz değil. Tüm yollar kapanmadan değil. Kardeşlerini bulacaktı.

Bulmak zorundaydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Foster'ın Pansiyonu, hafta sonu gelmeden dolmuştu. Misafir olarak orada kalan iki ailenin konuşmaları ve gülme sesleri yemek masasını dolduruyordu ama günleri ne kadar yoğun geçerse geçsin, gece olduğunda odasına çekilip yatağına girince, yalnızlık tek arkadaşı oluyordu. Karanlık saatler sonsuza dek sürecektir gibi geliyordu. Uykusuz gecelerini, çocukluğuna ait olduğunu düşündüğü ya da o zamanla bugün arasındaki yıllara ait görüntülerle doluyordu. Kız kardeşleri, sıcak evleri, ilk masum aşkı, çektiği acılar... Anılar, Megan ve diğerlerini koruyup bir arada tutamamanın verdiği pişmanlık ve utancı körüklüyordu.

Gündüzleri uykusuzlukla, çok çalışarak baş ediyordu. Misafirlerini memnun edip ister bir gece isterse daha uzun bir süre için olsun, onun çatısı altında kaldıkları zamanın her biri için unutulmaz olmasını istiyordu. Menüyu en ince ayrıntısına kadar kendisi planlıyor, her eti, her meyveyi, sunulan her yemeği mutlaka denetliyordu. Yatak takımlarının yıkanması, mobilyaların cilalanması onun gözetiminde yapılıyordu. Anna'ya yastıkların üzerine nasıl lavanta suyu sıkılacağını ve çarşafların köşelerinin nasıl katlanacağını öğretmişti.

kendisi de mükemmellik peşinde olduğundan, Hernandez'ler için oldukça yorucu bir tempo belirlemişti.

Kendini işlere vermesi, gecenin ilk saatlerinde yorgun düşerek yatağa gitmesine neden oluyordu ama ne olursa olsun, bir şekilde güneş doğmadan uyanıyordu. Sonunda yatakta dönüp durmayı bırakıyor, lambasını yakıp kitap okumaya başlıyordu.

Pazartesi sabahı, temizlenecek beş misafir odası; yıkanacak, asılacak ve ütülenecek beş yatak takımı vardı. Anna'ya gümüşleri kendisinin parlatacağını ve oturma odasının tozunu alacağını söyledi. Bahar dalları desenli muslin elbisesinin üzerine uzun bir önlük takıp buklelerini gevşek bir topuzla kontrol altına aldıktan sonra temiz bir keten havluyu eşarp olarak kullanarak başını bağladı.

Gümüş parlatma işini çok sakinleştirici buluyordu. Elleri çalışırken aklı, annesinin hayatta olduğu ve ailece birlikte oldukları günlere gidiyordu.

Annesinin sahip olduğu tek mücevher, ortasında sonsuzluğu temsil eden bir sembol olan, daire şeklindeki pirinç kolyeydi. Sembol, geleneksel İrlanda yoncasıyla çevrelenmişti. Annesi bu kolyeyi deri bir iple boynuna bağlardı ve Laura onu kolyesiz gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Bu kolyenin bir gün Laura'nın olacağını söylerdi.

Annesi öldüğünde, Tim Amca kolyeyi viski almak için satmıştı. Kardeşinin ailesini yanına aldığı için bunun onun hakkı olduğunu söylemişti.

Laura pansiyonu için gerekli yemek takımlarını alırken, maddalyonun üzerindeki simgeyi tüm gümüş yemek setinin üzerine koydurtmuştu. Simgeyi her gördüğünde annesini düşünmeden edemiyordu.

Gümüşler öğle yemeği için parlatılarak hazırlandığında, Laura pencereleri, sadece en iyi otellerde ve çok zengin kişilerin

evlerinde görülebilecek gösterişte perdelerle donanmış oturma odasına geçti. Perdeler için seçtiği gül rengi kadifeleri çok seviyordu. Buz rengi İsveç dantelinden yapılma tülleri ortaya çıkarmak için, perdelerini daima kalın bir kordonla yanlarda topluyordu. Her sabah ilk işi, açık pencereden gelip perdelerinin üzerlerinde birikebilecek olan tozları silkelemek oluyordu.

Sonra elinde toz beziyle odanın içerisinde dolaşıp, ara sıra durup hayranlıkla baktığı süs eşyalarının tozlarını almaya başladı: büyük sarkaçlı Fransız Morbier saati, Dresden ve Staffordshire bibloları. Odanın içerisindeki her yatay yüzey vazolar, kupalar ve lambalarla dekore edilmişti. Sert şekerlemelerle dolu kâseler, deri ciltli gelişigüzel bırakılmış kitapların yanlarına konulmuştu; kollu büyük gümüş şamdanlara da mumlar yerleştirilmişti. Bir duvarda da, Biloxi'den aldığı ve çok iyi olmasa da idare edebilecek kadar çalmayı öğrendiği, yüksek arkalıklı org duruyordu.

Bu harika koleksiyonunun aralarına, Güney'de savaşın yok ettiği tüm hayatlar ve servetlerin ardından eline geçen, adlarını bilmediği kadınların ve erkeklerin, yüzlerini hiç tanımadığı insanların fotoğraflarını koyduğu gümüş çerçeveler yerleştirmişti. Bu fotoğraflar artık *onun* insanlarıydı. Sergilediği bu aile, herkesin onun iddia ettiği kişi olduğuna inanmasını sağlıyordu. Bunlar, kardeşlerinin sığınağı olarak düşündüğü ve planladığı evine yerleştirdiği pek çok soyluluk işaretinden biriydi.

Sahip olduklarını, sadece gereken saygıyı görmek için sergilemiyordu –bir insan geçmişinde ne yaşamış olursa olsun, sahip olduğu zenginliği göstermesinin ona duyulan saygıyı artırdığının farkındaydı– onları nasıl kullanacağını da çok iyi biliyordu. Bunlar onun kendi kurguladığı yalanına inanmasını da kolaylaştırıyordu.

Özene bezene iğneyle her anında acı çekerek işlediği çiçekli yastığı düzeltirken kapı çalındı. Toz bezini bırakarak ellerini

önlüğüne silip açmak üzere kapıya gitti. Yeni misafirlerini akşamüzerinden önce beklemiyordu.

Giriş kapısının camında asılı dantel tüllerin ardından, kapıdaki Brand McCormick olduğunu gördü.

Laura iç geçirip kapıyı açarken, onu başından savmayı düşünüyordu ama adamın iki yanında, bir kız bir de oğlan çocuğunun durduğunu gördü. McCormick ikisinin de elini sıkı sıkı tutuyordu.

Laura rahibe bir bakış atıp dikkatini çocuklara verdi. Dokuz yaşlarında gibi duran ve Brand'in küçük bir kopyası gibi gözüken oğlan da ona bakıyordu. Kaşları çatılmış, alt dudağı sarkmıştı. Kız biraz daha küçük gibiydi, çizgili gri kumaştan yapılmış bir elbise giyyordu. Saçları çok da düzgün olmayan bir şekilde ayrılmış ve yine çok da düzgün olmayan iki örgü yapılmıştı.

"Merhaba Rahip McCormick, bu zevki neye borçluyum?" diye sordu.

Adama dün verdiği cevabın net bir şekilde anlaşılmış olduğunu umut ediyordu. Ama zaten kim böyle bir şey için çocuklarını da yanında getirirdi ki? Başka bir şey olmalıydı. Derin bir nefes alarak sağlam durmaya çalıştı.

Brand gururlu bir şekilde Janie ve Sam'i tanıştırdı.

Laura, "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedi.

Küçük kız eleştiren bakışlarla, "Neden başında bez var?" diye sordu.

Laura'ın eli başına gitti. Eşarby başından çıkarırken, tokalar ve bukleler bir çığ gibi döküldü.

"Toz alıyordum," dedi.

Janie omuz silkerek, "Şimdi de saçların dağınık gözüküyor," dedi.

Brand, "Janie," diye uyardı. "Söylediklerine dikkat et. Sam neden kardeşini alıp bahçede dolaştırmıyorsun?"

Laura, Amelia'dan, Brand'in çocuklarının başa çıkılması zor çocuklar olduğunu duymuştu. Aslında kullandığı ifade tam olarak iflah olmazdı. Laura onların kendi başlarına dolaşmalarına itiraz edemeden Janie atladı.

"Biz burada kalmak istiyoruz. Değil mi Sam?" Sam'e, Laura'nın kolaylıkla anlamlandırabildiği bir bakış attı.

"Evet. Burada kalmak istiyoruz." Küçük oğlan elini Brand'in elinden çekip kollarını göğsünde birleştirdi.

İki kişilik bir atlı araba anacaddeden geçiyordu. Laura, bir an için onları içeri davet etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Bu iki çocuğun oturma odasında koşturduklarını düşünemiyordu bile.

Sam, "Seninle tanışıp, çok önemli bir şey söylemeye geldik," dedi.

Janie örgülerinden birinin ucunu çiğnerken, sessiz bir şekilde onu izliyordu.

"Önemli bir şey mi?" Laura başını kaldırınca Brand'in gülmüşediğini fark etti.

"Cumartesi gecesı kilisedeki gösteriye bizimle gelir misiniz?" diye sordu.

"Biz derken?"

"Biz üçümüz. Kız kardeşim Charity, yeni kıyafetlerini giyecek olan koronun ilk konserini yönetecek. Sam ve Janie de çocuk korosunda olacaklar. Çok özel bir gösteri."

"Kilisedeki gösteri mi?" Laura adamın gözlerine bakarken, düşüncelerini toparlayana kadar dili tutuldu. "Benim kilisedeki bir gösteriye gelmemi mi istiyorsunuz?"

"Evet. Bizim konuğumuz olarak. Böyle bir akşamı paylaşmak isteyeceğim başka birini tanımıyorum."

Kendini gözünde, ciddi bir şekilde koro dinleyip, Glory'nin kadınlarıyla sohbet edip, erkeklerine kibarca gültümser ve çocukların etrafta hoplayıp zıplamalarını ya da böyle yerlerde çocuklar

ne yaparlarsa onları yapmalarını izlerken canlandırmaya çalıştı. Bütün bir akşam boyunca, olmadığı ve asla olamayacağı biri gibi davrandığını hayal etmeye uğraştı.

Ve bir rahibin kolunda.

Gerçekler acıydı. Kibarlık bile yüzündeki gülümsemeyi korumasına yetmedi.

“Özür dilerim Rahip McCormick. Sosyal ortamlarda bulunmuyorum.”

Brand korkusuzca yüzüne bakmaya devam etti.

Janie, “Evet, bulunuyorsun,” dedi. “Maskeli balodaydın. Melek kılığına girmiştin. Kocaman kabarık kanatların vardı. Seni gördüm.”

Laura içinden homurdandı. Doğruydı. Birkaç ay kadar önce bir merakla, yaklaşmakta olan gösteride giyilecek kıyafetlerin yaptırılması için para toplanması amacıyla, yine kilisede düzenlenen bir maskeli baloya katılmıştı.

Bir melek kıyafeti giymişti. Kıyafet değiştirerek gitmesinde bir sakınca olmayacağını düşünmüştü. Altın renkli ipek bir maske ve bol kolları altın yaldızlı kordonlarla bağlı, uzun beyaz bir elbise seçmişti. Şöminenin yanındaki ayaklı vazoun içinde duran deve kuşu tüyleriyle de kanat yapmıştı.

Salona adımını attığı andan itibaren de kendini son derece rahatsız hissetmişti.

Alkol almış sığırtmaçlar ona bakmaya başlayınca, çok büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Onlara buz gibi bakışlar atınca, onlar da dikkatlerini Amelia’ya çevirmişlerdi. Hank Larson sevgilisini kurtarmaya geldiğinde bir kavga patlak vermiş, Laura da gizlice yan kapıdan çıkarak evine koşmuştu.

“Alışkanlık haline getirmemeye çalışıyorum.” Kendini neden bir çocuğa karşı savunma durumunda kaldığını merak etti. “Özür dilerim. Sadece gelemem.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Maskeli balodaki Brand'i hatırladı. Üzerinde bir gladyatör kostümü, başlığı ve kırmızı peleriniyle gelenleri karşılamıştı.

Sam, "Gelmek zorundasın," diye zorladı. "Sana bir hediye aldık."

"Hediye mi?" Bir an için durdu. Brand'in emek vererek, zar zor kazandığı parayı bir hediyeye harcamış olması fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Kıyafetleri eski değildi ama son moda oldukları da söylenemezdi. Çizmeleri parlatılmıştı ama topuk kısımları biraz aşınmıştı. Rahiplerin maddi durumu cemaatin zenginliğine bağlıydı, Glory ve çevresinde de zengin bağışçı bulmak pek de kolay değildi.

Brand cebine uzanıp metal kapaklı, küçük cam bir kavanoz çıkardı. Ona uzatınca, Laura avcuna koymasına izin verdi.

Sam, "Aç," diye bastırdı.

Laura çocuğun isteğini yerine getirdi. Açılan kavanozdan gülyağı ve birazcık da badem kokusu geldi.

Janie, "Ellerin için bir merhem," diye açıklama yaptı. "Bayan Amelia yaptı."

Laura Brand'e bakarak, "Çok güzel." dedi "Teşekkür ederim." Brand, "Hepimizden," diyerek karşılık verdi.

Laura, Sam ve Janie'ye de teşekkür etti. Artık hediyeyi de verdikleri için çocukların ona olan ilgisi kaybolmuş gibiydi. Sam verandanın parmaklıklarına tırmanıp çabucak üstüne çıktı. Janie, Laura'nın, verandadaki salıncakta gerinen, uzun tüylü, beyaz kedisi Peaches'i gözlemeye başlamıştı. Babasının yanından ayrılarak, parmaklarının ucunda uyumakta olan kediye doğru gitti.

Brand, "Onları şarkı söylerken izlemenizi istiyorum," dedi.

Laura alçak sesle, "Ama bu hiç adil değil," dedi. "Size katılmam için çocuklarınızı kullanmak."

Adam omuz silkip gülümseyerek ona baktı. "Bir erkek yapması gerekeni yapmalı."

Laura istemeyerek de olsa kendisini gülümserken buldu.
"Ne zamandı bu gösteri?"

"Cumartesi gecesı. Yani misafirimiz oluyorsunuz, öyle mi?"
Bir cevap almadan oradan ayrılmayacak gibiydi.

Sam, "Tamam mı?" diye sordu.

Janie de, "Lütfen?" diye yalvardı.

Laura iç geçirdi. Brand'i reddetmek bir şeydi, çocukları reddetmek ise bambaşka bir şey.

"Pekâlâ. Madem hepiniz bu kadar ısrar ediyorsunuz."

Kibar bir şekilde adamın gösterinin detaylarını ve neler beklemesi gerektiğini anlatmasını dinledi. Gelemeyeciğini daha sonra da bildirebilirdi. Şu anda onu reddedemezdi. Hele de gözleri böylesine umutla parlarken.

Kendini zorlayarak bakışlarını kaçırdı. Adam kız kardeşinin koro için yapmayı düşündüklerini anlatırken, Laura'nın aklı başka yerlere kaydđ. Bir an sonra çocukların etrafta olmadığını fark etti. Peaches'in de.

Laura, "Çocuklar nerede?" diye sordu.

Brand şaşırarak etrafına baktı. "Buralardadırlar. Bir yaramazlık peşinde olduklarını san..."

Tam o sırada insanın kanını donduran bir çığlık yükseldi. Brand verandanın merdivenlerinden yıldırım gibi inerek evin arkasına gitti. Laura da eteklerini toplayarak arkasından koştu. Çığlık, Megan'ın götürüldüğü geceyi hatırlattığı için içi parçalandı. Kardeşinin çığlıklarını asla unutmamıştı.

Brand, atlı arabanın durduğu deponun açık kapılarının arkasında kayboldu. Laura da onun arkasından loş depoya daldı. Parlak siyah arabası deponun bir tarafında duruyordu. Sam ön koltukta oturmuş, arabanın açık tavanının kenarında, parmak uçlarından asılı duran kardeşine bakıyordu. Yerden en az altı metre yüksekteydi.

Brand hemen küçük kızın altına geçti. "Dayan Janie. Dayan."

"Kıvıldama Brand. Orada kal." Genelde çatıya yaslanmış bir şekilde duran merdiveni güçlükle yerinden alıp Janie'nin hemen yanına gelecek şekilde yerleştirdi. Brand gözlerini kızından ayırmadan, düşecek olursa yakalamak üzere kollarını açmış bir şekilde bekliyordu.

"Baba!" diye bağırdı küçük kız. "Yardım et!"

Laura üzerine basmamak için elbisesinin eteğine bir düğüm atarak merdivene tırmanmaya başladı.

"Düşecek olursan baban sesi yakalayacak. Ben seni almaya geliyorum. Biraz daha dayan." Hızla çarpan kalbinin aksine, sesinin sakın ve kendinden emin bir şekilde çıkmasına çalıştı.

"Hayır! Baba, yardım et!"

Laura merdivenin üstüne ulaştığında Janie'ye çok yakındı ama onu yakalamak için uzanırsa merdivenin dengesinin bozulabileceğinden ve ikisinin birlikte aşağıya yuvarlanabileceklerinden korkuyordu.

"Janie, tam yanıdayım. Şimdi elimi senin beline koyacağım. Ayağını sağ tarafına doğru uzatırsan, ayak parmaklarını merdivene koyabilirsin." Laura kendi korkusunun birazının bile sesine yansımama izin vermedi.

"O sol ayağın tatlım," dedi Brand. "Diğer ayağını uzatacaksın."

Laura, Janie'nin yavaşça ayağını uzattığını gördü. Küçük kızın ayağının merdiveni bulmasına yardım etti. Ayak parmakları merdivene ulaştığında derin bir nefes aldı.

Brand, "İşte böyle," diyerek kızını cesaretlendirdi. "Aferin tatlım. Şimdi de diğer ayağın."

Laura elini Janie'nin beline koydu. "Seni tutuyorum. Şimdi diğer ayağını da merdivene koy."

"Yapamam. Ölüyorum!" Hâlâ asılı duran Janie ağlamaya başladı.

Laura, *en azından bağırıyor*, diye düşündü.

Tatlılıkla onu ikna etmeye çalıştı. “Tabii ki yapabilirsin. Ellerini yavaşça uzatıp merdiveni yakalayabilirsin. Ben seni tutacağım.”

“Yapamam. Yapmayacağım! Baba, bir şeyler yap!”

“Laura’yı dinle tatlım.”

“Onu dinlemek istemiyorum. Onu istemiyorum, ben seni istiyorum.”

Laura aşağıya, Brand’e baktı. Yüzü bembeyazdı. O, bar kavgaları ayırmış, saygısız müşterileri, kulaklarında tuttuğu gibi pansiyonundan dışarı atmıştı. Kendi güvenliğini hiç düşünmeden tartışmadan ya da kavgadan asla kaçınmamıştı. Yedi yaşındaki biriyle de başa çıkabilirdi.

Laura sesini alçaltarak sakın bir şekilde konuşmaya devam etti. “Brand, Janie merdivene geçer geçmez, sen de merdiveni tut lütfen. Janie, ellerini bırakıp merdivene geçinceye kadar seni tutacağım.” Belinden kavrıdığı Janie’yi daha sıkı tutmaya başladı.

“Şimdi Janie, ellerini bırak. Merdivene uzan.”

“Ama...”

“Dediğimi yap! Şimdi.”

Janie önce sağ elini, sonra da sol elini basamağa koydu. Laura o anda Brand’in de merdiveni sıkıca tuttuğunu fark etti.

Janie’ye, “Şimdi aşağıya doğru inmeye başlayacağım, sen de beni takip edeceksin,” dedi. “Hazır mısın?”

Evet anlamında başını sallarken, küçük kızın örgüleri de sallandı.

“Şimdi, haydi bakalım.” Laura merdivenden inmeye başladı. Janie de burnunu çekip inleyerek yavaşça onu takip etti. Laura, Brand’in altlarında durmuş merdiveni sıkıca tuttuğunu unutmuştu. En alttaki basamağa ulaştığında kendini onun açılmış kollarının arasında buldu.

Janie’ye yardım etmek için topladığı cesaret uçup gitmişti. “Beni bırakıp geriye çekilebilirsiniz Rahip McCormick,” diye fısıldadı.

Brand ellerini merdivenden çekip ona yer açtı. Laura önlüğünü temizleyip elbisesini düzeltirken kendini toplamak için büyük bir çaba sarf etti. Elinden geldiğince uzun bir süre gözlerini adamın gözlerinden kaçırdı.

Sonunda başını kaldırıp bakmak için cesaretini topladığında, onun yakınlığına verdiği tepkiden rahatsız olması için bir sebep olmadığını fark etti. Adam bütün dikkatini Janie'ye vermişti. Bir dizinin üzerine çökmüş, bir yandan ona sarılırken bir yandan da mendiliyle çocuğun gözyaşlarını siliyordu.

Laura'nın düşünceleri, çok uzun zaman öncesine gitti, bir zamanlar o da kardeşlerinin gözyaşlarını kurulayan, yüzlerini yıkayan ve uymaları için onlara şarkılar söyleyen tek kişiydi. Çabucak aklından bu tehlikeli anıları uzaklaştırdı. Bu yakıcı acıya dayanamıyordu.

Onun yerine, dikkatini önündeki adama ve çocuğa verdi. Duruşunu dikleştirip kendine kim olduğunu ve nerede olduğunu hatırlattı.

Brand Janie'ye, "Orada asılı kalmayı nasıl başardın?" diye sordu.

"Sam ve ben oraya tırmandık. Önce o indi sonra da merdiveni devirip beni orada bıraktı." Küçük kız bunları anlatırken aralarda acıklı bir şekilde hıçkırıyordu.

Laura arabaya doğru döndü ama Sam artık orada değildi.

Janie babasının elini tutarken, "Ona ne yapacaksın baba?" diye sordu.

"Onunla çok sert bir konuşma yapacağım tabii ki."

"Bence ona iyi bir dayak atsan..."

"Jane McCormick. Seninle affetme üzerine konuşmuştuk."

Jane babasına kuşkuyla baktı. "Ama gerçekten çok kötü bir şey yaptı. Çok kötü şeyleri de affetmek zorunda mıyız baba? Ya düşüp ölseydim? O zaman da onu affeder miydin?"

Laura, Brand'ın doğru cevabı bulmaya çalıştığını hissetti. Çenesindeki kaslar gerilmişti. Onun aslında Sam'i kendinden geçinceye kadar sarsmak istediğini tahmin edebiliyordu ama adam bir an sonra, başını evet anlamında yavaşça salladı.

"Affederdim Janie. Tanrı öyle yapmamızı ister."

"Çok kötü şeyleri de affetmemiz mi gerekiyor?"

Laura, onun oğlunu affedeceğini söylemesinin hiç de zor olmayacağını düşündü. Janie zarar görmemişti. Ya çok kötü bir şekilde yaralanmış ya da Tanrı korusun ölmüş olsaydı? Brand'ın inancı bu durum karşısında direnebilir miydi?

Janie babasına yaslanmış, elinde mendille içini çekmeye devam ediyordu.

Laura, "Verandaya gidip limonata içelim mi?" diye bir öneride bulundu.

Janie belli ki adaletin çabucak yerini bulduğunu görmek istediği için, "Peki ya Sam ne olacak?" diye sordu.

Brand, "Seni bir yere oturtur oturtmaz, onu bulacağım," dedi.

Laura oğlanın eve girmemiş olduğunu ümit etti. İçeride sebep olabileceği hasarı tahmin edebiliyordu.

Brand'e, "Neden şimdi aramıyorsunuz?" diyerek, küçük kıza döndü. "Verandadaki sallanan koltukta oturmak ister misin?" diye sordu.

Janie ayağını yere sürterek, "Belki," diye cevap verdi. Sonra babasına dönerek, "Ama onu hemen bulsan iyi olur. Bayan Foster'ın kedisinin derisini yüzmekle ilgili bir şeyler söylüyordu."

Brand, Sam'i arka girişteki merdivenlerin altında saklanırken bulup verandaya, Laura ve Janie'nin yanına getirdi. Peaches'in sallanan koltukta yattığını görünce, fısıltıyla şükretti.

Sam'i verandanın uzak bir köşesine götürüp yüzü duvara dönük bir şekilde bir tabureye oturttu. Janie'nin havada asılı du-

ruşunu ne zaman unutabileceğini merak ediyordu. Kalbi henüz sakinleşememişti.

"Janie'ye yaptığın şeyi düşünmen lazım."

"Ne zamana kadar?"

"Ben söyleyinceye kadar."

Brand çocuğun yanından ayrılırken, pek çok kişinin Sam'in sıkı bir tokadı hak ettiğini düşünebileceğini biliyordu. Brand de bunu aklından geçirmemiş değildi ama ne zaman öyle bir noktaya gelse, kendi babasının zorba yapısını ve taviz vermez disiplinini hatırlayıp olması gerektiği kadar sert olamıyordu.

Elinde olmadan, Sam kendi çocuğu olsaydı, Laura'nın böyle bir durumda nasıl davranacağını merak etti. Onun cesareti ve hızlıca harekete geçişi onu şaşırtmıştı. Zayıf bir kadın, Janie'nin yerden o kadar yüksekte boşlukta sallandığını gördüğü an bayılabilirdi. Kendisi bile korkuyla donakalmıştı, düşünebildiği tek şey, düşecek olursa Janie'yi yakalayabilmektir. Laura, Janie'yi kurtarma işini anında ele almıştı

"Size nasıl teşekkür edebilirim Laura?"

Laura salıncakta yanına oturduğu, kediye okşayan küçük kızın anlattıklarını dinliyordu. Peaches, Sam'in tehditlerinden kurtulmuş, Janie'nin kucığında uyukluyordu.

Laura dönüp, "Efendim?" dedi.

"Size teşekkür etmek istiyordum. Az önce harikaydınız. Benim tek yapabildiğim, düşerse yakalamak için orada öylece beklemektir."

"Oldukça şoke edici bir görüntüydü."

"Ama siz harekete geçemekte hiç tereddüt etmediniz."

"Acil durumlarda tecrübeli olduğum söylenebilir."

Brand, utandığı zaman yanaklarının nasıl da kızardığını fark etti.

“Sanırım bir pansiyon işletirken pek çok şeye şahitlik etmişsinizdir,” dedi. Cesaretinden çok etkilenmişti. Sadece dükkândaki çocuk için kendini ortaya attığı için değildi. Hank Larson altı ay kadar önce bir çatışmada yaralanınca, Hank’e bakan Amelia’ya, kimse ondan bir şey istemeden yardım etmişti. “Amelia hâlâ Hank’i iyileştirmede ona yaptığın yardımları anlatıyor,” dedi yüksek sesle düşünür gibi.

Laura, “Ben sadece yol göstermeye ve destek olmaya çalıştım,” derken yüzü kızardı ve bakışlarını ellerine çevirdi. “Dul olduğum için,” diye yavaşça ekledi, “Amelia’yı, ateşi yükseldiğinde Hank’e soğuk suyla banyo yaptırma utancından kurtarmıştım.” Birden gerekenden fazla konuştuğunu düşünerek sustu.

Verandanın diğer ucundan Sam, “Daha ne kadar oturacağım burada? Çok susadım baba. Burada böyle otururarak ölebilirim,” dedi.

“Bayan Foster’dan da özür dileyebilirsiniz.”

Sam tabureden fırlayıp onların yanına geldi. Salıncığın yanına gelince, yere bakarak, “Özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Daha içten lütfen.”

“Bayan Foster, Janie’yi orada öylece asılı bıraktığım için özür dilerim.”

Brand, “Ve...” diyerek devam etmesini istedi.

Sam yutkundu. “Ve kedinizin derisini yüzeceğimi söylediğim için.”

Brand, Laura’nın uzanıp Sam’in çenesini hafifçe tutarak başını kaldırıp küçük oğlanın ona bakmasını sağlamasını izledi.

“Kedimin derisini gerçekten yüzmeyi düşünüyor muydun? Ya da herhangi bir kedinin?”

Sam bir şeyler mırıldandı.

Laura, “Özür dilerim. Seni duyamadım,” dedi. Sesi yumuşak, melodik ama kararlıydı.

"Hayır. Kedinize zarar vermeyecektim. Başka bir kediye de."
Janie, "Evet verecekti," diye araya girdi.

Laura çocuğun elini yavaşça ellerinin arasına alıp onu biraz daha kendine doğru çekti. Brand hayranlık ve şaşkınlıkla izliyordu.

"Şu anda kardeşinle konuşuyorum, Janie. Eğer Peaches'e zarar vermeyeceğini söylüyorsa, onu, sözünün eri olarak kabul edeceğim ve sözüne güvенеceğim." Laura tekrar Sam'e döndü. "Sözünün eri misin Sam?"

"Evet. Sözümün eriyim."

Laura, "O halde söylenmesi gereken söylendi," dedi. "Seni affediyorum. Sanırım kız kardeşine de seni affedip affetmediğini sormalısın. Çok tehlikeli bir durumda bıraktığın oydu. Ona da söz vermelisin."

Sam kız kardeşine, "Özür dilerim," dedi. Sonra tekrar Laura'ya bakıp ekledi: "Seni öyle asılı bıraktığım için özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

Janie birkaç saniye ona baktı sonra, "Peaches'i okşamak ister misin?" diye sordu.

Sam istediğini söyleyince onun, yanına oturmasına izin verdi.

Brand rahatlayarak içini çekti. "Eğer size çok zahmet olmayacaksa," dedi. "Şimdi o limonatayı içebiliriz."

Laura, Brand'ten oturmasını rica edip içeri giderek Anna'ya onlara limonata getirmesini söyledi. Geri döndüğünde Brand'in Janie ve Sam'in yanına, salıncağın ortasına oturmuş olduğunu gördü. Kendisi de salıncağa otursa, onun yanına sıkışmış olacaktı. Bunu yapmak yerine verandanın parmaklıklarına yaslanmayı tercih etti. Önlüğünü, onlara iş yapmasına engel olduklarını hatırlatmak için, üzerinde bırakmıştı.

Yine de, Janie'nin artık güvende olduğunu bilmek onu öylesine rahatlatmıştı ki gitmeleri için hiç de acele etmediğini fark etti. En azından limonatalarını bitirinceye kadar.

Brand sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, "Sizin daha fazla vaktinizi almayalım. Birlikte dışarı çıkma isteğimi reddettiğinizi biliyorum ama hangi erkek savaştan amacından vazgeçebilir ki?" dedi.

İçten gülüşü son derece baştan çıkarıcıydı.

"Mantıklı bir erkek olabilir mi?" Açıklanamaz bir şekilde ona doğru çekildiğini hissediyordu.

"Peki neden?" Adamın sesi sıcak ve yumuşaktı.

Laura çocuklara doğru baktı. Kedinin kulağına bir şeyler fısıldıyorlardı.

"Çünkü romantik bir ilişki arıyorsanız Rahip McCormick, ilgilenmiyorum."

"Evlilik tekliflerini geri çevirmeleriniz efsane olmuş durumda Bayan Foster."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle."

Çok iyi, diye düşündü Laura. *Öyleyse koronun gösterisine gitmediğimde şaşırmayacak ya da hayal kırıklığına uğramayacaksın.*

"Bu sabah sizinle ilgili çok da fazla bir şey bilmediğimi fark ettim, Bayan Foster."

"Çünkü ben mesafeli bir insanım, Rahip McCormick."

Adam bununla ilgili hiçbir şey sormadı. Onun yerine, "Kor-
karım benim hayatım, açık bir kitap gibi," dedi.

"Öyle olması gerekiyor sanırım, öyle değil mi?" Başını hafifçe kaldırıp dikkatlice adamın yüzüne baktı. İnananların, onların ebedi kurtuluşlarından sorumlu biriyle ilgili her şeyi bilmeleri gerekirdi. Ayrıca onun kurduğu ilişkilerin de yüksek standartlarda ve ahlak düzeyinde olmasını beklerlerdi.

Brand, "Haklısınız," derken oldukça düşünceli görünüyordu.

Laura, "Öyleyse bana kendinizden bahsedin," dedi. Erkekler konusunda uzman biri olarak, henüz her şeyden çok kendisinden bahsetmekten hoşlanmayan birine rastlamamıştı.

Brand sallanan koltuğa hafif bir ritm verdi. "Illinois'da doğdum ve büyüdüm. Savaş çıktığında da orduya katıldım."

"Din adamı olarak mı?"

Başını hayır anlamında salladıktan sonra bir an sesiz kaldı. Sonra, "Savaş alanunda, ruhani bir uyanış yaşadım. Savaş bitince eve döndüm, Jane'le, kaybettiğim karımla tanıştım ve evlendim, sonra da rahip oldum. Kutsanmış gibiydim. Çocuklar da doğunca her şey tıpkı masallardaki gibi olmuştu. Sonra Janie bir yaşındayken Jane hastalandı ve aniden öldü. Tanrı beni acımla yaşayıp çocuklarımı büyütmekle sınıyor. Kız kardeşimin de yardımıyla savaştan sonra pek çok kişinin de yaptığı gibi, Teksas'aa gelip yeniden başlamaya karar verdim."

Laura geçmişinin utancından yapılmış bu kocaman evin verandasında, fısıldar gibi, "Teksas bunun için çok uygun bir yer," dedi.

O da Teksas'ı büyüklüğü için seçmişti; onu burada arayıp bulmaları, samanlıkta iğne aramak gibi olacaktı.

Anna üzerinde limonata sürahesi ve bardaklar olan bir tepsiyle kapıda gözüktü, elindekileri salıncağın yanındaki sehpaye yerleştirdi. Laura bardaklara limonata doldurup Janie ve Sam'e uzattı. Brand'e bardağını verirken parmakları birbirine değdi. Tamamen masumane bir dokunuş olmasına rağmen anlam veremediği bir özlem duygusuyla çarpıldı. Bir erkeğin dokunuşunu hiçbir şekilde özlememişti. Ama bu... bu parmak uçlarının hafifçe dokunuşu tamamen başka bir şeydi.

Başını kaldırıp bakınca, Brand'in de ona baktığını gördü. O da hissetmiş olabilir miydi?

Bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı. Aralarındaki sessizlik uzadı, yanlarındaki çocukların farkında bile olmadıkları bir gerginlik doğdu. Laura her ne kadar bu büyülü anın sona ermesini istese de, bir yanı sonsuza dek sürmesini diliyordu.

Brand limonatalarını bitirdiklerinde, gitmek için hiç acele etmedi ve bir süre daha sohbet ettiler. Sonra çocuklara eve doğru yürümeye başlamalarını, kendisini köşede beklemelerini söyledi. Laura'ya yalnızken veda etmek istiyordu.

Daha önce, Laura Foster'ın çocuklarına iyi bir anne olup olamayacağını hiç düşünmemişti. Onu cumartesi gecesi koronun gösterisine davet etmekten başka bir şey aklına gelmemişti. Ama şu anda onun sadece yardımsever, hoşgörülü ve güçlü değil, aynı zamanda sevgi dolu ve anlayışlı olduğundan da kuşkusu yoktu.

Düşüncelerinin gittiği yön onu şaşırttı. Tekrar evlenmeyi aklına getirmeyeli o kadar uzun bir süre olmuştu ki. Ama Laura'ya âşık olmak çok kolaydı.

Laura, Brand çocukların bahçeyi geçip yolun köşesine gitmesini izlerken, limonata tepsisini yerleştirerek kendini oyaladı. Sonunda Brand ona döndüğünde, adamın artık vedalaşarak oradan ayrılacağını düşündü.

"Sizi işlerinizden yeterince alıkoyduk. Olanlar için çok özür dilerim."

"Lütfen böyle düşünmeyin. Çocukların ne yapacağı belli olmaz." Laura'nın gözlerindeki derin hüznü, adamı çok şaşırttı.

Düşünmeden konuştu. "Bay Foster'la sizin çocuk sahibi olmamanız çok büyük talihsizlik. Çocuklarla aranız çok iyi."

Laura hiçbir şey söylemeden ona baktı. Adeta onun söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamamış gibiydi. Brand birden onu üzmüş olabileceğini düşündü. Belki de çaresizce çocuk sahibi olmayı istemişti.

Brand, "Özür dilerim," dedi çabucak. "Beni ilgilendirmez."

"Ben..."

"Lütfen beni affedin."

"Affedilecek bir şey yok Rahip McCormick." Kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi bir an için uzaklara baktı. "El kremi için teşekkür ederim. Çok harika bir krem."

Artık gitmesi gerektiğini belirten bir ifadeydi.

"Cumartesi gecesini iple çekeceğim." Onu yakında tekrar göreceğini hatırlatmak istemişti. "Konser yedide başlıyor. Sizi altı buçukta alsam uygun olur mu?"

Laura bir an için tereddüt etti. "Orada buluşuruz. Misafirlerimle meşgul olmam gerekebilir," diye ekledi.

"Hiç sorun olmaz gerçekten. Zaten Charity ve çocuklar daha erken gitmek zorundalar."

"Orada buluşmayı tercih ederim." Ses tonu bu konuda herhangi bir tartışmaya açık olmadığını anlatıyordu.

Laura'nın özgür yapısı zorlu bir mücadeleyi işaret ediyordu ama Brand'in de vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

Akılçelen Bayan Foster'ın karşısında artık kendine denk biri vardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İki gün sonra, Brand nihayet Hank Larson'la konuşabilmek için zaman buldu. Sabah, kilise yönetim kuruluyla sıkıcı bir toplantısı vardı; kiliseden sonra cemaate kahveyi ücretli mi ücretsiz mi vermelerinin daha uygun olacağı konusunda ateşli tartışmaların yaşandığı bir toplantı. Yönetim kurulu üyeleri, Brand araya girip sorunlarına barışçıl bir çözüm bulabileceklerini söyleyinceye kadar, neredeyse yumruklaşmanın eşiğine gelmişlerdi.

Daha sonra, alelacele Glory Gazetesi'nin ofisine gittiğinde, Laura'nın yanında çalışan ve aynı zamanda Hank'in de çırağı olan Richard Hernandez'den, Hank'in kasabanın bir kilometre kadar uzağına atış talimi yapmaya gittiğini öğrendi. Brand gazeteciyi, elinde silahı bir kütüğün üzerine dizdiği tenekelere ateş ederken buldu.

Hank tabancasını kaldırırken, "Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu. "Umarım bir problem yoktur?"

Yönetim kurulunu hatırlayan Brand, "Biraz duayla çözülemeyecek bir şey yok," diye karşılık verdi. Atının koşumlarını kütüğün dallarından birine bağladı.

"Ashında," diye devam etti. "Biraz nasihate ihtiyacım var."

“Genelde nasihati sen verirsin ama.”

“Bu sefer değil. Bu sefer gönül işleri söz konusu. Yeni evlendiğin için bana yardım edebilecek en doğru kişinin sen olduğunu düşündüm.”

“Bu konunun bizim güzel Bayan Foster’ımızla bir ilgisi var mı acaba?”

Üzerlerinde mermi delikleri olan düzinelerce teneke, kütüğün etrafına saçılmıştı. Brand bir ayağını kütüğün üzerine koydu. Alçak kubbeli şapkasını hafifçe alından geriye itti.

“Nasıl anladın?”

Hank güldü. “Birkaç gün önce yolda kolunda Bayan Foster’la yürürken gözündeki ifadeden olabilir mi acaba? Ya da Amelia’yı çağırıp, Janie ve Sam’e Laura için el kremlerinden birisini seçtirmenden?”

“Hepsi doğru. İnkâr edemem. Tekrar evlenmeye hazır olduğundan nasıl emin oldun?”

“Aynı şehirde Amelia yanımda olmadan yaşayamayacağımı fark ettiğim gün. Ama hatırlarsan, o kabul etmeden önce birkaç kez evlenme teklif etmem gerekti.”

“Neredeyse umudunu yitirip vazgeçecek kadar çok.”

Hank bir an için ona baktı.

“Çok özel olmayacaksa, karını kaybedeli ne kadar oldu?” diye sordu Hank.

Çok uzun bir süre başkalarının, karısını kaybetmesinden bahsetmelerini acı verici bulmuştu. Şimdiyse acı hâlâ oradaydı ama sessizdi ve artık bir bıçak keskinliğinde değildi.

Brand, “Neredeyse yedi yıl oluyor,” dedi.

“Onu daima seveceksin ama o artık cennette ve sen de buradasın. İhanet ediyormuş gibi hissetmen son derece normal. İnan bana seni anlayabiliyorum.” Hank de Amelia ile evlenme-

den önce karısını kaybetmişti. "Eğer Laura'nın hayran olduğun yönleri varsa..."

"Laura tanıdığım hiçbir kadına benzemiyor. Zengin, zarif. Özgür."

"Çok güzel olduğunu söylemeye gerek bile yok tabii," diye ekledi Hank.

Brand gülümsedi. "Emin ol, farkındayım."

Hank kütüğün üzerine yeni teneke kutuları dizmeye başladı.

"Birkaç ay önce, Amelia'nın erkekleri banka hesaplarına göre değerlendirmedigine beni sen ikna etmiştin. Eğer Bayan Foster'ın istediği zengin biriye zaten sana uygun değil demektir."

Brand, "Bakmam gereken iki çocuk ve Charity var," diye hatırlattı.

"Aşk her şeyi çözer, Brand."

"Laura'yı cumartesi günü koro konserine davet ettim." Doğru bir şey yapıp yapmadığına emin olamayarak baktı.

"Sanırım bu iyi bir başlangıç."

Brand omuz silkti. "Pek de romantik değil ama." Kendini çaresiz hissetmeye alışık değildi.

"Kabul etti mi?"

Brand başını evet dercesine salladı. "Janie ve Sam'in katkılarıyla tabii ki."

Hank, Brand'in omzuna hafifçe vurdu. "Tebrikler. Güzel bir başlangıç. Böyle devam et, yavaş adımlarla. Bu arada ben de Amelia'ya bir fikri var mı diye sorayım. Bu tür konularda kadınlar bizden çok daha iyiler."

Bu hafta, Laura için son derece hızlı geçti. Her sabah, Rahip McCormick'e, konsere gelemeyeceğini bildiren bir not göndermeye kararlı bir şekilde uyandı. Ve her seferinde de bundan vazgeçti.

Bir yalanı yaşıyor olmak bir şeydi, bir rahibe sürekli yalan söylemekse başka bir şey.

Cumartesi sabahı oturma odasında, orgda bir parçayı çalıştı. Teksas'a gelmeden önce, zarafet ve asalet kazanmak için, New Orleans'ta yaşlı bir beyefendiden ders almıştı. Monsieur Beauvais son derece sabırlı ve yetenekliydi. Ondan yararlanmaya çalışmadan, birkaç basit şarkı öğretmişti. Ders almaya devam edebilirdi ama bu konuda iddialı olmadığına karar vermişti.

Kapı ısrarlı bir şekilde çalıştığında hemen girişe gitti. Kansas Eyalet Temsilcisi Bryce Botsworth ve ailesi San Antonio'ya gidiyorlardı. Botsworthler ve iki kızları onun pansiyonunda bir gece kalacaklardı.

Laura, Bayan Botsworth'e odaklanarak, onları selamlamak üzere kapıyı açtı. Yaklaşık bir buçuk metre boylarında, kısa bir kadındı. Saçları parlak kırmızı, cildi son derece beyaz, gözleri de yeşildi.

Kızları, annelerinin renklerini almışlardı; ondan hafifçe uzun ve son derece zayıflardı. İkisi de yirmi yaşında bile değillerdi.

Laura önce kadına sonra da kızlarına bakıp gülümseyerek, "Hoşgeldiniz," dedi. "Eminim çay ya da serinletici bir şeyler istersiniz. Lütfen içeri..."

Bay Botsworth'e döndüğünde bir an için durakladı. Orta boylu, şişman, küçük ve kalın elleri olan bir adamdı. Kasvetli, siyah bir takım elbise giymişti ve üzerinde pırlanta bir iğnesi olan, beyaz ipek bir boyunbağı takmıştı. Şapkasını çıkarınca keli ortaya çıktı.

Laura adamın gözlerine bakınca, onun tuhaf bakışlarıyla karşılaştı. Kekelemeye başladı. Kanı donmuştu. Onları orada böylece bırakıp içeri kaçmamak için kendini zor tuttu.

"Lütfen içeri girin. Ben... ben... Oturma odasına geçin lütfen. Ben de gidip Richard'ı bulayım. Eşyalarınızı yukarı, odalarınıza taşıyın."

Bayan Botsworth oturma odasına doğru giderken, "Çok teşekkürler," dedi. "Haydi kızlar." Odadan içeri adımını atınca, "Ne kadar da hoş bir oda. Böyle küçük bir kasaba için beklenmedik bir şey. Bak Bryce."

Bryce bakıyordu ama odaya değil Laura'ya. Sonra tek bir kelime bile etmeden dönüp ailesinin arkasından gitti. Adamın bakışını yanlış mı anlamıştı acaba? Emin olamıyordu.

Laura derin bir nefes aldı, ellerinin titremesini kimsenin fark etmediğini umarak önlüğünü düzelterip, "Lütfen rahatınıza bakın," dedi.

Arkasını dönüp koşmamaya çalışarak mutfığa yöneldi. Mutfığa vardığında, kapıları açıp hiçbir şey düşünmeden duvarın dibine çöktü. Ellerini kalbine bastırdı. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Señora?"

Rodrigo lavaboda patatesleri soyuyordu. Omzunun üzerinden bakıp Laura'yı o halde görünce elindeki bıçağı bırakıp ellerini kuruladı. Esmer yüzü endişeyle daha da kararmıştı.

Rodrigo yanına koşunca Laura onu bir el hareketiyle uzaklaştırdı.

"Lütfen sen işine devam et. Ben iyiyim. Sadece ... sıcaktan."

"Aqua?" diye sordu. "Su ister misiniz?"

"Evet. Evet. Biraz su lütfen. Çaydanlığı da ocağa koy." Kapının yanındaki zili çaldı. Anna birazdan koşarak gelirdi.

Laura duygularını kontrol etmeye çalıştı. Derin bir nefes alarak kendine yerleştirilmesi ve içecek servisi yapılması gereken misafirleri olduğunu hatırlattı.

Kendini, Bryce Botsworth'ün ona bakmadığına ikna etmeye çalıştı. Onu tanımamıştı bile ama hayatından yüzlerce erkek

geçmişti. o hiçbir şey hissetmemek için kendini zorlarken, onun kollarında zevk alan yüzlerce erkek.

Botsworth'tin bakışlarındaki bir şey tüylerini diken diken etmişti.

Yardım edin.

Bu yakarış derinlerden bir yerlerden gelmişti. Kesinlikle bir dua değildi, o asla dua etmezdi. Eğer cennette bir Tanrı varsa, iki masum çocuğun Rue de Lafayette'deki o eve girmesine asla izin vermezdi.

Derin bir nefes daha aldı. Odanın diğer ucundaki ocaktan yükselen, fırınlanmış et ve soğan kokusunu içine çekti. Dikkatlice yerleştirilmiş toprak kapları, lavabonun yanına dizilmiş sürahileri, dolaplardaki porselen koleksiyonunu, arka duvarı boylu boyunca kaplayan pencerelerde asılı, uçları dantellerle süslenmiş kolalı perdeleri inceledi.

Bu onun dünyasıydı. Geçmişinin kan, ter ve gözyaşlarından yarattığı dünyası. Ailesinden geri kalanları buluncaya kadar ev olarak görebileceği yer. Güçlü olmalı, düşlerine sarılmalıydı, yoksa kaybolur giderdi. Bryce Botsworth ya da başka herhangi birinin onu alt etmesine izin vermeyecekti.

Rodrigo bir bardak su getirdi. Laura bardağı tutup tutamayacağına güvenemeyerek, masaya geçip oturdu. Rodrigo da bardağı masaya bırakarak başında beklemeye başladı. Laura onu iyi olduğuna inandırmak için gülümsemeye çalıştı.

"Ben iyiyim," dedi. Patatesleri işaret ederek, "Sen işini bitirebilirsin," diye devam etti.

Bardakı kaldırırken, nasıl olup da dökmediğine hayret etti. Elleri şimdi daha az titriyordu. Çıkarmamayı umut ederek sudan büyük bir yudum aldı.

O sırada Anna içeri girdi ve neler olduğunu hemen anladı. O da Laura gibi otuzlarındaydı. Tek çocuk annesi olarak, on altı

yaşındaki oğlu Richard'dan pek de büyük durmuyordu. İnce bir kadındı; esmer, pürüzsüz ve lekesiz bir teni vardı. Koyu renk saçlarını örüp ensesinde toplamıştı.

Koyu renk gözlerini kocasına çevirdi, endişeyle birbirlerine baktılar.

Laura kendini gülümsemek için zorladı. Kendisi onlara bağımlı olduğu kadar, Hernandezler de ona bağımlıydılar. Korkularını yatıştırmaya çalıştı.

"Şimdi gayet iyiyim." Kalktı, her zamanki gibi ellerini saçlarına götürüp her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oldu. Görünüşü mükemmeldi. Utancı gizliydi. "Sadece biraz sıcak çarptı. Botsworthler geldi. Lütfen onlara çay ve limonata servisi yapar mısın Anna? Oturma odasında. Richard buradaysa, valizlerini mavi ve yeşil odalara götürsün. Burada değilse de lütfen sen yapabilir misin?"

"Burada *señora*. Hemen çağırayım." Rodrigo ailece yaşadıkları, Laura'nın arazisine bitişik ahşap binaya doğru gitti.

İşte, diye düşündü. Rutin. Normallik.

Bay Botsworth hakkında yanıldığına emindi. Kendi kendine duygusal bir kriz yaratmıştı.

Konsere gelemeyeceğini ve üzüntülerini bildiren mektubu Rahip McCormick'e gönderir göndermez ki girişteki saat bir kez daha çalmadan önce bunu yapmak istiyordu, rahatlayabilirdi.

"Anna," diye sakın ve kendini toparlanmış bir şekilde başladı. "Richard'ın iletmesi için bir mektubum var. Lütfen valizleri yukarıya taşıdıktan sonra burada beni beklemesini söyler misin?"

Botsworthler, bir çiftliğe bakmaya gitmişlerdi; büyük kızları nişanlıydı ve yeni evliler için düğün hediyesi olarak arazi almayı düşünüyorlardı. Onlar çıkana kadar Laura üst katta oyalandı; sonra aşağıya inerek, akşam yemeğinin detaylarıyla ilgili olarak Anna ve Rodrigo'yla konuştu. Kısa bir süre sonra da Botsworth

kızları geri döndüler ve sırayla orgu çalmaya başladılar. İkisi de Laura'dan kat kat iyi çalışıyorlardı. Laura, büyük kızın anne babasına, ne kadar arazi alırlarsa alsınlar, asla Teksas'da yaşamayacağını söylediğini duyunca biraz rahatladı.

Sakinleşmiş bir şekilde, Bryce Botsworth hakkında yanıldığından emin olarak, her zamanki gibi yemek masasının başına geçti. Mükemmel bir ev sahibesinin, havadan sudan konuşmaları yönetme konusunda uzman olması gerektiğini okumuştur. Konuşmanın seyri onun ellerindeydi ve birkaç uygun sohbet konusundan oluşan bir listesi vardı. Politika, din ve para gibi bazı konularsa asla gündeme gelmemeliydi.

Botsworthleri ve diğer misafirlerini karşıladıktan sonra, servis tabaklarının ve kâselerinin dağıtılmasını denetledi. Hatta herkesin tabağı, üzerinden dumanlar çıkan güveç, patates, havuç ve içlerinden taze tereyağı sızan ekmeklerle dolunca, aralarında en prestijli pozisyona sahip olan Bay Botsworth'ten yemek duasını yapmasını bile rica etti. Laura misafirlerinin çoğunun bu ritüeli beklediklerini biliyordu.

Adam duraksamadan kabul etti. Herkes dua için başını eğdi. Laura masanın diğer ucunda oturan adama kaçamak bir bakış attı. Gözleri kapalı bir şekilde çınlayan sesiyle Tanrı'ya, onlara verdiği yiyecekler için şükranlarını sunup kaderleri onları nereye savurursa savursun onları güvende tutmasını istedi.

Sonunda, iyi birer okur olan Vivian ve Imogene'yle kitaplar üzerine sohbet etmeye başladı. Ona ismiyle hitap etmesi konusunda ısrarcı olan Bayan. Botsworth, Amber, herkesin dikkatini üzerine topladıktan sonra bunun aralıksız bir şekilde sürmesini istemesine rağmen hoş bir kadındı. Laura bu gece böyle bir şeyden hiç de rahatsızlık duymadı.

Kapı çaldığında ana yemeğin ortasındaydılar. Laura, o gece için başka bir misafir beklemediğinden, mutfaktaki Anna'nın kapıya bakacağını düşünerek yerinde kaldı.

Amber Botstworth, "Buzlu suyun çok sağlıksız olduğunu duydum," derken, Anna yemek odasına gelip Laura'nın kulağına Rahip McCormick'in kapıda olduğunu ve onunla konuşmak istediğini fısıldadı.

Laura özür dileyerek yerinden kalktı. Gözünün önüne gelen bir bukleyi yana çekip yemek odasının kapısını açarak girişe çıktı. Kapıyı arkasından sessizce kapadı.

Brand, "Laura," diyerek kadını başıyla selamladı. Gülümsüyordu ve yeni siyah takımın içerisinde çok yakışıklı görünüyordu.

Laura, *şimdi ne olacak*, diye düşündü.

"Rahip McCormick, çok çok özür dilerim. Notumu almadınız mı?"

Brand elini cebinden çıkarıp Laura'nın mektubunu iki parmağının arasında tuttu. "Aldım," dedi. Onu baştan aşağı süzdü. "Belli ki baş ağrınız geçmiş."

Laura kızardı. "Ben... aslında az önce geçti, ben de akşam yemeği için misafirlerin yanına inmeliyim diye düşündüm. Bu akşam bir Kansas Temsilcisi de burada. Size haber vermek için de çok geç..."

"Hiç de geç değil. Ben de erken hazırlanmıştım, bir uğrayıp nasıl olduğunuza bakmak istedim."

Yemek odasından kahkaha sesleri yükseldi.

"Misafirlerim..."

Brand'in bakışları, yemek odasından çıktığı andan beri ondan ayrılmamıştı. Bakışlarını kaçırmaya çalışsa da, adamın sakinliğinin esiri olmuş gibiydi. Yalan söylüyordu ve Brand'in bunu bildiğini biliyordu.

"Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim. Oturma odasında bekleyebilirim."

"Beklemek mi?"

"Bana eşlik etmeniz için."

"Ama... Ben bir yere gitmiyorum."

"Başınız ağrıdığı için mi?"

"Daha önce de söylediğim gibi artık geçti." Laura kendini, kendi açtığı delik yüzünden batmakta olan bir kayıkta, batmamak için boş yere çırpınıyormuş gibi hissetti.

Brand biraz daha yaklaşarak sesini alçalttı. "Janie gün boyunca süslendi. Charity, onunkiler de sizinki gibi kıvrırcık olsun diye saçlarını bile sardı."

"Rahip..."

"Ailem için çok önemli bir gece Laura. Charity bu gösteri için haftalardır çalışıyor. Orada olmanız benim için çok şey ifade edecek."

Onun varlığı ona çok şey mi ifade edecekti?

Varlığının herhangi biri için –bedeli ödenmediyse tabii– bir anlam taşıdığını hatırlamıyordu.

Çocuklarını düşündü. Yaramaz olabilirlerdi ama çocukların en ufak bir şey karşısında bile ne kadar kolaylıkla hayal kırıklığına uğrayabildiklerini hatırladı.

"Kıyafetim uygun değil..."

Adamın bakışları elbisesine kayınca söylediğine pişman oldu. Gözleri tekrar birleştğinde bakışlarında inkâr edemeyeceği kadar açık bir hayranlık vardı. Kendini, bu adam söz konusu olduğunda çok ama çok dikkatli olma konusunda uyardı. Hiçbir şekilde kırılmasını istemeyeceği biriydi. O ve çocukları.

"Oradaki herkesi gölgede bırakırsınız," dedi.

Laura kendini kilisede onu yanında ciddi bir şekilde otururken düşünmeye çalıştı.

"Gerçekten Brand. Bunun iyi bir..."

Tam o anda yemek odasında Bryce Botsworth'ün kahkahası diğerlerinkini bastırarak cınladı. Gürültülü ve taşkın bir şekilde, kapalı kapıların ötesinde yankılandı.

Gülmekten çok bir havlamaya benzeyen bu kahkaha, Laura'nın tüylerini diken diken etti. Daha önce duyduğuna emindi. Bu ses, ilk patronunun, kulağına onu takdim ettikleri adamın adını fısıldamasını hatırlattı: Bryce Bosworth...

Bu gece bu beyefendiyi mutlu etmek sana düşüyor, Lovie. Kendisi Kansas'lı bir politikacı.

Adam o zamanlar daha genç ve daha inceydi. Saçları da dökülmemişti.

Laura da, adamın büyük kızının şimdiki yaşından daha gençti.

Eski müşterilerinden birine rastlama ihtimalinin çok ama çok küçük olduğunu düşünürdü.

Brand aniden uzanıp elini tuttu. "Çok özür dilerim Laura. Bembeyaz oldunuz. Bu kadar baskı yaptığım için özür dilerim. Ben daha sonra geli..."

"Hayır." Adamın parmaklarının üzerindeki elini daha da sıktı. "Lütfen. Gitmeyin."

Şu anda isteyebileceği son şey, tekrar yemek odasına dönüp Botsworth'le yüzleşmekti. Eğer Brand görebiliyorsa, Botsworth bu sıkıntılı halini kesinlikle fark ederdi. Belki adam henüz onu tanımamıştı. Etrafında olup hafızasını canlandırmak istemezdi. Kendini toparladı ve gülümsemeye çalıştı.

"Ben yukarı çıkıp üzerime bir şeyler alırken oturma odasında bekler misiniz lütfen?"

"Emin misiniz? Çok da iyi..."

"Evet. Eminim." *Ve mecburum.* "Gitmeyi çok istiyorum."

Brand onun ellerini bırakmadan önce, "Bana güvenin, dönmek istediğiniz an sizi geri getireceğim," diye söz verdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Brand'ın arabası kilisenin bahçesine girdiğinde, salonun kapıları ardına kadar açıldı. İçeriden ışık saçılıyordu.

Brand freni çekip aşağıya indi, Laura'nın tarafına geçti. Laura derin bir nefes alarak eteklerini topladı. Adamın elini tutmaya fırsat bulamadan, Brand uzanıp iki eliyle belinden tuttu. Onu kucaklayıp yere indirene kadar bir an için bile olsa gözlerini gözlerinden ayırmadı. Laura bir kez daha onun yakınlığının, duygularından korunmak için inşa ettiği duvarlarını yıktığını fark ederek şaşırdı. Bir kez daha kendi tepkisini saklamaya çalıştı.

Temasının verdiği şok geçmeden önce değilse de, ayakları yere sağlam bir şekilde basınca ellerini bırakıp geri çekildi. Kalp atışları yavaşlasın diye, bakışlarından kaçınup gerekenden çok daha uzun bir süre şalını düzeltmekle ve çenesinin altındaki saten fiyongu ayarlamakla uğraştı.

Kilisenin kapısında dizilmiş insanlar vardı. Brand onların rahibiydi ve orada olmalıydı. Derin bir nefes aldı.

Brand son derece yumuşak bir sesle, "Çok güzel görünüyorsunuz," dedi.

“leşekkür ederim.” Kendini hiç de güzel hissetmiyordu. Odasına koşup el çantasını, sahip olduğu en sade şapkayı ki onun da üzerinde yanardöner bir tavuskuşu tüyü vardı, uzun püskülleri olan sarı bir şal ve beyaz eldivenlerini almıştı. Evden uzaklaşmayı o kadar çaresizce istiyordu ki aynaya bile bakmamıştı.

Brand, girmesi için kolunu uzattı. Artık tanıdık gelen bu hareket karşısında, elini uzatıp adamın koluna girdi. Girişte bekleyenlerin yanlarına yaklaştıklarında, Brand’in haklı olduğunu fark etti. Diğer kadınlara göre fazlasıyla şıktı. Başını hafifçe dikleştirdi. Güzel şeylere sahip olmak bir günah değildi.

Tabii onlara nasıl sahip olduğu başka bir hikâyeydi.

Merdivenlerden çıkarlarken, herkes Brand’i selamlıyordu. O da arada durup Laura’yı takdim ediyordu. Onun insanlarla rahat bir şekilde konuşması, birisi fikrini sorduğunda gözlerinin düşünceli bir şekilde koyulaşması sadece ona olan saygısını artırmıyor, aralarındaki uçurumun ne kadar büyük olduğunu da hatırlatıyordu.

Onu orada işini yapması için bırakıp salona yalnız geçmeyi düşündü. Ama elini adamın sıcak kolundan yavaşça çekmeye çalıştığında, Brand diğer elini elinin üzerine koyarak buna izin vermedi. Dokunuşu, cemaatini selamlamaya ve onu insanlarla tanıştırmaya devam ederken, yanında kalması için yeterli olmuştu. Orada, son davetli de içeri girene kadar yan yana durdular.

Sonunda Brand açık kapıları işaret ederek, “Önden buyurun lütfen,” dedi.

Laura başını hafifçe eğerek eşikten içeri girdi.

Birlikte, sahnenin yanına yerleştirilmiş sandalyelerin ön sırasına doğru ilerlediler. Salon genç yaşlı, her yaştan insanla doluydu, hatta bazı ailelerin tüm bir sırayı doldurdukları bile görülüyordu. Brand’in kolunda yürüyor olmasının bir heyecan yarattığına emindi. İnsanların onları merakla izlediklerinin

farkındaydı. Rahatsız olarak, koronun konserini vereceği sahne kısmına odaklanmaya çalıştı.

Koridor tarafındaki sandalyeyi Brand'e ayırarak bir yanmda-kine geçti. Başını önüne eğerek düşüncelerinde kayboldu. Bryce Botsworth'ün yemek odasında olduğunu ve ondan kaçmak için Brand'i kullandığını unutmaya çalıştı.

Burada olmamalıyım, o benden daha iyi birini hak ediyor, diye düşündü.

Sahne arkasından gelen gülüşmeler ve sessiz fısıldaşmalar ona sadece Brand için değil, asıl çocuklar için burada olduğunu hatırlattı. Onları hayal kırıklığına uğratmamak için gelmişti.

Brand eğilip, "Görev çağırıyor. Ama hemen döneceğim," dediğinde aniden irkildi.

Brand sahneye giden iki alçak basamağı çıkıp kürsüye doğru ilerledi. Oradan cemaati selamladı. Koronun yeni kıyafetlere olan ihtiyacından, herkesin bunun için bağış yaptığından ve ihtiyaç-ları olan miktara, daha fazla bağış toplamak için düzenledikleri maskeli baloyla ulaştıklarından bahsetti. Sonra onlardan dua etmelerini stedi.

Laura sessizce kucığında birleştirdiği ellerine bakmaya devam etti. Ellerini sınıksız tutarak kafasını boşaltmaya çalıştı. Paniğe kapılarak bu akşam onunla buraya geldiği için kendine kızıp duruyordu. Bu iyi insanlar arasında oturmaya ne hakkı vardı? Brand'i kandırmaya ne hakkı vardı?

Dua devam ederken, eldivenleri içindeki parmaklarını birbi-rine sürterek sessizce oturdu. Tanrı olsaydı ve ona değer verseydi, onu kurtarırdı. Ya da en azından Megan'ı kurtarırdı.

Ama o kendini kurtarmak zorunda kalmıştı, kardeşlerini kay-betmediğini umut ederek tek başına hayatta kalmayı başarmıştı.

"Laura?"

Başı önünde, düşüncelerinde kaybolmuşken, dua sona ermiş, Brand yerine dönmüştü. Herkes heyecanla gösterinin başlamasını bekliyordu.

Charity McCormick sahnede belirip kürsüye doğru yürüdü. İnce, uzun bir sarışın olan Charity, Laura'dan daha gergin görünüyordu. Brand'in kız kardeşi, belli ki kendini gülümsemeye zorlayarak bağış yapanlara teşekkür etti.

"Başlamaya çok hevesli oldukları ve yerlerinde duramadıkları için, gösterimize çocuklarla başlayacağız." Elini sahne girişine doğru sallayınca, her yaştan on iki kız ve erkek çocuk sahneye doluştu. Arkalarından da onları kontrol altında tutmakla görevli Amelia Larson geliyordu. Oturmak için yerine geçerken, Laura'yı fark ederek gülümsedi.

Arkadaşını görmek bile Laura'nın gerginliğini yatıştıramadı. Çocuklara bakıp Janie ve Sam'i buldu, Janie'nin saçlarında gerçekten zıplayan bukleleri vardı. Laura'yı görünce gülümseyerek parmak uçlarıyla belli etmeden el salladı. Laura kızardı ama gülümseyerek karşılık vermeyi başardı. Sam önündeki kızın saç örgülerini çekiştirmekle o kadar meşguldü ki ne Laura'yı ne de Brand'i fark etmişti.

Seyircilerden bir iki gülüşme ve sessizce fısıldaşmalar geldikten sonra ortalık sessizleşti. Charity yerine geçti, elini kaldırdı ve çocuklar *Rock of Ages*'i söylemeye başladılar. Şarkının başında seslerde biraz kaymalar oldu ama sonra çabucak toparladılar. Glory'nin gelecekteki vatandaşları sonraki altı şarkıyı da oldukça başarılı bir şekilde söylediler.

Charity seyircilere dönüp onlara katılmalarını rica ettiğinde, Laura, Brand'in ona biraz daha yaklaştığını fark etti. Vücudu adama yine tepki verdi. Kolunu koluna yasladığında tanıdık bir his tüm vücudunu sardı.

Sesi çıkmadı. Hatta şarkının sözlerini söylüyormuş gibi bile yapamadı. Şarkıya katılmadığını fark edip etmediğini anlamak için rahibe baktı. O kadar uzun bir süredir kalbinde hiçbir şarkıya yer yoktu ki.

Brand'in sesi güçlü ve melodikti. Şarkı sona erdiğinde adamın ona dikkatli bir şekilde baktığını fark etti. Gözlerinde o kadar şefkatli ve o kadar sıcak bir ifade vardı ki, Laura gözlerini kaçırıp derin bir nefes aldı.

"İyi misiniz?" diye fısıldadı.

Laura başını sallayarak, "Şarkı söylemem," diye saçma bir şekilde karşılık verdi.

Omuzları birbirine değerek ayakta dururlarken, içinde iyice küçüldüğünü hissetti. Artık bu iyi insanların, gerçeği öğrenmeleri halinde onunla ilgili ne düşüneceği umrunda değildi; sadece yanındaki adam için korkuyordu, onu incitmekten çok korkuyordu. Eğer geçmişi bir şekilde ortaya çıkacak olursa, arkadaşlıkları ne kadar masumane olursa olsun, onu da kendisiyle birlikte çamura sürükleyecekti.

Brand'in başına gelebilecekler, onu her şeyden daha çok korkutuyordu. O sırada Charity çocuk korosunun gösterisini, bir gülümseme ve eğilerek verdiği zarif bir selamla sona erdirdi. Programa ara verildiğinde korodaki çocuklar ailelerinin yanlarına gittiler. Sam ve Janie, merdivenlerden zıplayarak inip Brand'in yanına koştu. Sam önce babasının sonra da Laura'nın kucacağının üzerinden yanlarındaki boş sandalyeye geçti.

Janie, "Bu haksızlık!" diye fısıldadı Brand'e. "Bayan Foster'ın yanına ben oturacaktım. Bana onun yanına benim oturacağımı söylemiştin."

Janie'nin sesi giderek yükseliyordu. Laura, Sam'e bir yandaki sanadalyeye geçmesini söyledi. Kendisi de yanındaki sandalyeye

kayarak, Brand'le arasında boş bir sandalye yarattı ve Janie'ye oraya oturmasını işaret etti.

Janie yerine geçip Laura'nun önünden eğilerek Sam'e baktı. Sam küçük kıza dilini çıkardı, Janie de yumruğunu sıktı. Laura Janie'nin yumruk yaptığı elini ve Sam'in elini alıp her ikisini de yanyana kucağında tuttu.

İkisinin de rahatça duyacağı bir şekilde, "Halarınızı izleyin," diye fısıldadı. "Bu gece için çok çalıştı ve kavga ederek onun bu özel gecelerini mahvetmemelisiniz."

Sam karşı koymaya çalışınca, Laura onun kucağındaki elini daha da sıkı tuttu. Oğlan babasına doğru baktı, dudaklarını sarkıttı ama sesini çıkarmadı. Laura da gülümseyerek elini gevşetti.

Laura dönüp her ikisine de bakarak, "Bakın. Böyle daha güzel değil mi?" diye sordu.

Yetişkinler korusu pek yetenekli değildi, daha çok çalışmaları gerekiyordu ama çok da hevesliydi. Yeni parlak kıvılcıklar ve her şarkıda heyecanları daha da artıyordu. Sonunda gösterilerini tamaladıklarında tüm izleyiciler coşkulu bir şekilde alkışladılar.

Brand yiyecek içeceklerin durduğu masaya doğru ilerledi. Çocuklar da arkadaşlarının yanına koştular. Kalabalık da o tarafa doğru hareketlenince Laura etrafta Amelia ve Hank'i arada.

Brand, "Size bir şeyler getireyim mi?" diye sordu.

Laura, "Amelia'ya bakıyordum," diye karşılık verdi.

"O ve Hank, eve gittiklerini söylememi istediler." Halden anlayan bir gülümsemeyle devam etti. "Unutma, hâlâ yeni evli sayılırlar."

Bu söylediklerine önce bir anlam veremeyen Laura, sonra Brand'in onu da, balayını hoş bir dönem olarak hatırlayan dullar kulübünün bir üyesi olarak gördüğünü fark etti. Kendini, anladığını gösteren bir şekilde gülümsemeye zorladı. Sadece bir beyefendi

değil aynı zamanda rahip de olan Brand'le birlikte olmak, hayatı boyunca özlediği ve asla sahip olamayacağını bildiği bir şeydi.

Odadaki diğer kadınlara, erkeklere ve çocuklara bakmaya çalıştı. İnsanlar sohbet ediyor, gülüyor, Charity ve koro üyelerini kutluyorlardı.

Buraya ait değilim, diye düşündü. Bu bilmediği bir şey değildi ama onun gibi bir kadının buraya değil de bir randevuevine daha çok yakışacağını fark etmek, canını çok yakıyordu.

"Ben biraz affınızı rica ediyorum."

Brand'in gözlerindeki hayranlık ve sıcaklık onu mahvediyordu. "Tabii ki," dedi.

Adamın ileride toplanmış olan çiftçilere doğru yürümesini izledi. Brand onları sıcak bir şekilde selamlayıp hepsinin tek tek ellerini sıktı.

Kalabağını ortasında yalnız bir şekilde dikilip eldivenleriyle oynadı, çantasının ipek askılarını düzeltilti ve kendi kendine böyle bir şeyi bir daha asla yapmayacağına dair söz verdi.

"Bayan Foster?"

Arkasını dönünce karşısında Charity'yi ve Mary Margaret Cutter'ı buldu. Mary Margaret Cutter, kocası Timothy'yle birlikte kasabanın tek bankası Glory Bankası'nın sahibiydi.

Laura sohbeti kendinden uzaklaştırmak için, Charity'ye, "Harika bir konserdi," diye iltifat etti. "Özellikle çocuk korusu. Çok sabırlı olmalısın."

Charity omuz silkti. "Pek sayılmaz. Yaramazlık yaptıkları zaman sadece gülmemi saklamaya çalıştım. Kabul etmeliyim ki konserden önce de Amelia'nın sinirleri yatıştırıcı ilacından biraz aldım."

Laura da, Amelia'nın sinir ilacı yaptığını hatırlayıp bu gece buraya gelmeden önce biraz almış olmayı diledi.

Mary Margaret biraz daha yaklaştı. "Sizi burada gördüğüme çok sevindim. Rahip McCormick sizi iyi ki aramıza katılmaya ikna etmiş."

"Evet, öyle oldu..." Daha önce hiç böyle havadan sudan konuşmalar yapmak zorunda kalmamıştı. "Teşekkürler Mary Margaret. Sizi de banka dışında görmek çok güzel."

Mary Margaret en az yetmiş yaşındaydı ve haftanın beş günü, kulakları pek de iyi duymayan kocası Timothy'yle birlikte, bankada çalışıyordu.

"Son zamanlarda çok meşguldük. Şikâyet ediyorum sanmayın ama bir sürü insan çiftlik ve arazi satın alıyor, çoğu da bunun için kredi başvurusu yapıyor, anlayacağınız işlerimiz çok yoğun. Kaç tanesinin alabileceğini görmek ilginç olacak. Herkes Teksas'a uyum sağlayamaz. Gerçekten bazı açılardan sağlam olmak gerekiyor. İzin verecek olursanız, sıcak hava ve yalnızlık canınıza okuyabilir," dedi. Gülümseyerek Laura'ya baktı. "Sizin de pek dayanacağınızı düşünmemiştik ama bugün çok memnun olarak görüyoruz ki gayet güzel uyum sağladınız."

Laura gözlerindeki ani yanma hissiyle şaşırdı, gözyaşlarının akmak üzere olduğunu fark etti. Son derece dikkatli bir şekilde yarattığı bu maske, uçlarından yırtılmaya başlıyordu.

Charity, "Hanımlar arasında bir dikiş kulübü kurmak istiyorum. Sen dikiş dikiyor musun, Laura?" diye sordu.

"Hiç denemedim." Laura bunu söyler söylemez, nedenini merak edebileceklerini düşündü. "Ben... kabul etmeliyim ki bu konuda biraz şımartıldım. Annem... annem hiç öğretmedi." Margaret'a döndü. "Siz biliyor musunuz?"

Mary Margaret hayır anlamında başını salladı. "Dikiş dikmek mi? Benim dikiş dikmeye vaktim mi var?"

"Peki ya İncil okuma grubu?" Charity onları bir araya getirme fikrinden vazgeçecek gibi görünmüyordu. Laura ceketinin koluyla oynuyor gibi yaptı.

Mary Margaret, "Okumaya ayıracak pek vaktim de yok," diye karşılık verdi. "Gece olur olmaz, bitkin bir halde yatağa gidiyorum."

"Sen İncil okuma grubuna katılmak ister misin, Laura?"

"Korkarım pansiyon tüm zamanımı alıyor. Toplantılara katılabilecek vakti nasıl bulurum bilemiyorum," dedi Laura. "Okumayı çok severim ama," diye eklerken, İncil'i hiç okumadığını bilse, Charity'nin ne düşüneceğini merak etti.

Mary Margaret kıkırdarak, "Charity, belki Brand'i davet edersen Laura da katılabilir," dedi.

Laura yüzünün kızardığını hissetti. Salona bir göz attı. Bugün buraya gelmesi herkes için bir anlam taşıyordu. Rahip McCormick Bayan Foster'dan hoşlanıyordu.

Bundan sonra neler olacağını çok merak ediyordu.

Brand'in hâlâ birileriyle derin bir şekilde sohbet ettiğini gördü. Adam onun bakışlarını üzerinde hissedince, başını kaldırıp baktı, gözleri birleşti ve Laura'ya gülümsedi. Çok basit, masum bir gülümseme idi ama beklenmedik bir şekilde -hoş artık beklenmedik olmaktan da çıkmaya başlıyordu- ürperdi. Bir yandan heyecanlandırken, bir yandan da korkutuyordu.

Libby, "Neler okuyorsun, Laura?" diye sordu.

Laura tekrar sohbe odaklanmaya çalıştı. "Romanlar," dedi. Küçük grupları, yanlarına gelen üç kadınla biraz daha kalabalıklaşmıştı. Hepsi dikkatle dinliyordu.

"Nathaniel Hawthorne," diye ekledi. "Ve Dickens. Neredeyse tüm eserlerini okudum."

Mary Margaret, "Ya Jane Austin?" diye sordu. "Gençken onun eserlerini okumayı çok severdim."

Laura, Dickens'ın, Londra sokaklarının aç yetimleri ve çocuk hırsızlardan oluşan çeteleriyle arasında bir bağ kurabiliyordu. Jane Austin'ın kibar karakterlerinin içinde yaşadıkları hayatın parlak ve gösterişli yüzünün, gerçekte olan biteni yok sayıp, görmezden geldiğini de biliyordu.

Burada dikilip, Mary Margaret ve Brand'in kardeşiyle sohbet ederken, Laura bu kadınların hiçbirini gerçekten tanımadığını, aralarında gerçek bir bağ olmadığını ve hiçbir zaman da olmayacağını hatırladı. Onları asla uzun süre kandırmayı başaramayacaktı. Etrafındaki yüzlere baktı ve onun içini nasıl göremediklerini merak etti.

Derin bir nefes alıp elini yelpaze gibi yüzüne doğru salladı. "Çok hoş bir sohbetti hanımlar ama izninizle biraz hava almak istiyorum." Kimse karşı çıkmadan giriş kapısına yöneldi.

Eşikte bir süre durup kasabanın üzerini saran karanlığa baktı. Anacadde, kilise bahçesinin ötesinde uzanıyordu. Uzaklarda, kasabanın meyhanesi Gümüş Kızak'ın pencerelerinden gelen ışık görülebiliyordu. Daha yakınlarda kendi verandasının ışığı hâlâ yanıyordu. Onu, bir uyarı ışığı gibi, altın kafesinin güvenli ortamına davet ediyordu.

Bryce Botsworth ve ailesi kahvaltıdan sonra ayrılacaklardı. Arka kapıdan girip hizmetli merdiveninden odasına geçerse, adamı bir daha görmek zorunda kalmazdı. Ertesi sabah da Anna'yla korkunç bir başağrısı nedeniyle onlara şahsen veda edemediği için özür dileyen bir not iletebilirdi.

Salona doğru baktığında, Brand'in başka bir grupla sohbete devam ettiğini gördü. Dışarıya çıktı, şalına biraz daha sıkı sarındı. Rüzgâr, gelecek günlerde ve haftalarda düşecek olan pek çok yapraktan birini, kavak ağacından düşmüş bir yaprağı, yol boyunca sürükledi. Çok yakında Glory'nin sahip olduğu birkaç

ağaç da, kasabanın etrafı gibi çıplak kalacak, ovalar ve çayırılar kırılağıyla ve bazen de hafifçe karla kaplanacaktı.

Yağmur gelecekti, sonra da soğuk. Teksas'ın bereketli toprakları ve civardaki büyüme sayesinde, geleceğinin güvencesi olan pansiyonu hiçbir zaman müşterisiz kalmayacaktı. Misafirleri, onun Laura Frost olmadan önce ne olduğunu asla bilmeyecekti.

Arkasından ona hızla yaklaşan ayak seslerini fark ettiğinde, yola ulaşmak üzereydi. Çantasını açtı, içine uzandı. Küçük tabancasının inci kabzasını tuttu.

"Özür dilerim Laura." Gelen Brand'ti. "Eve yalnız yürüyecek kadar sıkılmış olamazsınız, öyle değil mi?"

Laura arkasını dönerken, silahını bırakıp elini çantasından çıkardı. Gülümseyerek, "Hiç de sıkılmış değilim," dedi.

"Yanınıza dönmeye çalıştım ama mümkün olmadı. Sonra sizi de çağırmak için göz göze gelmeye çalıştım ama onu da başaramadım. Sizi öylece tek başınıza bıraktığım için çok özür dilerim."

Laura'nın ağzından küçük bir kahkaha çıktı. Gerçekten tek başına bırakılmayı o çok iyi bilirdi.

"Charity ve Mary Margaret yanımdaydı."

"Peki, bir hoşçakal bile demeyecek miydiniz?"

İşte yakalanmıştı. Tabii ki gecenin sonu için bundan daha iyi bir vedayı hak ediyordu.

"Çok meşguldünüz. Size sonra bir teşekkür notu göndermeyi düşündüm."

Brand gülerek, "Önceki notunuz hâlâ cebimde," dedi. "Belki de koleksiyon yapmaya başlamalıyım. Cemaat neden lavanta koktuğumu merak etmeye başlayacak."

"Demek fark ettiniz." Yüzünün kızarıklığını sakladığı için etrafın karanlık olduğuna memnun oldu. Kırtasiye malzemelerini koyduğu çekmecedeki, daima bir de lavanta torbası olurdu.

"Sizinle ilgili her şeyin farkındayım, Laura. Az önce kilisede ne kadar rahatsız olduğunuzun da farkındayım."

Hâlbuki o kimsenin fark etmeyeceğini düşünmüştü.

Brand, "Neden?" diye sordu.

"Ne neden?"

"Her gün yabancı insanlarla tanışıyorsunuz. Konukseverliğiniz için çok uzaklardan gelen insanlarla."

Laura omuz silkti. "Sadece evimde daha rahat ediyorum."

"Öyleyse sizi evinize götürmeme izin verin." Girmesi için kolunu uzattı.

"Ama sizin kilisede olma..."

"Şu anda olmam gereken yer burası. Olmak istediğim yer."

Daha önce hiç kimse ona bu kadar güzel bir şey söylememişti. Nasıl davranması gerektiğini bile bilmiyordu. Sessiz bir şekilde adamın uzattığı koluna girip onu arabasına götürmesine izin verdi.

Brand'in etrafındaki konuşmalar ve gürültü, Laura'nın salonda olmadığını fark ettiği anda kesilmişti. Charity biraz hava almaya ihtiyacı olduğunu söyleyerek dışarı çıktığını anlatınca, onu bulma umuduyla kapıya yöneldi ama orada değildi. Caddede yürüyen silüetini görene kadar da kalbinde bir ağırlıkla kalakalmıştı.

Şimdi arabada yanında otururken, her şey tekrar yoluna girmiş gibiydi. Onda, Brand'in ilgisini uyandıran, kendine doğru çeken bir şeyler vardı. Jane'i kaybettiğinden beri hiçbir kadında görmediği kadar farklı bir şeyler vardı.

Tabii ki Laura güzel bir kadındı ama onda başka bir şeyler daha vardı. Onu kiliseye geldiği ilk pazar günü fark etmişti. O zamandan bu yana da, Laura'nın görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu öğrenmişti.

Güçlü duruşunun yanı sıra hüznü bir yanı vardı. Belki de yaşama katılan değil daha çok izleyen biri olduğu içindi. Onu ne

zaman kasabada ya da pazar günü kilisede görse yalnızdı. Düşününce, Amelia ve Hank, Cutter ve Hernandez aileleri dışında sadece birkaç yakın arkadaşı vardı.

İnsanlar hayatına günlük olarak girip çıkıyorlardı ama aslında yalnızdı.

Geçmişle ilgili hiçbir şey bilmiyordu: nereden geldiği, ailesi. Kaybettiği kocasından bahsettiğini duymamıştı. Geçmiş tamamen bir sırdı. Ona yeterince güvendiği zaman bunları da onunla paylaşacağını umuyordu. Yalnızlığı, Brand'te, ona hayatın diğer yüzünü de –sevgi, neşe ve aile– gösterme isteği uyandırıyordu.

Bu zamana kadar, kararlılığının dışında herhangi bir kusurunu görmemişti. Büyük bir artı olarak, çocuklarını ne kendinin ne de Charity'nin yapabildiği bir şekilde, yumuşak ama kararlı bir tavırla disipline etmişti. Laura onları aşağılamadan ve ezmeden durumu idare edebiliyordu.

Güzelliğinin altında çelik gibi bir irade yatıyordu.

Ondan ayrılmak istemiyordu, bu nedenle atını olabildiğince yavaş sürüyordu. Buna rağmen, ona saniyeler kadar kısa gelen bir süre içinde pansiyona ulaştılar. Freni çekip inmesine yardım etmek için arabanın diğer tarafına geçti ama bu defa Laura o gelmeden kendi başına inmişti. Gülmekten kendini alamadı.

Verandaya doğru yürürlerken Laura, "Bir şekilde sizi eğlendirdim galiba," dedi.

Brand, "Kiliseye gittiğimizde, arabadan inmenize yardım ederken biraz fazla istekliydim sanırım," diye karşılık verdi. Ellerin altındaki belini hatırladı. Yüzündeki şaşkınlık itadesini.

"Sadece... çok ani olmuştu." Sesi o kadar alçaktı ki kelimeleri zar zor duyuluyordu. Brand merdivenlerden kapıya kadar peşinden gitti.

"Laura..." Kendine engel olamayarak biraz daha yaklaştı, bu hareketiyle Laura ona bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı.

Kilisedeyken onu öptüğünü hayal etmişti. Ona bu kadar yakın durmasına karşı çıkabilirdi ama geriye çekilmemiş ya da aceleyle eve girmek için bir bahane uydurmamıştı. Kapının yanındaki lambanın ışığı, yüzünü ve bonesinden çıkan buklelerini belli belirsiz aydınlatıyordu. Gözlerini kocaman açmıştı.

Brand, *bir öpücük*, diye düşündü. *Sadece bir öpücük.*

Brand ona doğru biraz daha eğildiğini fark etti. Dudakları birleşmeden önce, hızlıca nefes aldığını duydu.

Dudaklarını öpmeden hemen önce duyduğu bu hafif, fısıltıya benzeyen nefes, onu kendine getirdi. Bu gece ileri giderek, geleceği riske atamazdı. Öpücüğü o kadar hızlı bir şekilde sonlandırdı ki neredeyse başlamadan bitti denebilirdi.

Geri çekilip derin bir nefes aldı, boneden fırlamış bir bukleyi yerine yerleştirmek için dayanılmaz bir istek duydu. Ama bunu yapmak yerine fısıltıyla, “Bu gece bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim Laura. İyi geceler,” dedi.

Laura’nın cevabını bile beklemeden arkasını dönüp merdivenlerden indi. Arkasına bakarsa oradan ayrılamayacağından korkarak hızla uzaklaştı.

ALTINCI BÖLÜM

Laura, elleri sıkılmış bir şekilde iki yanında, Brand'in arabasının uzaklaşmasını izledi. Hızla çarpan kalbi biraz sakinleşerek, verandanın altındaki cırcırböceklerinin ritmini yakaladı. Gözünün önünde Brand'in temiz, dürüst bakışlarıyla, yazın bu son kuru sıcağında olduğu yerde biraz daha oyalandı. Ağlamayı becerebiliyor olsa bu, gözünden yaşlar getirecek bir görüntüydü. Kalbini sunabilen bir adamdı. Verebilen ama almayan.

Onu satın alan adamların ısrar edenleri hariç hiç kimseyle öpüşmemişti. Çoğu zaten başka şeylere odaklanırdı. Şaşırtıcı bir şekilde, öpüşme pek çoğu için çok mahrem bir şey olarak görülürdü. Sadece eşleri ya da sevgilileriyle paylaşılan ama fahişelerle asla paylaşılmayan kutsal bir şey.

Brand'in öpücüğü çok kısa ve çok tatlıydı; hiçbir kararsızlık ya da tuhaflik yoktu. Kalpten gelen ve o anda gelişen bir şeydi. Tüm masumiyetine rağmen baştan çıkarıcıydı. Kısa oluşu, daha fazlasını istemesine sebep olmuştu.

O bir din adamı. Kendini Tanrı'ya adamış bir adam.

Hayatının hatasını yapmasına engel olmak için hiçbir şey yapamamıştı.

Eldivenli parmak uçlarını dudaklarına bastırduğında, onun tekrar geleceğini biliyordu. Onu tekrar gördüğünde yapabileceği tek bir şey vardı.

Onu reddetmek zorundaydı.

Elbisesini düzeltirken, içini hüznün sardı. Kendine kaybedeceklerini, Brand'in kaybedeceklerini hatırlattı. Aptalca davranıyor, ateşle oynuyordu. Âşık olması söz konusu bile olamazdı.

Bryce Botsworth'ü hatırladığında, eli kapının kolundaydı. Oturma odasında ona rastlama riskini göze alamazdı. Yüzündeki onu tanıdığını anlatan ifadeyi görmesine izin veremez, daha önce tanıştıklarını hatırlatan hiçbir belirti gösteremezdi.

Parmaklarının ucunda verandadan evin arka tarafına geçti.

İçeri girerken arka kapı gıcırdadı. Kapatmaya fırsat bulamadan Peaches gelip ayaklarının arasında dolanmaya başladı. Miyavlamaya başlayınca, Laura eğilip kedisini kucağına aldı. Yüzünü kedinin başındaki yumuşak tüylere gömdü.

"Şişt. Acıktın mı?" Kapıyı kapayınca kediyi yere bıraktı, çantasını da çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Karanlık odanın diğer ucundaki kilitli bir dolapta bir parça peynir buldu. Peaches'e vermek üzere bir parçasını koparacakken, aniden birisi arkasında bir kibrit yaktı.

Laura, Anna'yı görmeyi bekleyerek arkasını döndü.

Bryce Botsworth, mutfakın ortasındaki tezgâhın üzerinde duran mumu yakıyordu. Laura elindeki peyniri yere düşürdü.

İçinde kalan tüm cesaret kırıntılarını topladı. "Beni korkutunuz Bay Botsworth."

Adam Laura'ya yaklaştı. "Formalitelere gerek yok, değil mi Lovie? Bugün kapıyı açar açmaz tanıdım seni. Senin gibi bir kadını ya da yeteneklerini hangi erkek unutulabilir? Laura Foster ha? Güzel isim. Tabii Lovie Lamonte kadar akılda kalıcı değil."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

“Eminim gayet güzel anlıyorsun, *Lovie*.” Mutfağı geçip Laura’nın karşısında durdu.

Laura yanından geçerek uzaklaşmak istedi ama adam vazgeçmeyerek önünü kesti. Sırtı tezgâha dayanan Laura’nun kaçacak yeri kalmamıştı. Peaches yerde mırıldıyor, dolanıyor ve ayak bileklerine sürtünüyordu. Laura’ın kalbi güm güm atmaya başladı.

Adam, “Dilini kedi mi yedi?” diyerek güldü. “Ne zamandı? On dört, on beş yıl önce mi? Savaştan önce New Orleans’a en son o zaman gelmiştim. O zamanlar daha gençtim tabii.” Laura’yı tepeden tırnağa süzüp, “Dolgunlaşmışsın,” dedi.

Vazgeçmeyeceği, gözlerindeki ifadeden son derece net bir şekilde anlaşıyordu.

Ama onun da en az Laura kadar kaybedeceği şeyler vardı, hatta onun kaybedecekleri daha da çoktu. Kısa tanışıklıkları iki ucu keskin bir bıçak gibiydi. Laura da kendi hamlesini yapmaya karar verdi.

“O zamanlar hatırladığım kadarıyla, saçlarınız ve görünür bir beliniz vardı.” Birkaç saniye durup devam etti. “Küçük kızınız kaç yaşında? On sekiz mi? Benim o zamanki yaşımdan daha büyük. Eminim karınız, geçmişteki tanışıklığımızı duyunca çok şaşıracak.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?” Sesi sertleşmişti. “Sen benim kim olduğumu biliyor musun?”

Laura evet anlamında başını salladı. “Beni tanıdığınızı zannediyorsunuz ama gerçekten kim olduğum ve yapabileceklerim hakkında en ufak bir fikriniz bile yok, Bay Botsworth.”

Adam tombul ellerini iki yana açtı.

“Bak *Lovie*. Neden geçmişî unutmuyoruz?”

“Benim adım *Lovie* değil.”

“Laura öyleyse. Eğer bu pansiyonu sen işletti...”

“Burası benim.”

“Çok iyi. Neyse. Eminim tüm misafirlerinin mutlu bir şekilde ayrılması konusunda bazı prensiplerin vardır.” Bir adım daha yaklaştı ve aniden elleri Laura’nın üzerindeydi. Kulağının dibinde ağır ve sıcak bir şekilde nefes alıp veriyordu. “Herkes yattı. Burada ve şimdi yapabiliriz. Kimsenin bilmesi gerekmez. Ücretini veririm. Ben çok zengin bir adamım.”

Laura kendini toplayıp adamı bir kol mesafesi kadar öteye itti.

“Bırak beni.”

“Senin gibi kadınlar değişmez, Lovie.”

“Senin gibi domuzlar yüzünden işi bırakıyoruz.” Adamı daha sert bir şekilde itti.

Elini kaldırdığını fark edemedi, adamın tokatını suratında hissetti. Tokatın çıkardığı ses, boş mutfakta yankılandı.

Laura karşılık vermedi. Acısına boşverip çantasını buldu, elini içine sokup tabancasını kavradı. Çıkarıp tam olarak Botsworth’ün kalbine nişan aldı.

“Odanıza geri dönün ve bu olanları unutalım,” dedi.

Mum ışığı tabancayı aydınlattı. Adam tabancaya bakıp güldü.

“Birini vurursan, komşuların, arkadaşların ne derler? Eminim gerçekten kim olduğun hakkında en ufak bir fikirleri bile yoktur.”

“Bu mesafeden kaçırma ihtimalim yok. Siz ölünce de kimse bir şey öğrenmemiş olacak. Şerif de yakın arkadaşım...”

“Eminim öyledir.”

Adamın imasına aldırmadı. “Beni korkuttuğunuzu söylerim. Sizi hırsız zannettiğimi. Bu benim kasabam, kimse benim sözümünden şüphe etmez.” Gözünün önünde, Hank’in, Amelia’nın, Cutterların ve Brand’in yüzü canlandı. Bunun doğru olmasını ve onun arkasında durmalarını ümit ediyordu.

“Birini öldürebileceğini hiç sanmıyorum Lovie.”

Adamın geri adım atıp mutfaktan çıkmış ve onu yalnız bırakmış olmasını istedi. Biraz daha zorlayacak olursa, neyi yapıp yapamayacağını gösterecekti.

“Çok iyi bir nişancıyım. Söylediğim gibi sizi çok kolaylıkla vurabilirim. Neden dönüp gitmiyorsunuz Bay Botsworth? Yukarı çıkıp yatağınıza, tatlı karınızın yanına gidin. Yaşayın ki tatlı kızlarınızın düğünlerini görebilesiniz. Eminim bu fikir size, buradan ayaklarınız önden çekilerek çıkarılmanızdan çok daha iyi gelecektir.” Omzunu silktilti. “Ama tabii ki size kalmış.”

Bir an sessizlik oldu. Sonunda adamın omuzları düştü.

Laura silahı adamın kalbine doğru tutmaya devam etti. Üzerine atlayıp elinden almaya çalışmasını istemezdi. Gözlerindeki bu aç ifadeyi başka adamlarda da görmüştü. Şehvet iğrenç bir şeydi.

Aralarındaki hava gerilim yüklüydü ama Laura artık sakinleşmişti. Silahı tutan parmakları güçlü ve kararlıydı. Söylediğini yapabileceğini biliyordu. Zorunlu kalırsa öldürebilirdi bile.

Kararlılığı adamı da etkilemişti. Elleri iki yanına düştü, birkaç adım geriye çekilip masanın yanında durdu.

“Planladığımız gibi yarın sabah ayrılıyoruz,” dedi.

“Çok iyi.”

“Bu küçük görüşmemizden karımın haberi olmayacak diye umut ediyorum.”

“Bu görüşmemizden mi, New Orleans’takinden mi?”

“Her ikisinden de.”

“Sanmıyorum. Karınız sizi hemen boşayabilir Bay Botsworth, ben de aile engelinden kurtulmuş sizinle karşılaşma riskiyle başbaşa kalırım. Ve emin olun bunu hiç istemem.”

“Ben de istemem. İyi geceler *Bayan Foster*.” Başıyla selam verip çıktı.

Sakinliği yerini titremeye bıraktı. Öylesine titriyordu ki, adam salona geçtiğinde, masaya ulaşmadan düşeceğini zannetti.

Güçlükle bir sandalye çekip dönerse diye yüzü kapıya d nt k bir şekilde oturdu. Tabancası hâlâ elindeydi.

Masada yanmakta olan mum titreyerek söndü. Laura orada  yleyece, karanlıkta oturmaya devam etti.

Botsworth sadık bir koca ve kamu görevlisi rolünü oynamaya devam ettiği sürece sırrı g vendeeydi.

Peaches aniden kucağına atlayınca çok korktu, sonra da sinirden gülmeye ba ladı. Kedi mırıldayarak ete iyle oynayınca, silahı masanın üzerine bırakıp onu ok amaya ba ladı.

‐Seni vurmadı ım için çok  anslısın.‑ Titremesi geçinceye kadar kediyi kuca ından indirmedi. ‐Böyle bir gece her kadına kismet olmaz.  nce bir rahip tarafından  p ld m sonra da ne-redeyse bir adamı vuruyordum.‑

YEDİNCİ BÖLÜM

Laura silahı elinin altında olmasına rağmen çok huzursuz bir şekilde uyudu. Sabah, Botsworth'ten kaçmamaya karar verdi. Tüm misafirlerini her zamanki gibi yolcu edecekti.

Eteği kat kat inen fırırlarla süslenmiş, sarı-mavi çizgili bir elbise seçerek özenli bir şekilde giyindi. Başını dik tutarak yemek odasına girdi, kendine bir tabak hazırladı. Botsworth'ü resmi bir şekilde selamlayınca, adam da günaydın diyerek karşılık verdi. Bilmiş bakışları karşısında sinmeyince adamın yüzü kıpkırmızı oldu.

Karısı eğilerek elini adamın alınına koydu. "İyi misin tatlım?"

"Tabii ki iyiyim. Burası biraz sıcak geldi o kadar." Gömleğinin önünü düzelterek gülümsemeye çalıştı. Konuklardan birisi ne kadar süredir temsilcilik yaptığını sorunca hemen sohbete atladı. Ayrılık saati gelip tüm aile verandada toplanana kadar Laura'yla bir daha konuşmadı. Vedalaşırken de son derece ciddi bir şekilde misafirperverliği için teşekkür etti.

Laura, Amber Botsworth ve kızlarıyla vedalaştı; Richard'ın onları durağa götürmek üzere arabaya bindirmesini izledi.

Öğleden sonralarının çoğu ona kalıyordu. O gün, eski Pinkerton dedektifi Tom Abbot'a mektup yazmak üzere odasına çekildi.

Kırtasiye malzemelerini, üzeri çiçek motifleriyle süslenmiş ahşap bir kutuda tutuyordu. Kutunun kapağını kaldırdığında odayı lavanta kokusu sardı. Küçük bir lavanta torbasını burnuna tuttu, gözlerini kapayıp kokuyu içine çekti.

"Önceki notunuz hâlâ cebimde. Belki de koleksiyon yapmaya başlamalıyım. Cemaat neden lavanta koktuğumu merak etmeye başlayacak."

"Sizinle ilgili her şeyin farkındayım Laura."

Brand'le tekrar karşılaşmaktan korkuyordu çünkü bir şekilde onu geri çevirecek gücü toplamalıydı.

İçini çekerek kutudan bir kâğıt aldı. Kırtasiye takımı son derece zevkli bir krem rengindeydi, isminin baş harfleri de kâğıdın tepesine basılmıştı.

L F M

Laura ismini, çok güzel bulduğu için seçmişti. İkinci isminin baş harfi M'ydi, Megan'ın M'si. Soyadını da, melankolik melodisi yüzünden en sevdiği şarkı olan *Beautiful Dreamer*'ın bestecisi Stephen Collins Foster'tan almıştı.

Mektup yazma üzerine çeşitli kitaplar okumuştı; bunlardan öğrendiğine göre, mektup yazarken kullandığı dil ve tavır, bir kadının toplumdaki yerinin bir aynasıydı. Yazanın kültürünü, eğitimini ve geçmişini gösterirdi. Her ne kadar Tim Abbot'la eski hayatından tanışıyor da olsa, yazışmalarına mesafeli bir şekilde kibarlık hâkimdi, adam da ona aynı şekilde karşılık veriyordu.

Kalemi eline alıp mürekkep şişesinin içine soktu ve çıkarıp yazmaya başladı.

Glory, Teksas, 15 Eylül 1874

Sevgili Bay Abbot,

Kardeşimin yerini belirlemek için yürüteceğiniz üç aylık çalışmanın ücretini ekte takdim ediyorum. Becerilerinize güvenim tam olup, karşılaştığımız üstesinden gelinmez engelleri anlayabiliyorum. Kardeşimle ayrı kaldığımız uzun süreyi, arkasından gelen savaş yıllarını ve getirdiği acıları ve hatta kardeşimin çok erken bir yaşta ölmüş olma ihtimalini de göz önüne alarak, sadece en mutlu sonuca ulaşmayı ümit edebiliyorum.

Laura bir an için durdu, akli savaş sonrası yıllardaki kendi hayatına giderken, görmeyen gözlerle pencereden dışarı bakmaya başladı. Savaştan sonra o da özgürlüğüne kavuşmuştu. Kardeşlerinin hayali peşini bırakmıyordu ama artık özgürdü. En çok da yürek parçalayan bir şekilde ayrıldığı Megan'la ilgili endişe ediyordu.

Mucizevî bir şey olup da kardeşinin hayatı bir peri kızının hayatına dönüşmüş olabilir miydi? Ya da tüm kurtuluş umutlarının ötesinde çamura mı batmıştı? Ya öbürleri? Sevgi dolu aileler tarafından evlat edinilmiş olabilirler miydi? Bunları öğrenmeden huzur bulmasına imkân yoktu.

Kalemini tekrar eline aldı.

Kardeşimi bulacak olursanız, sizden ricam ona çok dikkatli bir şekilde yaklaşmamızdır. Güvenli, saygıdeğer bir ortamda yaşıyorsa, etrafındakilerin pek çok sorusuna muhatap kalacağı için, benden haber almak istemeyebilir. Bu konuda size güveniyorum ve son derece sağduyulu bir şekilde davranacağınızı

eminim. Çalışmalarınız sonunda başarılı olacağınızdan çok umutluyum.

*En iyi dileklerle,
Laura M. Foster*

Tom Abbot adına yazılmış bir çeki de ekleyerek zarfı kapadı, üzerine adamın New Orleans adresini yazdı. Sonra bir kibrit yakıp kırmızı mühür mumunun altına tuttu.

Adının baş harflerinin işlendiği mührünü sıcak mumun üzerine bastırırken, eski ortağı Collier Holloway'ın, paralarını boşa harcadığı için onu azarlayan sesini duyar gibi oldu. Ama Collier hayatta kendinden başka kimseye güvenmezdi. Bunu ona sayamayacağı kadar çok defa söylemişti.

Mürkkep şişesinin kapağını kapadı, kalemini uzun ahşap kutusuna koyup ayağa kalktı ve eteğini düzeltti. Alt katta Rodrigo kendi tarifiyle şeftalili pasta yapıyordu. Laura mektubu boş alışveriş sepetinin içine koydu. Adam anladığını gösteren bir şekilde gülümsedi. Ertesi gün çarşıya gidince mektubu Harrison Baker'a verirdi.

Arka tarafta birileri odun kırıyordu. "Ben biraz dışarı çıkıyorum. Yeni konuklar gelince haber verirsiniz."

Arka kapıdan dışarıya çıktı. Verandanın gölgesinde bir süre durup Richard'ın odunları yakılacak hale getirip dizmesini izledi. Şöminesinde bazı çiftlik ve arazi sahipleri gibi inek ya da bufalo tezeği değil, gerçek odun kullanıyordu.

Bahçesine baktı. Büyümeye çalışan meyve ağaçlarını, güllerini ve Anna'nın sebze bahçesini seviyordu. Tabii Amelia Larson'ın hareketli baharatları ve çiçekleriyle kıyaslanamazdı. Ama Amelia'nın bahçesi onun geçim kaynağıydı. Bahçesinde yetiştirdiği bitkileri, kuruduklarında dükkânındaki ilaç kavanozlarındaki yerlerini alıyorlardı.

Laura sık sık New Orleans'ın güzel gizli bahçelerini ve avlularını, süs havuzlarından akan suların sesini, yumuşak yeşil tonlardaki eğrelti otlarını ve İspanyol yosunlarını düşünüyordu. Kıyaslama yapılacak olursa Teksas toprakları çok sert ve kuruydu.

Laura düşünceler içerisinde orada dikilirken, Richard onu fark etti ve el salladı. O da Richard'a el sallayarak karşılık verdi. Hernandez ailesini işe aldığı anda Richard on iki yaşındaydı. Şimdiyse neredeyse on altı yaşında, genç bir adam olmanın eşliğindeydi.

Avlunun diğer ucunda Peaches, hâlâ avluda duran atın ve arabanın etrafından dolaşp verandaya doğru koştu. Laura'nın yanına gelir gelmez, ayaklarına sürünmeye başladı.

"Bayan Peaches, tam bir baş belasısınız." Amelia verandanın diğer ucunda, babasından kalma ilaç çantasıyla görüldüğünde, Laura kedisini kucağına almış okşuyordu.

"Anna burada olduğunu söyledi," dedi.

"Kötü görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

Amelia iç çekti. "Pek de yolunda değil." Richard'a el salladı. "Hank'e sadece gazeteleri dağıtmakta yardım etmiyor aynı zamanda baskı için dizgi yapmayı da öğreniyor, bunu biliyor muydun?"

Laura, Peaches'i yere bırakıp Amelia'ya sarıldı, arkasına döndürüp kapıya yöneltti. "Duydum. Hank'in ona yardım ediyor olması beni çok mutlu ediyor."

İçeri girdiklerinde Laura, "Birer sütlü kahve içelim mi?" diye sordu.

"Kulağa çok hoş geliyor." Şimdiden kahvenin kokusunu alabiliyormuş gibi içine derin bir nefes çekti. "Şu anda biraz şımartılmaya ihtiyacım var."

Laura, Amelia'yı büyük oturma odasının önündeki küçük bölüme götürdü. Ancak iki koltuk ve küçük bir sehpanın sığacağı büyüklükte bir yerdi. Deniz yeşili boyalı duvarlarla değil. Laura'nın geniş kitap koleksiyonuna ev sahipliği yapan, tavan-

dan yere kadar uzanan kitap raflarıyla çevrelenmişti. Burası onu dünyadan koparan birinci kattaki, özel sığınağıydı.

Üzerinden duman tüten sütlü kahve hazırlayıp, uzun sıcak çikolata demliğine koydu ve Rodrigo'nun düğün keki olarak adlandırdığı ay şeklindeki kurabiyelerle dolu bir tabakla birlikte, bir tepsiye yerleştirdi.

Laura, Amelia'yı gül rengi koltuklardan birinde otururken buldu. Başı arkada, gözleri kapalı, derin bir uykuya dalmış gibiydi.

Laura tepsiyi sehpanın üzerine son derece sessizce bıraktı ama Amelia gözlerini açıp gülümsedi.

"Mmm. Kokuyu alabiliyorum." Laura da diğer koltuğa geçip her ikisine de büyük birer fincan kahve koyarken, Amelia yerinde daha dik oturdu.

Amelia kitaplara bakarak, "Burayı çok seviyorum." dedi. "Hank de sever."

"Erkekler giremez. Burası benim gizli yerim."

"Burayı benimle paylaşmandan gurur duyuyorum."

Laura Amelia'yı buraya ilk kez, onların düğün planlarını konuşmak için getirmişti. "Peaches hariç, buraya girmesine izin verilen tek ziyaretçi sensin," dedi. Fincanından bir yudum alıp tekrar tabağına bıraktı. "Pekâlâ, bu sıkıntılı bakışın sebebi nedir?"

Amelia içini çekti. Laura arkadaşına doğru eğilip, "Hank'le bir alakası yok, değil mi? O iyi mi?" diye sordu. Hank'in silah yaralarının enfeksiyon kapmasından korkuyordu.

Amelia hayır anlamında başını salladı. "Çok şükür bir şeyi yok. Bir at kadar sağlıklı."

Laura, Amelia'nın ayağının dibine bıraktığı ilaç çantasına baktı.

"Başka biri öyleyse?"

Amelia, "Sabah Gümüş Kızak'a çağırdılar. Oradaki kadınlardan biri hastalanmış. Elimden geleni yaptım ama maalesef onu kurtaramadım," deyince Laura şaşırды.

Gümüş Kızak, Glory'nin pek de iyi anılmayan tek meyhanesiydi. İki katlı, üst katında boydan boya sarkık bir balkon olan, cephe kaplamalarının boyaları dökülmüş, bakımsız bir binaydı.

Laura kendini fincarına bakarken buldu. Binarın içinin nasıl olduğunu tahmin etmesine gerek yoktu. Alt kattaki salonun üzerinde, içine ancak küçük bir yatak ve bir lavabonun sığabileceği ve eğer odanın sahibi şanslıysa dışarıya açılan bir pencerenin olduğu, birkaç küçük oda olmalıydı.

"Sen... onlara da mı bakıyorsun? Oradaki kadınlara?"

Amelia gibi bir kadının, Gümüş Kızak gibi bir yerdeki kadınlarla herhangi bir şekilde ilişkisi olması inanılır gibi değildi.

Amelia, "Tabii ki," diye cevap verdi. Kalan kahvesini bitirip başını koltuğun arkasına yasladı. "Bunu sormana şaşırdım doğrusu."

Laura kızardı. "Seni kırmak istemedim. Sadece inanmadım..."

Amelia ona dikkatlice baktı. "Onları tedavi ettiğim için beni ayıplıyor musun?"

Laura, Amelia'nın onu zengin, kültürlü bir dul olarak tanıdığını unutmuştu. Eğer gerçekten öyle olsaydı, Laura'nın, Amelia'nın yaptıkları karşısında şoke olması beklenirdi.

Laura tüm içtenliğiyle, "Tam tersi. Bunu yaptığın için sana hayranlık duyuyorum," dedi. "İnsanların çoğu bu kadınlara sırtını dönerdi."

"Babam öyle yapmadı. Her zaman onları yargılamanın bize düşmediğini söylerdi. Bugün gördüğüm o zavallı kız için zaten sona gelindi."

Laura az önce kaleme aldığı mektubu, Megan'ı ve erkeklerin elinde sessizce eziyet gören kendisi gibi sayısız kayıp ruhu düşündü.

Neredeyse fışıldayarak, "Hastalıktan mı?" diye sordu.

Amelia hayır anlamında başını salladı. Gözleri doldu. "Kendi kendini yaralamış. O yaralar da enfeksiyon kapmış. Başka bir şey diyemiyorum..." Kelimeleri boğazında düğümlendi.

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Laura anlıyordu. Bazı kadınların istenmeyen çocuklardan kurtulmak için neler yapabileceklerini gayet iyi biliyordu. Sormadan bile ne olduğunu anlayabiliyordu. Amelia'nın bu olaydan ne kadar etkilediğini görüyor ve onun için çok üzülüyordu.

"Çok üzgünüm Amelia."

Amelia gözlerini sildi. "Bazen çok zor oluyor," dedi. "Haydi, başka şeylerden bahsedelim. Geçen akşam konserden sonra seninle konuşma fırsatı bulamadım. Hattie Ellenberg içecek servisinde ona yardım etmemi istedi, sonra da biraz erken ayrıldık."

Laura, Amelia'nın kızardığını fark etti. "Son derece anlaşılır bir durum."

Amelia, "İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

İyi vakit geçirmek mi? O gece baştan sona kâbus gibiydi.

Amelia onun en yakın arkadaşı olabilirdi ama onunla, Gümüş Kızak'ta yaptıklarını anlattıktan sonra bile, her şeyi paylaşamazdı. Tek arkadaşını kaybetme riskini göze alamazdı.

"Hoş bir geceydi. Biraz daha kahve alır mısın?"

Amelia, "Lütfen," diyerek fincanını uzattı. "Umarım seni böyle toplantılarda daha sık görürüz. Özellikle Brand'le."

Laura, Amelia'nın fincanını doldururken karşılık vermekten kaçındı. "Al bakalım," diyerek fincanı uzattı.

"Biliyorsun senden çok hoşlanıyor."

Laura sesli düşünerek, "Ben de bundan korkuyordum," dedi.

"İstediğin kadar karşı çıkabilirsin ama onun sana nasıl baktığı..."

Laura, Amelia'nın sözünü kesti. "Birbirimize uygun değiliz."

"Saçmalama." Amelia kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Peki neden?"

Çünkü Gümtiş Kızak'taki kadınlardan bir farkımı yok.

"Koca aramıyorum," dedi. Tabagı uzatıp, "Kurabiye alırmısın?" diye sordu.

"Aramana gerek yok. Biliyorsun, Hank'le tanışana kadar ben de hiç öyle bir şey düşünmüyordum. Tam tersi, hayatımın sonuna kadar yalnız yaşayacağıma son derece emindim. Bir kız kurusu olarak. Sonra, aşk Hank'le beni buldu, Laura, biz arasak da aramasak da."

Aşk.

Laura aşka inanmadığını söylese arkadaşının ne düşüneceğini merak etti.

Tam o sırada kapı hafifçe çalındı. Gelen, endişesi gözlerinden belli olan Anna'ydı.

"Özür dilerim *señora*. Bir adam Bayan Larson'ı soruyor." Amelia'ya baktıktan sonra yine Laura'ya döndü. "Acil olduğunu söylüyor."

"Teşekkürler Anna." Laura, Amelia'ya dönene kadar, o fincanını sehpaya bırakmış, çantasını almıştı bile.

Laura Anna'ya tepsiyi kaldırmasını söyleyip, Amelia'nın arkasından girişe yöneldi. Girişte, saçları kırlaşmış, hafifçe kamburlaşmış, sakallı, yaşlıca bir adam duruyordu. Elinde, kirli parmaklarıyla kenarından tutarak çevirdiği, eski ve kirli bir şapka vardı. Solgun gözleri, bir deri bir kemik yüzüne gömülmüş, kıyafetleri paçavra gibiydi. Pantolonu buruşuk ve leke içindeydi. Konfederasyon üniformasının bir parçası olduğu güçlükle fark ediliyordu.

Daha önce de böyle adamlar görmüştü; genelde meyhanelerin, barların etrafında dolaşıp, birkaç kuruşa ya da yatacak bir yer karşılığında ufak tefek işler yaparlardı. Laura böyle dilencilerle

ve serserilerle nasıl baş edeceğini çok iyi bilirdi, arkaya dolanıp mutfağa gitmesini söylemek üzereyken, Amelia adamla konuşmak üzere verandaya çıktı.

"Amelia..." diye başladı.

Amelia omzunun üzerinden Laura'ya gülümsedi. "Sorun yok Laura." Sonra adama döndü. "Ne vardı Rob?"

"Mazie kötüledi. Denton bu defa kurtulamayacak diye korkuyor. Sizi de, rahibi de çağırdı. Acısını hafifletecek bir şeyler verirsiniz diye ümit ediyoruz çünkü artık içki bir işe yaramıyor."

Laura onları izlerken, *bu keşke burada yaşanmasa*, diye düşündü. Gümüş Kızak'taki sahneyi gözünde canlandırmasına gerek yoktu. O tür yerlerde pek çok ölüme şahitlik etmişti.

Amelia Rob'a, "Seninle geleyim," dedi.

Laura hiç karşı çıkmaya çalışmadı, Amelia'nın başının çaresine bakabileceğini biliyordu. Ama Amelia hemen gitmedi. Laura'ya döndü.

"Brand'e haber verip onu Gümüş Kızak'a getirebilir misin? Genç bir kadının ona çaresizce ihtiyacı olduğunu ve fazla vaktinin kalmadığını söyle. Gelecek olursa bu kadarını bilmesi yeterli."

Laura, "Mutlaka gelecektir," dedi. Rahibin yardım isteyen, ölmekte olan bir kadın için bunu yapacağına emindi.

Amelia, çoktan yola inip topallayarak yürümeye başlayan adamın arkadından koştu. Laura da mutfağa koşup Rodrigo ve Anna'ya, mümkün olan en kısa sürede geri geleceğini, misafirler geldiğinde yerleşmelerine yardım etmelerini söyledi. Sonra üst kattaki odasına koşup bonesini ve eldivenlerini aldı, dışarı çıkıp arabasına atladı.

Brand'in evi, Amelia ve Hank'in evinin çok yakınında, kilisenin yanındaydı. Daha önce hiç gelmemiş olmasına rağmen evi rahatlıkla buldu. Arabasını evin önünde durdurup frenleri çekti ve

arabadan indi. Kapıyı çalmak için elini kaldırıncı eldivenlerinin birbirinin eşı olmadığını fark etti.

Kapıyı Janie açtı. İçeriden bir yerlerden Sam, "İstiyorum!" diye bağıırıyordu.

Gelenin kim olduğunu fark edince hemen sustular.

Laura, "Babanız evde mi?" diye sordu.

Janie, "Neden?" diye sordu.

"Acil bir durum var."

"Ofisinde. Rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

Laura derin bir nefes aldı. "Acil bir durum söz konusu. Lütfen onu rahatsız eder misin?"

"Ama..."

Laura'nın gözünün önüne Gümüş Kızak'ta ölmekte olan kız geldi. Sabrı taşıyordu.

"Lütfen gidip onu çağır yoksa içeri girip bunu kendim yapmak zorunda kalacağım. Öyle yapmak zorunda kalırsam hiç mutlu olmayacağına emin olabilirsiniz."

Sam bir yandan koşup bir yandan sanki ev yanıyormuş gibi bağırımaya başladı. "Baba! Acil durum!"

Janie yerinden kıpırdamamıştı.

"Babamı seviyor musun?" diye sordu.

Laura gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Babandan hoşlanıyorum. O çok iyi bir insan. Ama kimseye âşık değilim."

Janie kollarını önünde birleştirdi ve onu içeri davet etmedi. Laura girişte, saatler geçmiş gibi gelen bir süre bekledi. Aslında Brand'in koridorda gözükmesi sadece birkaç dakika sürmüştü. Onu ilk defa ceketsiz görüyordu. Kravatsızdı, gömleğinin kollarını kıvrımış herhangi bir adam gibi gözüküyordu. Herhangi yakışıklı bir adam gibi.

Kalbi parçalandı. Ama aldırmadı. Duygularının ona ihanet etmesinin zamanı değildi.

"Laura? Sam acil bir durum olduğunu söyledi..." Yüzünden endişe okunuyordu. "Sen iyi misin?"

"Benimle ilgili değil." Çocuklara, onlara bakan yüzlerine, kocaman açılmış gözlerine ve daha da kocaman açılmış kulaklarına baktı. "Yalnız konuşabilir miyiz?"

Çocuklara halaları Charity'nin yanına gitmelerini iki kez söylemek zorunda kaldı. Sonunda gittiler ama karşı çıkıp ayaklarını süreyerek. Brand dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Laura, onun uzanıp elini tutacağından korkarak ellerini birleştirdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Genç bir kadın ölmek üzere. Rahip istiyor."

Brand tereddüt etmeden, "İncil'imi alayım," dedi.

Laura çabucak, "Amelia yanında, Gümüş Kızak'ta."

Yine hiç tereddüt etmeden, "Hemen geliyorum," diyerek içeriye girdi.

Laura mütevazı girişin ucuna geçerek sabırsızlıkla adamı bekledi. Birkaç saniye sonra Brand gözüktü. İncil'ini ve şapkasını almıştı. Ceket ya da kravatını almakla uğraşmamıştı.

Merdivenlerden inip arabaya yönelirken, "Haydi gidelim," dedi.

Arabaya bindiklerinde Laura dizginleri eline alınca, arkasına yaslanıp dikkatlice onu izlemeye başladı.

"Nasıl oldu da buraya geldiniz?"

"Amelia onu çağırdıklarında bendeydi. Kıza daha önce de yardım etmeye çalışmış ama belli ki artık sona gelinmiş." Laura diğer arabaların ve binicilerin arasından geçerken yola odaklanmıştı.

Yanında oturan adama gizlice bir bakış attı. Adamın da ona baktığını görünce bakışlarını tekrar yola çevirdi. Kısa bir süre sonra da Gümüş Kızak'a varmışlardı.

"Teşekkürler Laura," diyerek arabadan indi, bir an için durdu. "Siz beni beklemeyin. Eve yürürüm."

Laura, "Bekleyeceğim," diye karşılık verdi. "Amelia'nın bana ihtiyacı olabilir."

"Ama burası pek size..."

"Bekliyeceğim," diye ısrar etti.

"Ama..."

"Gidin Brand."

Brand, İncil'i elinde içeri girdi.

Laura, üzeri kapalı arabasında, Gümük Kızak'a bakarak oturdu. Açık kapının ötesi loş ve kasvetliydi. Öğleden sonra saatleri olduğu için içeride çok az müşteri vardı. Geceleri, hava sakinken ya da doğru yönden esen bir rüzgâr varsa, içerden gelen piyano sesi pansiyona kadar uzanırdı. Şimdiyse piyano da sessizdi.

Orada beklerken, bir iki müşteri o yöne doğru geldi. Hedeflerine odaklandıkları için ona çok da dikkat etmediler. İçeriden kahkaha sesleri yükseldi. Kimse, üst katta genç bir kadının ölmek üzere olduğunu farkında değildi. Laura oradaki erkeklerin bunu umursayacaklarından da kuşkuluydu.

Brand içeri girdiğinde barmen Denton Fairchild, başıyla merdivenleri işaret edip, "İki numaralı oda," dedi. İçerideki hava ekşi bir kokuyla ağırlaşmıştı. Brand merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve ikinci kapının önünde durdu.

Yavaşca kapıyı çaldı, Amelia'nın, "Girin," dedini duydu.

Kahverengi saçlı genç bir kadın demir, dar bir yataкта yatıyordu. Onu çarşaflardan ayıran tek renk, kahverengi saçları ve çökmüş gözlerinin altındaki mor halkalardı. Odarın bir köşesine kirli çarşaflar ve eski püskü giyisiler yığılmıştı.

Brand yatmakta olan kadına baktı. Yirmili yaşlarının başlarında gibiydi.

Amelia'ya, "Nasıl?" diye fısıldadı.

“Ateşi var. Çok zayıf düşmüş. Yapabileceğim hiçbir şey de yok. Çok kan kaybetmiş.”

“Bilinci yerinde mi?”

“Pek değil. Rahip getirmemiz için yalvardı. Bence senin gelmeni bekleyerek dayanmaya çalışıyor. Adı Mazie.”

Amelia’nın yanından geçip yatağa yaklaşabileceği çok dar bir yer vardı. Yatağın yanına, yere diz çöktü ve İncil’ini yatağın üzerine koydu.

Kızın gevşek elini ellerinin arasına aldı. “Mazie? Benim, Rahip McCormick.”

Kızdan bir cevap gelmeyince gözlerini kapayıp dua etmeye başladı. Birkaç saniye sonra ellerinin arasındaki elin kıpırdadığını hissetti. Kızın yüzüne bakınca, ateşten donuklaşmış gözleriyle ona baktığını gördü.

“Günahkâr olarak ölmek istemiyorum,” dedi.

“Eğer inançlıysan, günahkâr olarak ölmeyeceksin Mazie.”

“İnançlıyım. Ve yaptığım her şey için çok üzgünüm. Benim için dua eder misiniz?”

“Tabii ki ederim. Gözlerini kapat ve sen de benimle birlikte dua et. Bağışlanmayı dile. Kendini Tanrı’nın ellerine bırak, o seni affedecektir. ”

“Rahip?”

“Evet Mazie.”

“Benim gerçek adım Jenny.”

Brand, kız onun ellerine sıkı sıkı sarılmış, güçlkle nefes alıp verirken saatler geçmiş gibi gelen bir süre dua etmeye devam etti. Arada acıyla inleyince, Amelia, birkaç damla afyon ruhunu suya koyup genç kadının başını kaldırıp içirmeye çalışıyordu.

Sonunda hafif, tüyler ürperten bir nefes aldı, Brand’in avcundaki eli gevşedi. Brand başını kaldırıp kızın yüzüne baktı.

Gözleri açık bir şekilde tavana bakıyordu ama yüzüne huzurlu bir sakinlik gelmişti. Dudak uçları gülümser gibi hafifçe kıvrılmıştı.

Amelia uzanıp gözlerini kapadı. "Ne kadar boşa harcanmış bir hayat," dedi. "Bir de değil üstelik, iki hayat."

Laura güneş binanın batı köşesinin arkasında kaybolana kadar bekledi. Gidecek olsa, ne Brand'in ne de Amelia'nın onu suçlayacağını biliyordu, birlikte eve yürüyebilirlerdi ama kendini toparlayıp da oradan ayrılamadı.

Akşamüstü olmuştu. Caddedeki trafik iyice azalmıştı. Gümüş Kızak, ilerleyen saatlerde olacağı gibi kalabalıklaşmamıştı. Laura arabadan inip kapıya yürüdü. Attığı her adımda kendine ne yaptığını, neden kendini hiç içinde olmak istemeyeceği durumlara soktuğunu sordu ama Brand'in ve Amelia'nın yardım etmekteki tereddütsüz tavırlarını düşündü.

Tabii ki içeri girip, barmene eve gittiğini onlara iletmesini söyleyip olaysız bir şekilde oradan ayrılabilirdi.

Gümüş Kızak'ın içi tam tahmin ettiği gibiydi. Orayı diğer barlardan ayıracak en ufak bir şey yoktu. Eşikte dururken, tezgâhın üzerini silen barmen başını kaldırıp ona baktı.

"Sizin için ne yapabilirim hanımefendi, yoksa orada öylece dikilmeye mi geldiniz?"

Birkaç yıl önce olsa, adamı tek bir kelimeyle sustururdu ama artık o Bayan Foster'dı. Kendini toplayıp içeri doğru bir adım attı. Tek bir adım. Hepsi bu kadardı. İçeride sadece bir masada oturmuş önündeki bira bardağına bakan eski asker Rob vardı.

"Lütfen Bayan Larson ve Rahip McCormick'e eve gittiğimi iletebilir misiniz?"

"Tabii iletirim. Kim diyeyim?"

"Onlar kim olduğumu bilirler."

Adam gülerek, gömleğinin kollarındaki bağları düzeltti. "Bir gün şansın dönerse, burada benim için çalışabilirsin. Bir şey yapmadan kapıda öylece dikilip adamları içeri çeksen yeter."

Laura, onu vitrin mankeni olarak bile alamayacağını söylemek üzere ağzını açtı. Ama kim olduğunu hatırlayarak, çıkmak üzere arkasını döndü. Kötü bir tesadüftür ki, dört serseri de tam o anda itişerek içeri girdiler. En önde giren adamın, dükkânda kızını tokatlayan adam olduğunu fark ederek donup kaldı.

Adam Laura'yı fark eder etmez, kolundan tutup tekrar içeriye sokarak bara kadar sürükledi. Bara ulaşınca iki viski söyledi.

"Durumlar ne kadar da farklı değil mi, Bayan Çok Bilen. Kurtarıcınız nerede bugün?"

"Çek ellerini üzerimden." Laura kendini adamın elinden kurtarmak için çırpınırken sinirinden titriyordu. Adam o kaçmaya çalıştıkça kolunu daha da sıkı tutmaya başladı. İçgüdüsel olarak çantasını arandı ama aceleyle çıkarken evde bıraktığını hatırladı. Yanında kendini koruyabileceği bir tabancası da yoktu.

O sırada adamın arkadaşları da yanlarına bara gelmişlerdi.

"Çok şanslısın Simon. Tam bir afet bu."

Çeresiz bir şekilde kurtulmaya çalışarak barmene döndü.

"Beni bırakmasını söylesenize."

"Bana ne Hanımefendi, buraya kendi isteğinizle geldiniz." Omuz silkti. "Kanunlara da karşı gelmiyor."

Henüz, diye düşündü Laura.

Barın arkasındaki aynada bir an için kendini gördü. Şapkası yana kaykılmış, saçları dağılmış ve yüzünün bir tarafına dökülmüştü. Yanında duran adam ona doğru eğilmiş, sürtünmeye çalışıyordu. Adamın sıcak nefesini boynunda, yüzündeki sakalları yanaklarında hissediyordu. Ağzı içki kokuyordu, adamı uzaklaştırmak için itmeye çalıştı.

Aynadaki görüntüsünden kaçamadı. Sadece bir yansımaydı ama sanki yeni kimliğinden sıyrılmış, tüm geçmişi ortaya çıkmış gibiydi.

Bir yanlış hareketin, atacağı bir yanlış adımın her şeyi değiştirebileceğini hatırlatan bir yansımaydı.

Debelenmeyi bırakıp adamla yüzyüze bakacak şekilde döndü.

Adam güldü. "Ha şöyle, yola gel bakalım," diye güldü.

Laura güldü, dizini kaldırıp olanca gücüyle adamın hassas noktasına yerleştirdi. Acıyla iki büklüm olunca da ayakkabısının topuğuyla ayağına bastı. Adam homurdanarak geri çekildi.

Laura çıkışa doğru hamle yaptı ama yeterince hızlı değildi. Gördüğü son şey adamın havaya kalkan yumruğuuydu.

Brand, aşağıdan gelen sesleri fark ettiğinde merdivenlerin yarısına gelmişti. Laura'yı ani bir şekilde yere düşmeden hemen önce gördü. Barmen tezgâhın arkasından fırlarken, Brand de merdivenlerden uçarcasına inip Laura'nın etrafını saran adamlara doğru atıldı. Onu öylece kirli zeminde yatarken görünce bir an için kalbinin durduğunu sandı.

Şapkasını ve İncil'ini barın üzerine bırakıp Laura'nın etrafını çeviren adamları itekledi.

"Ne oldu? Bayıldı mı?" Onu bir an önce bu bataklıktan götürmek istiyordu. Güvende olsun istiyordu. Yanına, yere diz çöktü.

Barmen hayır anlamında başını salladı. "Özür dilerim, Rahip. Her şey o kadar hızlı oldu ki hiçbir şey yapamadım."

Adamlardan biri, "Sam vurdu," dedi.

Brand ayağa kalkıp adamlara baktı. İçlerinden birisi iki büklüm, elleri dizlerinde zorlukla nefes alıyordu. Etrafındakilere tehdit eden bakışlar atarken bile acı çektiği her halinden belliydi. Brand başını kaldırır kaldırmaz adamı tanıdı.

“Kadınlara ve çocuklara eziyet etmek alışkanlık olmuş galiba,” dedi.

Adam dik durmaya çalışırken, “Öyleyse ne olmuş?” diye karşılık verdi.

Brand hiç düşünmeden adamın yüzüne çok sert bir yumruk attı. Simon külçe gibi yere düşüp hareketsiz kaldı.

Brand hemen Laura’ya döndü. Şapkası düşmüş, saçları bulut gibi başının etrafına yayılmıştı. Bir dizinin üzerine çökerek onu kucağına aldı.

Ayağa kalktığında Amelia da yanma gelmişti.

“Neler oluyor? Bir bakayım.”

“Onu buradan çıkarmadan olmaz.”

Kollarında Laura’yla oradan çıkarken duyulan tek ses Brand’in ayak sesleriydi. Arkasında ona yetişmeye çalışan Amelia’yla arabaya doğru gitti. Kucağında Laura’yla birlikte araca bindi.

Dizginleri eline alan Amelia’ya, “Sen sürebiliyor musun?” diye sordu.

“Hastalara çağrıldığımda, kasaba dışına giderken babamın eski arabasını kullanıyorum.”

Brand aslında bunu biliyordu ama o anda net bir şekilde düşünemiyordu. Öfke tüm duygularını köreltmış gibiydi. Savaşta bu yana böylesine büyük bir kızgınlık yaşamamıştı. Laura’nın yere düşmesi onu mahvetmişti.

Kollarının arasında yatan kadma baktı, yüzüne düşen bir saç tutamını parmağının ucuyla çekti. Gözleri kapalıydı, dudakları hafifçe aralanmıştı. Gözünün hemen altında yanağı şişmeye başlamıştı. Yukarıda, bir adamın bir kadına nasıl zarar verebileceğini görmüştü. Laura’yı böyle görmek, öfkesini daha da körüklemişti.

Kızgınlığıyla baş etmeye çalışırken Laura’yı daha da sıkı tuttu.

Amelia, “Hâlâ kendine gelmedi mi?” diye sordu. Dizginleri vurarak arabayı biraz daha hızlandırdı. Neredeyse pansiyona

varmışlardı ama evin arkasına geçene kadar yavaşlamadı. Ahırın önüne gelince arabayı durdurdu.

Aşağıya atlayıp ilaç çantasını aldı.

Brand Laura'yı sarsmamak için büyük bir dikkatle hareket ediyordu. Anna evden fırlayıp yanlarına geldiğinde neredeyse avluyu geçmek üzereydi.

"*Señora'*ya ne oldu?" diye sordu yanlarında koştururken.

Brand hiçbir şey söylemeden eve doğru koşmaya devam etti. Eğer Laura yardımcısının neler olduğunu bilmesini isteyecek olursa kendisi söylerdi ama onu tanıdığı için sessiz kalmayı tercih etti.

Verandayı geçip arka kapıya ulaştıklarında Laura kendine gelmeye başlamıştı. Yüzünü adamın gömleğine doğru çevirdi, ne olduğu anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı.

Mutfağa girdiklerinde Amelia, masanın etrafındaki sandalyelerden birini çekti. Rodrigo da elinde ıslak bir havluyla bekliyordu.

Brand, "Kendine geliyor," dedi. "Odası neredeydi?"

Amelia, "Buraya otur, Brand," dedi. "Misafirlerden birine bu şekilde rastlamak istemez. İzin verirsen ona burada bakayım."

Brand oturdu ama ellerini gevşetmedi. O sırada Laura inledi ve gözkapakları titredi. Yavaşça gözlerini açtı ve şaşırmuş bir şekilde Brand'e baktı. Ve aynı anda kucagından kalkmak için mücadele etmeye başladı.

"Laura, benim. Brand. Her şey yolunda." Onun bir sinir krizi geçirmek üzere olduğunu düşündü.

Ama o, adamın kucagından kalkmaya çalışıyordu.

"Bırak beni," diyerek adamı itmeye çalıştı. "Kalkmam lazım."

Brand, ayaklarını yere koymasına izin verdi ama onu bırakmadı. Laura'nın sol eli yanağına gittiğinde düşecek gibi oldu.

"Düşmeden hemen oturmalısın." Laura'yı kendi kalktığı sandalyeye oturttu.

Amelia, "Çekil oradan Brand," deyip onu yana itti.

Brand geri çekilirken, kendi bacaklarının da titrediğini fark etti. Lavaboya yaslanırken Rodrigo'ya döndü. Ahçı da hepsi gibi çok etkilenmişti. Elindeki ıslak havluyu Amelia'ya uzattı.

Brand, "Biraz su alabilir miyim?" diye sordu.

Rodrigo bir bardak alıp yakındaki sürahidenden su doldurarak uzattı. Brand tüm suyu bir yudumda içti.

Amelia'ya, "İyi mi?" diye sordu.

Amelia, Laura'nın önce alınına sonra da bileğine dokundu. "Vücut ısısı yerinde. Bir beyin sarsıntısı geçirdiğini sanmıyorum."

Laura alçak sesle, "Sağır değilim, biliyorsun değil mi?" dedi.

Amelia evet anlamında başını salladı. "Kalın kafalı olman çok iyi. Yanağındaki şişlik için, sirkede ıslatılmış su biberi otum var. Tam olarak kendine gel, gider getiririm. Kocaman bir morluk olacak."

Brand, Laura'nın ona bakmadığını fark etti.

Amelia, "Hank'e o adamları kasabadan atmasını söyleyebileceğim," dedi.

Laura başını salladı ve acıyla yüzünü buruşturdu. "Hayır," dedi. "Öyle bir şey yapma."

"Ama sana vurdu."

"Orada olmamalıydım," diye karşılık verdi. "Bilmeliydim."

Brand Laura'nın korkusunu ve öfkesini anlayabiliyordu. Onun böylesine kaba kuvvetle karşı karşıya kalması Brand'in öfkesini daha da artırıyordu. Derin bir nefes alıp, Tanrı'dan aklını korumasını ve sınırı aştığı için onu affetmesini diledi. Öfke ve korkuyla hareket etmişti.

"İçeri girerken senin gittiğinden emin olmalıydım," dedi. "Bana kalsaydı, senin asla öyle bir yere girmene izin vermezdim. Senin gibi bir kadın için hiç de uygun olmayan, öyle aşağılık bir yere. Kabul edilemez bir şey bu."

Senin gibi bir kadın.

Laura'nın gözlerinin önünde Brand'in görüntüsü canlandı. Önünde diz çökmüş olan Amelia'ya döndü, sesini ayarlamaya çalıştı.

"Biraz uzanmak istiyorum. Akşam yemeğinden önce toparlanmalıyım," dedi.

"Yürüeyebiliyor musun?"

Brand öne çıktı. "Ben onu taşıyım."

"Hayır!" Laura sesinin o kadar sert çıkmasını istememişti ama onun kollarında kendine geldiği için zaten yeterince sarsılmıştı. "Lütfen Brand. Artık gidebilirsin."

Adamın yüzü duyduğu utançla karardı. Geri çekildi.

Amelia, "Ben ona yardım ederim," dedi. "Sen eve gitmelisin."

"Emin misiniz?"

Her iki kadın da evet anlamında başını salladı, sonra Amelia, "Hank'in ofisinde durup olanları anlat," dedi.

Laura araya girdi. "Hayır, lütfen."

Brand ona ciddi bir bakış attı. Bu olayın gizli kalmasına izin verecek değildi. Yarın Laura'nın nasıl olduğuna bakmak için uğrayacağını söyleyerek çıktı.

Amelia, Laura'yı odasına çıkardı; uzanıp, yüzüne kompres yapmasında da ısrar etti. Kendisi de yatağın bir ucuna oturdu. Ayakkabıları aşağıya gelecek şekilde yatağın üzerine kıvrılıp, "Orada neler oldu?" diye sordu.

Laura içini çekti. "Tam bir kâbustu. Barmene, gideceğimi size haber vermesini söylemek üzere bara gittim. Aniden kapıda dört adam –sanırım dört tanelerdi– belirdi, içlerinden biri beni yanında sürükledi. Viski söyledi. Kaçmaya çalıştım. Ama bırakmadı, ben de dizimle..."

"Hayır, bunu yapmış olamazsın!"

“Evet yaptım. İşe de yaradı ama o kadar kızdı ki bana yumruk attı. Sonra hatırladığım tek şey Brand’in kollarında kendime geldiğimdi.”

“Kendine gelmek için çok da fena bir yer sayılmaz.”

Laura cevap veremeyecek kadar şaşırıldı. Brand’in aşağıda söylediklerini aklından çıkaramıyordu.

Senin gibi bir kadına hiç de uygun olmayan, öyle aşağılık bir yere.

O tam da oraya benzer yerlere aitti.

Amelia, “Görmeliydin,” diye devam etti. “Brand senin yere düştüğünü gördüğünde merdivenlerden aşağıya iniyordu. Salonun diğer ucuna tam bir intikam meleği gibi uçu. Rahibin kavgada bu kadar iyi olacağını kim bilebilirdi ki?”

“Ne dedin?”

“Brand sana vuran adamın ayaklarını yerden kesti. Bir yumrukta yere serdi. Sonra da öbürlerine sırtını dönerek seni kucaklayıp oradan çıkardı.”

Laura, “Ah, hayır,” diye mırıldandı.

Amelia, “Evet,” derken başını salladı. “Görmen gerekirdi. Ben asla unutmayacağım.”

“Ama... o bir rahip. Ve ben...” Laura aniden sustu.

“O bir insan Laura. Biraz uykusu kaçır, biraz dua eder ama hiç kimse, hatta Tanrı bile, senin onurunu korudu diye onu suçlayamaz.”

“Ama her şey benim yüzümden, benim aptallığım yüzünden oldu.”

“Brand seni suçlamaz ki.”

Tanrı belki Brand’i affederdi ama Laura kendini asla affetmeyecekti. Brand onun yüzünden kontrolünü kaybetmişti.

“Oraya gitmemeliydim,” dedi.

Amelia, “Artık olan oldu,” dedi. “Şimdi en azından akşam yemeğine kadar dinlen, rahatla. Misafirlerin kalabalık mı?”

"Sadece iki kişi."

"İyi. Belki de bu akşam yataktan hiç çıkmamalısn."

"Morluk çok mu kötü?"

"Çok renkli diyebiliriz." Amelia ayağa kalktı. "Yemeği hazırlarken, Hank'le o bahsettiğim toniği gönderirim. Günde en az iki kez kullanmalısın."

"Kullanırım."

Amelia kapıya yöneldi. "Kendini kötü hissedersen hemen bana haber gönder. Söz mü?"

"Söz." Laura iç geçirdi. "Seni de bu kadar meşgul ettim. Her şey için çok teşekkürler."

Amelia eli kapının kolunda durakladı. "Ben senin arkadaşının Laura. Arkadaşlar böyle günler içindir."

Amelia odadan çıkar çıkmaz, Laura yataktan fırlayıp mak-yaj masasındaki aynaya gitti. Saçları karmakarışıkta. Yanağında, olgun bir erik rengine ve büyüklüğünde bir şişlik vardı. Amelia haklıydı. Bu akşam yemeğe katılmayabilirdi. Bu morluk hiçbir pudrayla örtülecek gibi durmuyordu. Geçmişinin, parayla ya da göz aldaticı kibarlıklarla örtülemeyeceği gibi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Brand içeri girerken, akşamüstü gölgeleri boş kilisenin köşelerini dolduruyordu. Ön sıraya geçip oturduğu sırada duyulan tek ses, onun ayak sesleri ve nefesiydi. Huzurlu bir sakinliğin onu sardığını hissetti. Çoğu zaman dualar ve benzer insanların oluşturduğu cemaatle dolu olan bu salonda oturmak, sanki tüm o kutsamalar, affetmeler hâlâ havada dolaşıyormuş gibi rahatlatıcıydı.

Kendi yaptığı şeyle şaşkına dönmüştü. Laura'ya saldıran adama vurmaya planlamamıştı. Kötülük dolu o adama karşı hiçbir planı yoktu. Laura'nın onurunu korumak için, içgüdüsel olarak davranmıştı. Sessiz karanlık içerisinde, sinirlerine yenik düşüp mantıksız davrandığı için Tanrı'dan af diledi.

Tanrı'nın onu affedeceğini, kalbinin derinliklerinde biliyordu. Kendini affetmesi ise daha uzun sürecekti. Bir anlığına geçmişte bıraktığı adama dönüşmüştü; baskıcı bir babanın katı kurallarına karşı çıkan dik başlı, asi Brand McCormick'e. O zamanlar içki âlemlerinin ve kadınların gözdesi olan Brand, bir gün cephede, bir sonrakinin kendisi olacağına emin bir şekilde etrafındakiler teker teker düşüp ölürken, bir sesin tekrar tekrar aynı şeyi söylediğini

duymuştu: "Bugünden sonra Tanrı'ya ve insanlığa hizmet edeceksin. Sana bir şans daha sunuluyor. Bu şans al ve iyilik için kullan."

Gençliğini boşa harcadığı için çok pişman olmuştu.

"Baba?"

Başını çevirdiğinde sıranın başında duran Sam'i gördü.

"Merhaba oğlum."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum. Dua ediyorum."

"Niçin?"

"Tanrı'dan beni affetmesini istiyorum."

"Kötü bir şey mi yaptın?"

"Öfkeme yenik düştüm." O ana kadar bu olayın nasıl yayılacağı hiç aklına gelmemişti. Glory'de birinin duyduğunu, çok büyük olasılıkla birkaç saat içerisinde herkes duymuş olurdu. Sam'in, onun bu düşüncesizce yaptığı şeyi duymamasını ümit etti.

Sam, "Belki de yüzünü duvara dönüp yaptığını düşünmelisin," diye öneride bulundu.

Ah bu çocuklar. Brand gülmemeye çalıştı. "Burada böyle karanlıkta yalnız başına oturmak da aynı şey gibi."

"Sence yapacak mı?"

"Kim neyi yapacak mı?"

"Tanrı seni affedecek mi?"

"Affedeceğini biliyorum."

"Bir daha yapmayacağına söz veriyor musun?"

"Bir daha yapmamaya çalışacağıma söz verdim."

"Sen sözünün eri bir adamsın, öyle değil mi?"

"Umarım." Brand, Laura'nun Sam'i ne kadar etkilediğini görebiliyordu.

"O zaman merak etme baba." Sam Brand'in omzuna hafifçe vurdu. "Her şey yoluna girecek."

Brand oğlunun elinden tuttu, birlikte kilise bahçesindeki küçük evlerine gittiler. Charity'nin sofrayı hazırlamıştı. Brand kız kardeşi evlenecek olursa kocasının güçlü bir karakteri olmasını umdu.

Brand yemekten sonra çocukları yatırdı, yıkanıp temiz bir gömlek ve siyah bir ceket giydi. Charity'ye işi olduğunu söyleyip çıktı. Gümüş Kızak'a yürüdü.

Bu defa sallanan kapılardan bir rahip olarak girdi. Girişiyle tüm salona bir sessizlik çöktü. Barmen iki elini de tezgâhın üzerine koyarak Brand'in yaklaşmasını bekledi.

"Rahibe benzemişsiniz," dedi.

"İncil'imi ve şapkamı almaya geldim."

Barmen başını tamam dercesine sallayıp barın diğer ucuna gitti. Döndüğünde elinde Brand'in İncil'i ve iki şapka vardı. Şapkalarından biri Laura'nın lacivert fırırlı şapkasıydı.

Barmen, "Kız arkadaşınız için üzgünüm," dedi. "Umarım iyidir."

Brand sinirlenmeye başladığını hissetti.

"O benim kız arkadaşım değil."

Sam'in kilisede yanında dikilen görüntüsü gözünün önüne geldi ve verdiği sözü hatırladı. O sözünün eri bir insandı. Kendini tekrar kaybetmeyecekti.

"Özrünüzü kabul ediyorum," dedi. Boğazını temizledi. Salona girişinin verdiği şaşkınlık geçmişti. Adamların çoğu içkilerine geri dönmüşlerdi. Arka tarafta, merdivenin altında poker başlamak üzereydi. Brand üst kata bir bakış attı.

Barmen onun soracağı soruyu tahmin ederek, "Siz gittikten sonra Mazie için cenaze levazımatcısı geldi," dedi.

"Mazie daha iyisini hak ediyordu. Burada çalışan bütün kadınlar daha iyisini hak ediyorlar." Brand İncil'i tutan parmaklarını daha kuvvetli sıktı.

Adam bir bardağa uzanırken omzunu silkti. "Ben burada sadece barmenim. Austin'de bazıları salonun da sahibi oluyor-

lar. Onlar için dua edebilirsin ama sakın yollarından çevirmeye kalkışma, yoksa işler bozulur.”

“Eğer herhangi biri, yol göstermem için bana gelecek olursa, geri çevirmem.”

“Eminim çevirmezsiniz Rahip.” Brand’in çenesi kasıldı.

“Sözünün eri misin baba?”

Arkasını dönerek oradan ayrıldı.

Laura kapının çaldığını duyduğunda saat sabah onu biraz geçiyordu. Kütüphaneden çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Girişte, kapının yanında bir ayna vardı, yansımasına baktı. Amelia, sözünü ettiği toniği akşam Hank’le göndermişti. Şişliği biraz azalmış gibiydi ama morluğu ne kadar pudra sürerse sürsün saklayamamıştı. Aynadan uzaklaşıp kapıyı açarken, acıyla canı yanmasına karşın gülümsemeye çalıştı.

Karşısında, elinde onun bonesiyle Brand duruyordu.

Göz göze geldiklerinde onun ne kadar endişeli olduğunu görünce nefesi kesildi. Kalbinin gerçek anlamıyla sıkıştığını hissediyordu. Hayatının büyük bir kısmını bir yatırım, bir bedel karşılığı kullanılan bir mal olarak geçirmişti. Hiç kimse onu savunmamıştı. Hiç kimse onu korumamış ya da kendini değerli hissettirmemişti.

Şu ana kadar.

“Seni görmek istedim,” dedi. “Nasılsın?”

Laura, “Yüzüne bakmaya utanıyorum. Oraya girmemeliydim,” diye karşılık verdi.

Ötedeki yola doğru baktı. Şans eseri ortalıkta kimseler yoktu. Tekrar Brand’e döndüğünde onun da yüzündeki morluğa baktığını gördü. Çenesindeki kaslar gerilmiş, gözleri gölgelenmişti.

“Dün beni yüzüme bile bakmadan gönderdin,” dedi. “Kendimi kaybetmiştim. Ben...”

"Çünkü yüzüne bakmaya utanıyordum. Benim yüzümden oldu."

"Asıl ben senin yüzüne bakmaya utanıyordum. O adama ne olursa olsun vurmamalıydım. Ben de ondan daha iyi biri değilim. Önce senin güvenliğini düşünmem gerekirdi."

"Amelia bana yaptığını söyleyince..." Laura cümlesini bitiremedi.

"Bir daha bundan bahsetmeyelim." Brand şapkasını ona verdiğinde, başının salonun pis döşemesine çarptığı yerinin lekелendiğini gördü. Brand uzanıp Laura'nın boşta kalan elini tutarak, "Gel biraz oturalım," dedi.

Onu dışarı sürüklerken, Laura buna izin vermemesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Dokunuşu, asla bilemeyeceği ve bir gün bulabileceğini asla hayal bile edemeyeceği, güzel ve gerçek bir yaşam ışığı gibiydi. Brand sadece kitaplarda olabilecek türde bir adamdı.

Kendine, onun bir kahraman olabileceğini ama kendisinin kahraman olmakla uzaktan yakından bir ilgisi olmadığını hatırlattı. Ona cesaret vermesinin yanlış olduğunu bilse de, onunla birlikte olmak o kadar iyi hissettiriyordu ki, kendini onunla birkaç dakika daha geçirmek için kandırması çok kolay oluyordu. *Sadece birkaç dakika daha.*

Brand onu, verandanın uzak bir noktasındaki, küçük bir bahçeye bakan, etrafı içleri çiçek dolu saksılar ve eğrelti otlarıyla sarılı, hasır bir koltuğa götürdü. Burası onun nadiren de olsa zaman bulabildiğinde kaçtığı huzur dolu sığınağı gibiydi. Yandaki meşe ağacının altında bir kuş havuzu bile vardı.

Koltuğa oturduklarında uzanıp Laura'nın elini tuttu.

"Brand..."

"Lütfen. Sadece oturalım. Konuşmak zorunda değiliz."

Laura ilk kez elini çekmeye çalışmadı. Sadece oturdu. Brand de elini bırakmayıp iki elinin arasına aldı.

Bir süre sessizce oturup Anna'nın her sabah taze suyla doldurduğu kuş havuzunda yıkanan küçük bir serçeyi seyrettiler. Bahçedeki seyrek çimlerin rengi artık sarıya dönmeye başlamıştı. Tepelerinde, Laura'nın asla göremeyeceği yerlere giden bulutlar asılıydı.

Zaman yavaşça akarken, Brand rahatladığını hissetti.

Alçak bir sesle, "Mazie'nin cenazesi bu öğleden sonra kaldırılacak," dedi.

Laura kilise bahçesine defnedilmeyeceğini düşünerek, "Nerede?" diye sordu.

"Kasabanın dışında."

Laura cenazeyi gözünün önünde canlandırabiliyordu. Boş bir arazideki yoksullar mezarlığında, tabutun etrafında arkasından ağlayacak birkaç kişi, o da varsa tabii... Gözlerini kapadı. Gözkapaklarının arkasında, ürkütücü bir dipsiz boşluk vardı, onun için gözlerini açıp, kuş havuzunu izlemeye devam etti. Suyundan gökyüzü yansıyor.

Brand sanki düşüncelerini okumuş gibi, "Amelia ve ben de orada olacağız," dedi. "Yalnız olmayacak."

Amelia ve Brand son anına kadar kızın yanında olmuşlardı. Son yolculuğuna çıkarken de yanında olacaklardı. Laura, ondan da katılmasını istemeyeceğini umdu. Mezarın başında Megan'ı düşünmeden duramazdı. Bu onun kalbini kırardı.

Ama sonra Brand'in bunu asla sormayacağını fark etti. Brand onu temiz, iyi ve erdemli biri olarak görüyordu. Kilisedeki diğer kadınlar gibi biri.

Adamın bacağı üzerinde, birbirlerine kenetlenmiş olarak duran ellerine baktı ve bir yalanın içinde yaşamaktan bir kez daha nefret etti. Brand bunu hak etmiyordu.

Ona söylemeliyim, diye düşündü. Benden sonsuza dek uzaklaşmasını sağlayacaksa, gerçeği söylemeliyim.

İkisi de aynı anda konuştular.

"Brand..."

"Laura..." Brand içini çekti. "Vaaz vermekte, kur yapmaktan daha iyiyim."

"Kur yapmak mı?"

"Gördün mü? Yapmaya çalıştığım şeyin farkında bile değilsin." Güldü ve omzunu silkti. "Kabul etmeliyim, çok paslanmışım."

"Ben..."

"Aramızda bir şeyler var Laura. Seni öptüğüm zaman emin oldum. Senin aksine, yok saymak istemediğim bir duygu. Ne kadar gerekirse beklerim. Benim için senin sesini duymak, güldüğünü görmek bile yeterli. Birbirimize uygun olduğumuza karar verdiğinde burada olacağım." Laura'nın elini daha sıkı tuttu. "Hiçbir yere gitmiyorum."

O zaman gerçek, gözlerinin ışığını söndürünceye kadar beklemen gerekecek, diye düşündü.

"Brand, bilmediğin çok şey var..."

"Dün o adamın sana vurduğunu görünce öfkeden kendimi kaybettim. İstedğim tek şey intikam almaktı. Düşünebildiğim tek şey seni korumaktı."

Laura ayağa kalkıp kaçmak istedi.

Brand, "Zengin değilim..." diye başladı.

"Brand, lütfen, dinle..."

Brand parmağını, dudağına koyarak onu susturdu.

"Çocuklarım ve inancımın başka hiçbir şeyim yok ama hayatına girmeme izin verirsen, sana *verebileceğim* tek şeyin sonsuza dek sahibi olacağına söz verebilirim Laura, kalbimin."

Laura elini çekip ayağa kalkmadan, "Lütfen. Bu sövlediklerimi bir düşün," dedi. Yakasını ve ceketinin önünü düzeltti. "Maalesef on birden on ikiye kadar kurulla toplantım var. Gitmek zorundayım."

Merdivenlere doğru yürürlerken, şapkasının kurdelesini elinin arasından sarkıyordu. Hayatın sunabileceği en kötü şeyleri ya-

şamış olabilirdi ama asla bir korkak olmamıştı. Brand'ın birlikte bir gelecekleri olabileceğine inanarak gitmesine izin veremezdi.

Brand en üst basamakta durarak ona doğru dönünce, Laura onu öpmek istediğini fark etti. Bu da kontrolü kaybetmek üzere olduğunun bir başka göstergesiydi.

Caddeye bakınca, Mary Margaret Cutter'ın bankaya doğru gittiğini gördü. Onları görünce durup el salladı. Nerede ve kim olduklarını hatırlatan kaba bir uyarıydı. Brand'i öpme hayali uçtu gitti.

Laura, "Benim bir geçmişim var," diye patladı. "Hiç de gurur duymadığım bir geçmiş. Ben senin düşündüğün gibi bir kadın değilim, Brand. Sana uygun değilim. Gerçek ortaya çıkarsa..."

"Hepimizin bir geçmişi var Laura. Şimdi geri almak için her şeyi yapabileceğim, söyledğim ve yaptığım öyle çok şey var ki. Kimse günahsız değildir ama insanlar değişebilir. Daha iyi bir hayat seçebilirler. Senin yanlış olduğunu düşündüğün şeyi öğrenmek bile istemiyorum." Elini Laura'nın yanağına koydu. "Umurumda bile değil. Önemli olan artık o kadın olmaman." Sesini iyice alçaltarak fısıldadı. "Ayrıca, gözlerine bakınca, yaptıklarının o kadar da kötü olamayacağını düşünüyorum." Elini yanağından çekip geriye doğru birkaç adım attı.

Brand, "Söylediklerimi düşün," diye fısıldadı.

Laura gözlerini kapayıp kendini toparlamaya çalıştı. Brand bu kadar kolay affedebilir miydi? Hem de geçmişte ne yaptığını bile bilmeden?

"Ben sana uygun değilim Brand. Ne bugün ne de daha sonra. Üzgünüm."

"Buna inanmam ve inanmayacağım. Benden bu kadar kolay kurtulamazsın. Ben de bol olan iki şey var: İnanç ve ümit. Hem de ikimize de yetecek kadar. Bu da şimdilik yeter."

Onun bu gözü pek gülüşü kalbini kırıyordu.

Brand ısıklık çalarak merdivenlerden indi, ellerini ceplerine sokup anacade doğru ilerledi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Laura, Anna gazeteyi çalışma odasına getirdiğinde çayını içiyordu. Yardımcısına teşekkür etti, kapı tekrar kapandığında gazeteyi açtı. Başlıklara bakar bakmaz da kanı dondu.

“Tanınmış Dul, Gümüş Kızak’ta Yere Kapaklandı.”

“Onurunu Rahip Kurtardı.”

“Gazetecenin Karısı Her Şeye Şahit Oldu.”

Laura gazeteyi sınıksı tutarak okumaya devam etti:

Yayıncı ve Başeditör Hank Larson’ın Haberi.

Başeditörün Notu: Tarafsız haber kaynağınız olan gazetemiz, bu hikâyeyi, olaya sadece benim karım karıştığı için değil, aynı zamanda Rahip Brand McCormick ve Foster Pansiyonu’nun sahibi Bayan Laura Foster da arkadaşları olduğu için, dehşete düşerek yayımlamaktadır.

İki gün önce, Bayan Laura Foster, Gümüş Kızak’ın dışında zorla tutularak kendi isteği dışında içeriye sürüklenmiştir.

Bayan Foster, Amelia Larson'ın, rahatsızlanan genç bir hanıma yardım ettiği olayda, Rahip McCormick'e haber verip onu olay yerine götürmek suretiyle olaya karışmıştır. Kendisine saldıranlara karşı çıkınca da, aldığı darbeye bilincini kaybederek yere yığılmıştır. Rahip McCormick hemen yardımına koşmuş ve saldırganı etkisiz hale getirmiştir. Bu sırada Rahip McCormick herhangi bir zarar görmemiş ama saldırgan kendini yerde bulmuştur.

Bayan Larson ve Rahip McCormick, Bayan Foster'ı derhal evine götürmüşlerdir ve Bayan Foster da bir süre sonra kendine gelmiştir. Saldırgan en son işbirlikçileriyle birlikte kasaba dışına kaçarken görülmüştür. Glory'de çevresince "Rob" olarak bilinen, Konfederasyon Ordusu'ndan emekli Teğmen Jenkins, daha önce hiç böyle bir olayla karşılaşmadıklarını söylemiştir.

Olaydan bir gün sonra Rob, "Bir gün benim de başıma böyle bir şey gelse ve yardıma ihtiyacım olsa, yanımda isteyeceğim tek insan Rahip olurdu," diye beyanda bulunmuştur.

Bayan Foster'ın iyileşmekte olduğu söylenmiştir. Rahip McCormick ise konuyla ilgili herhangi bir yorum yapmamıştır.

Adı bilinmeyen, daha önce Gümüş Kızak'ta yaşayan hasta genç kadın da hayatını kaybetmiş, dün kasabanın güneyindeki Boots Up Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Laura gazetenin dizlerinin üzerine düşmesine izin verdi.

"Tanınmış Dul Gümüş Kızak'ta Yere Kapaklandı."

Özel hayat ve gizlilik buraya kadardı. Dedikodulara gerek kalmamıştı. Hank hikâyenin yayılmasını tek başına sağlamıştı.

Gazeteyi eline alıp haberi birkaç kez daha okudu. Hank, onu sanki salonun dışından içeri sürüklemişler gibi kaleme almıştı. Ona teşekkür mü etse yoksa kızsı mı bilemiyordu. Brand'in yaptığı karşısında, cemaati acaba ne düşünecekti? Doğruydu, Hank'in hikâyesi Brand'i bir kahraman yapıyordu ama o hâlâ bir rahipti. Laura yüzünden sinirlerine hâkim olamayıp birine vurmuştu...

Gazeteyi katladı ve çalışma odasından çıktı. Misafirlerinin bunu görmelerine gerek yoktu.

Richard'a atı ve arabayı aramasını söyleyip şapkası ile çantasını almak üzere odasına çıktı. Havada hâlâ sabah serinliği vardı, onun için bir de şal alıp Amelia'yla bir şey danışmak üzere aşağıya indi.

Arkadaşını, evinin ön ödasının yarısını kaplayan eczanesinde buldu. Laura kapıyı çalıp içeri girdiğinde, Amelia bir sıvıyı şişelere doldurup ağızlarını mantar kapaklarla kapatıyordu.

Amelia, "Geldiğine çok sevindim," dedi. "Ben de ara vermek için bahane arıyordum."

Laura boş şişelere bakarak, "Sana yardım edebilir miyim?" diye sordu. "Birlikte çabucak bitiririz."

"Harika olur."

Laura çantasını tezgâha bırakıp şalını çıkardı. "Nedir bu?"

"Romatizma ilacı. Havalar soğudukça, insanların ağrıları artacak." Amelia uzanıp Laura'nın çenesinden tuttu. Yüzünü kendine çevirip yanağındaki morluğu inceledi. "Sana gönderdiğim tonik işe yarıyor mu?"

"Biraz. En azından acısını hafifletiyor."

Amelia huniyi bir şişenin ağzına yerleştirdi. Laura tencereyi dikkatli bir şekilde kaldırıp sıvıyı şişeye dökmeye başladı. Bir süre sessizce, şişeleri doldurup tıpaladılar.

Sonunda Amelia, "Niye butaya geldiğini biliyorum," dedi. "Hank'e o haberi basmamasını söyledim."

"Sanırım insanların, sen orada olduğun için haberleri sansürlediğini düşünmesini istemedi."

"O da bana böyle söyledi." Doldurduğu şişeyi kenara koyup sonuncu boş şişeyi aldı. Şişeler renk renk, boy boydu; insanlar ilaçları için boş şişelerini biriktiriyorlardı.

Laura, "Bunun için gelmedim," dedi. "Brand'i niyetinden vazgeçirmeye çalıştım. Dün şapkamı vermek ve nasıl olduğumu görmek için uğradı. Ben de ona göre olmadığını söyledim. Birbirimize uygun olmadığımızı söyledim. Olduğumu sandığı kişi ol..."

Amelia şişeyi uzattı. "Ondan hiç mi hoşlanmıyorsun?"

Laura kalan ilacı da şişeye doldurdu. "Tabii ki hoşlanıyorum. Arkadaş olarak. O çok iyi bir adam. Tanıdığım en iyi adam. Ama inan bana ben ona hiç uygun değilim. Ona sadece zarar veririm."

"Sen benim tanıdığım en iyi insanlardan birisin Laura. Hank yaralandığında, bizi mutlu etmek için düğünümüzü hiçbir fedakârlıktan kaçmadan hazırlaman..."

"Bunlar beni Rahip McCormick'e uygun biri yapmaz."

"Kasabadaki herkes birbirinize uygun olduğunuzu düşünüyor."

Laura şaşkınlık içinde kalakaldı. "Nasıl herkes?"

"Koro gecesinden beri herkes, seni bir daha ne zaman Brand'in kolunda görececeklerini merak ediyor. Gazetede haber çıkmadan önce bile, onun senin onurunu nasıl koruduğu konuşuluyordu."

"Benim onurum incir çekirdeğini bile doldurmaz."

Tam o sırada Hank içeri girip Amelia'ya yöneldi.

Yanağından öperken, "Glory'nin en şanslı adamı benim," dedi. "Evimde sadece bir değil, iki güzel kadın var.

Amelia onu şaka yollu iterken, "Elimdekini döktürme," diye uyardı.

Hank karısını tekrar öpüp Laura'ya döndü. Aşkları o kadar gözle görülür bir haldeydi ki, kendi kalbinin boşluğu Laura'nın içini acıttı.

"Umarım gazetedeki haber yüzünden bana kırgın değilsindir Laura."

"Olan oldu." Ona kızmak imkânsızdı. Salona girdiği için asıl kendine kızıyordu. Olanlar kendi suçuydu.

Hank kapının yanındaki koltuğa gidip oturdu.

"Olaydan sonraki gün dedikodular almış başını gidiyordu. Gerçekleri yazarsam bunlara engel olabileceğimi düşündüm."

Laura, "Çabaların için teşekkürler," dedi.

"Pazar sabahı Brand'in onuruna bir kutlama yapılacak. Tabii bir ziyafet eşliğinde. Memnuniyetle seni de alabiliriz. Dokuz gibi. Böylelikle iyi yerleri de kapmış oluruz."

"Beni almak mı?"

"Pazar ayini ve sonrasındaki kutlama için."

"Vaaz vermekte, kur yapmaktan daha iyiyim."

Amelia'ya baktı. Arkadaşı şişeleri tıpalamakla meşguldü. Hank de bir cevap bekliyordu.

"Ben bu hafta gidemeyeceğim." İsteyeceği son şey daha fazla dikkat çekmekti. Çantasını alıp koluna taktı.

Hank ısrar etmedi ama ona dikkatle bakmaya devam etti. Laura, Hank'i öncelikle bir yazar olarak görüyordu. Erkek olsaydı ve koşullar daha farklı olsaydı kendisi de yazar olmayı deneyebilirdi.

Şimdi ancak hayatının kendi elleriyle tasarladığı halini yaşayabiliyordu.

Amelia, "Umarım fikrini değiştirirsin," dedi öylesine. Eğlip dolu şişeleri, önü cam olan bir kutuya doldurmaya başladı. Tekrar ayağa kalktığında Laura'ya baktı. Yüzündeki ifade gerçek duygularını gizleyemiyordu. "Gelmeye karar verirsen, söylersin. Brand'in senin itibarını korumaya çalıştığı için onurlandırılacağı bir kutlamayı kaçıracağını düşünemem."

Laura, Amelia'nın sözlerinin onu etkilediğini belli etmemeye çalışarak onlarla vedalaştı. Gitmezse, Brand'in yaptığını önemsemiyor ya da onaylamıyor sayılacaktı. Giderse hem kendini bir sahtekâr olarak görecekti hem de Brand'e yanlış ümitler vermiş olacaktı. Aralarında arkadaşlıktan fazlası olduğunu iddia eden dedikodular da cabasıydı.

Saygıdeğer olmanın bu kadar emek ve zaman alacağını, insanın huzuruna bu kadar ağır bir yük olacağını kim bilebilirdi ki?

Brand Laura'nın dönüşünü beklerken Foster'ın Pansiyonu'nun verandasında bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Cebinden saatini çıkarıp kapağını kaldırdı. Öğlen oluyordu. Anna, Laura'nın öğle yemeği civarında döneceğini söylemişti.

Şapkasını çıkardı, ellerini saçlarının arasından geçirdi. Bir saat önce evde olmalıydı. Charity onu, Harrison'ın dükkânından aldığı bir sürü şeyle evde bekliyordu. Laura, kısa bir süre içinde dönmezse...

Tam o anda Laura'nın arabasını gördü. Araba doğruca arka tarafa geçti. Laura arabadan inip merdivenleri çıkarken, o da elinde alışveriş paketleriyle verandanın arkasına yürüdü.

"Brand." Kadın şaşkınlığını gizleyemedi. Aslında tamamen şoke olmuştu.

Brand derin bir nefes aldı. Gülümsemeye çalıştı. "Seni bekliyordum."

"Görebiliyorum," dedi. "Larsonlardaydım." Bir kaş havaya kalktı. "Sorun nedir?"

"New Orleans'taki birine mi âşıksın?"

Laura'nın eli boynuna gitti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Harrison Baker, bana uzun zamandır New Orleans'taki bir adamla yazıştığını söyledi." Söylerse kendini daha iyi hissedeceğini düşünmüştü ama öyle hissetmiyordu, cevabı almadan

rahatlayamayacaktı. "Bu yüzden mi benim için uygun olmadığını düşünüyorsun? Başka biri olduğu için mi? Eğer öyleyse söyleyebilirsin."

"New Orleans'tan biriyle yazıştığım doğru. Ama bu ne Harrison Baker'ı ne de seni ilgilendirir. Onun görevi geldiği zaman postayı almak, dedikodusunu yapmak değil. Onunla da yarın konuşacağım."

"Birine âşıkсан bilmek benim hakkım."

Laura çenesini dikleştirdi ve Brand o anda büyük bir hata yaptığını fark etti.

"Bu hakkı sana kim verdi?"

Brand elindekileri bıraktı.

"Şu son birkaç gündür, inancımı bulduğum zamandakinden daha çok dua ettim ve çok daha fazla şaşkınım."

Dürüstlüğünün ve açıklığının onu şaşırttığını görebiliyordu. Kendini toplamaya çalıştı. Derin bir nefes aldı. İtirafı Laura'yı sarsmıştı.

"Sana uygun biri olmadığımı söylemiştim. Başka ne söyleyebilirim bilemiyorum."

"Öyleyse doğru. Başka biri var."

"Hayır. Başka biri yok. Şimdi izniniz olursa Rahip McCormick, içeride beni bekleyenler var."

Brand, onun içeri girişini izlerken en az ilk geldiği andaki kadar huzursuzdu.

ONUNCU BÖLÜM

Laura için haftanın geri kalanı çok yavaş geçti. Evde oturup, yüzündeki morluğun çabucak geçmesini umdu. Amelia'ya haber vermek istemişti ama arkadaşının pazar günü kiliseye gitmek için onu ikna etmeye çalışacağından korkuyordu.

Sonbahar ilerledikçe günler kısalıyordu. Lambaları yaktı, çay demledi, kütüphanede vakit geçirdi. Ama kütüphanesindeki kitaplardan hiçbiri o anda ilgisini çekmiyordu.

Kendini sık sık, gözlerini boşluğa dikmiş, Brand'in yüzünü gözlerinin önünde, onu son gördüğü andaki haliyle canlandırırken buluyordu. Tartışmalarının ertesi günü, Harrison Baker'a da gidip düşüncelerini söylemişti. Mektuplarının onu ilgilendirmediğini söyleyip bunları dedikodu malzemesi yapmamasını tembihlemişti. Harrison sonraki gün ona özür dileyen bir not ve çok hoş bir kutu çay göndermişti.

Cumartesi gecesı ev konuklarla doluydu ama her zamanki gibi onlarla sohbet edecek gücü kendinde bulamadı. Tüm düşünebildiğı, Brand ve ertesi gün kilisedeki pazar ayininden sonra onun onuruna verilecek yemektı.

Orada olmamasını umursar mıydı acaba? Onun onurunu kurtardığı için düzenlenen bu ziyafete katılmayışı karşısında cemaat ne düşünürdü? Davetlerini geri çevirerek Amelia ve Hank'i hayal kırıklığına uğratmakla kalmayıp aynı zamanda Brand'in kalbini de tekrar kırmış olmayacak mıydı?

Kendi kendine, Brand'in duygularını bu kadar açık yaşamasının onun için ne kadar üzücü olduğunu düşündü. Aşka inanmak sadece acı veriyordu.

Pazar sabahı Rodrigo, genç bir çifti kiliseye götürmek üzere atı ve arabayı hazırladı. Laura odasında penceresinin önünde durup onların gidişini izledi.

Makyaj masasına doğru ilerledi ama kendine bakmaya cesaret edemedi. Onun yerine elbiselerini –ipekler, satenler, yünlüler, gabardinler– koyduğu büyük gardrobuna gitti ve sahip olduğu en ağırbaşlı kıyafetini seçti. Siyah çizgileri olan gri bir elbise. Kasabaya ilk geldiğinde yasta olan saygıdeğer bir dulu oynadığı günlerden beri hiç giymemişti. Elbiseyi giydi, zili çalarak Anna'yı çağırdı. Hizmetçisi, birkaç dakika içinde elbisenin arkasındaki düğmeleri kapatmak üzere oradaydı.

“Üzgün görünüyorsunuz *señora*,” dedi. Birkaç adım geriye çekilip onu tepeden tırnağa süzdü. “İyi misiniz?”

“Biraz yürüyüşe çıkacağım. Çok uzun sürmez.”

“Ricardo da sizinle gelsin mi?”

Gümüş Kızak'taki olaydan beri Ricardo ve ailesi etrafında pervane oluyordu. Laura güven vermek ister gibi gülümsedi.

“Biraz temiz hava iyi gelecek. Merak etme. Ne zaman gelirim bilmiyorum.” Yukarı topladığı buklelerinin üzerine küçük bir sapka taktı. “Yardımanın için teşekkürler.”

Anna çıktıktan sonra, Laura hazırlıklarını tamamladı. Girişteki saat dokuzu vurduğunda, eldivenlerini ve şemsiyesini alarak aşağıya indi.

Dışarı çıktığında, kilisenin önüne gelene kadar kendine tam olarak itiraf etmese de, nereye gittiğini biliyordu.

Glory'nin tek kilisesinin, New Orleans Jackson Square'deki St. Louis Katedrali'ne benzer bir tarafı yoktu. Katedralin içine hiç girmemesine rağmen, Rue de Chartres'ın üzerinde yükselen üç çan kulesinin altında yürümüştü. Buradaki kiliseyse, yanında yükselen çan kulesi olmasa, beyaz ahşap kaplamalarıyla kolaylıkla bir okul sanılabilirdi. İçi de son derece küçüktü.

Kapılar insanları içeri davet eder şekilde sonuna kadar açıktı. Koronun sesi dışarı taşıyordu.

Merdivenlerin sağ tarafında, müzik duruncaya kadar bekledi. Sonra, cemaate hitap eden Brand'in güçlü ve kendine güvenli bir şekilde onlara hoş geldin diyen sesini duydu. Kalbi hızla çarpmaya başladı, merdivenlerden çıkıp içeri baktı.

Kilise tamamen dolmuştu. Brand İncil'den bir şeyler okurken içeri girdi, en arkadaki sıraya ulaşıncaya kadar duvarın dibinden yürüdü. Oturacak bir yer olmadığını görünce aniden durdu. Brand'in okumaya daha ne kadar devam edeceğini bilmiyordu. Her an başını kaldırıp onu görebilirdi.

Arka tarafta öylece dururken, arkadan ikinci sıranın başında oturan Mary Margaret Cutter'ı fark etti. Kadın da omzunun üzerinden onu gördü ve gülümsedi. Kocasını Timothy'yi yana itip Laura'ya el salladı. Laura yanlarına oturup kendini görünmez kılmaya çalıştı.

Gözlerini yerden kaldırmayarak, Brand'in onu fark etmemesi için dua etti. Nihayet okumasını bitirince, Laura başını kaldırdı ama Brand onu görmemişti. Arkasındaki uzun pencerelerdeki vitraylardan güneş ışığı içeri süzülüyordu. Işık huzmeleri, kilisedeki mozaiklerin üzerinde bir sürü renk oluşturuyordu. Laura başını kaldırıp baktığı zaman içi huzurla doldu.

Ancak bu his kısa sürdü. Brand bu haftaki vaazında, sinirlerine nasıl hâkim olamadığını anlatıyordu. O ancak kapıdan içeri girebilecek cesareti toplayabilmişken, Brand onları teselli etmesi ve yol göstermesi için ona gelen arkadaşlarının ve komşularının önünde, son derece alçakgönüllü bir şekilde yaptığı hatayı anlatıyordu.

“Siz bugün beni bir zorbaya karşı çıktığım için alkışlıyorsunuz. Savunmasız bir kadına vurabilen bir zorbaya. Ama İncil bize kendimizi kontrol etmemizi söylüyor.”

Dinleyicilerine bakmak için duraksadı. Laura o anda, Brand’in yüzüne yerleşen ufak gülümsemeden, onu fark ettiğini anladı. Aynı şeyi Mary Margaret de fark etmişti. Laura’yı dirseğiyle dürttü, ona dönünce de göz kırptı. Brand’in dikkatinin dağıldığını birkaç kişi daha fark etmişti. Salonun içerisinde başlar dönmeye başladı. Laura hiçbir tarafa bakmadan gözlerini Brand’e dikti. O anda tek kurtarıcısı oydu. Onu da kendisiyle birlikte batağa çekmeyeceğini umuyordu.

“Bana yakın biri zarar gördü ki bu bir mazeret değil, ben de kendimi kaybettim. Ben Tanrı’nın hizmetindeyim ve her zaman iyi bir örnek teşkil etmeliyim ama o anda düşünemedim. Korkuma ve öfkeme yenik düştüm. Önce yaptığım şey yüzünden umutsuzluğa kapıldım. Ama tökezleyip düştüğümüzde neyi hatırlamalıyız? Ona inanan herkes onun tarafından affedilmeyi hak eder.”

Brand her şeyi çok kolaymış gibi açıklıyordu: İnançlı ol, günahların affedilsin. Tabii ki hiçbir şey bu kadar basit değildi; hele de hayatta kalmak dışında, herhangi bir şeye inanma özgürlüğü çok uzun zaman önce ellerinden alındıysa.

Orada oturup dikkatli ve meraklı bir şekilde dinlerken, sıraların arasındaki koridorun zemini ayak sesleriyle yankılandı. Etrafındaki herkes gibi Laura’nın da bakışları uzun boylu, genç adama döndü. Kapının önünde duran adamın yüzü geniş ke-

narlı şapkasından görünmüyordu. Omuzları genişti ve duruşu bir şekilde tanıdık geliyordu. Üzerinde siyah bir pantolon, koyu mavi bir gömlek ve deri bir yelek vardı. Belinden tabanca kılıfı sarkıyordu.

Adam Brand'e bakarken yerinden kıpırdamıyordu.

Brand, "Hoş geldiniz," dedi.

Adam içeri doğru bir adım daha attı. Şapkasını çıkarmadığı ve herhangi bir harekette bulunmadığı için Laura'nun kalp atışları hızlandı. Bu adam bir şekilde bardaki adamlarla ilişkili olabilir miydi? İntikam için mi buradaydı? Nefesini tuttu.

Yabancı koridorda ilerleyip salonun ortasında durdu. Arkasında, yan kapıya yakın bir yerde oturan bir çift aceleyle kalkıp dışarı çıktı. Kalabalık arasında hareketlilik ve gergin fısıldaşmalar başladı. Birkaç kişi daha çıktı.

Laura da diğerleri gibi, hareket edemeyecek kadar şaşırmıştı. Adam Laura'nun düşündüğünden de gençti. On sekiz, on dokuz yaşından fazla değildi.

Gözlerini bir saniyeliğine bile Brand'den ayırmamıştı.

"Tanrı günahlarımızı affeder dediğini duydum Rahip." Sesi, bağırmasına gerek kalmadan tüm salonda duyuluyordu.

Brand adama dikkatlice baktı. Korkmuşsa bile hiç göstermiyordu. "Evet..."

"Sizce, ne günah işlersek işleyelim, Tanrı'ya inandığımız sürece o bizi affeder, öyle mi?"

"İncil öyle söylüyor."

"Çok iyi." Bunu çok alçak bir sesle söylemişti ama herkes duymuştu.

"Eğer bir yere geçip oturursanız, sonra sizinle konuşmaktan mutlu..."

"Mutlu olmak mı? Çok komik, bakıyorum da kim olduğumu bile bilmiyorsun."

Brand kürsüden uzaklaşıp koridora ilerledi. Bir adım daha atamadan genç adam devam etti. "Tanrı seni affedebilir ama sen kendini anneme yaptıkların yüzünden affedebilir misin? Kendini onu utanç içerisinde terk edip gittiğin için affedebilir misin? Buna cevap ver Rahip."

Brand durdu. Gözlerini yabancından çevirmeden, sadece ön sıradakilerin duyabileceği bir şeyler söyledi. Laura gergin bir şekilde önündeki sıranın arkasını kavradı.

O sırada genç yabancı da şapkasını çıkardı. Egzotik bir yakışıklılığı vardı.

"Biraz daha dikkatli bakarsan, bende o kadını görebilirsin. Belki kendinden bir parça da bulabilirsin Rahip. Beni tanımıyor-sun ama onu hatırladığını görebiliyorum; ben doğmadan önce terk ettiğin kadını. Çeroki yerlisi olduğu için terk ettiğin kadını."

Brand'in yüzü bembeyaz oldu.

Salonda tek bir ağızdan çıkmış gibi bir şaşkınlık nidası yükseldi. Kimse kımıldamadı. Bu şekilde saniyeler geçti.

Aniden ön sıradan Janie'nin sesi yükseldi. "Baba? Neler oluyor?"

Laura, Brand'in ön sırada oturan çocuklarını göremiyordu ama korkularını ve şaşkınlıklarını tahmin edebiliyordu. Charity sahnede koroyla birlikte oturuyordu. Herkes gibi onun bakışları da salonun ortasında duran genç adama çivilenmişti. Diğerlerinden farklı olarak o, bir hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Laura ayağa kalktığıнын bile farkına varmadan yerinden fırlayıp ön sıraya koştu. Kimseye bakmadan, ön sıranın sonunda babalarını korku dolu gözlerle izleyen Janie ve Sam'e gitti.

"Jani, Sam, benimle gelin." Ellerini çocuklara uzattı, küçük kız elini hemen sıkı sıkı tuttu.

Sam, "Babam ne olacak?" diye karşı çıktı.

Neyse ki Amelia aniden sakin bir şekilde Laura'nın yanında belirdi.

"Laura'yla git Sam," diye fısıldadı. Sam'i elinden tutarak koridora yönlendirdi. "Sen de Janie. Laura'nın yanında kalın."

Laura Amelia'ya, "Brand'e onları benim evime götürdüğümü söyle lütfen," diye fısıldadı.

Çocukları aceleyle yan kapıdan çıkarırken arkasına baktı. Nefesi kesildi. Brand silahlı yabancıya doğru ilerliyordu.

Janie, "O adam babama ne söylüyordu?" diye sordu. "Neden o kadar kızgındı?"

Laura gülümsemeye çalışarak onlara, "Yardıma ihtiyacı varmış," dedi. "Babanız da onunla konuşacak. Her şey yoluna girecek, merak etmeyin."

Çocukların ellerinden tutmuş evine doğru yürürken aklını Brand'den alamıyordu.

Janie, "Adam, babamın onun annesini terek ettiğini söyledi. Terek etmek ne demek?" diye sordu.

Laura, "*Terk etmek*. Birisini arkada bırakmak," diye açıkladı.

Omzunun üzerinden arkasına baktı. Adımlarını daha da hızlandırdı. Kiliseden çıkan bir grup insanın hâlâ oralarda olduğunu görebiliyordu.

"Babam bizi terek edecek mi? Nereye gidiyoruz?" Janie durdu ve yürümek için direndi. "Bizi nereye götürüyorsun? Neden babamla kalamıyoruz."

Laura sabırsızlıkla iç geçirdi. "Benim evime gidiyoruz. Peches'ı hatırlıyor musunuz? Büyük olasılıkla verandadadır. Onunla oynayabilirsiniz."

"Bebek gibi davranmayı bırak. Babam bizi terk etmez." Sam başını kaldırıp Laura'ya baktı. "Yiyecek güzel bir şeylerin var mı?"

"Hem de bir sürü," dedi Laura.

"Tatlı?"

“İstemediğin kadar.” Rodrigo her zaman taze pasta ve kurabiyeleri hazır bulundururdu.

“Gördün mü Janie? Her şey yolunda.” Laura’nın elini bırakıp zıplamaya başladı.

Laura, “Çok uzaklaşma,” diye seslendi.

Janie alt dudağını sarkıttı ama tekrar yürümeye başladı.

Laura, Janie’nin elindeki elini ve gözlerindeki sonsuz güveni düşünmemeye çalıştı. Kendini duygularını bu işe karıştırmamak ve kendini korumak konusunda uyardı. Janie ve Sam’i öyle bir durumda tek başlarına bırakamazdı, hepsi buydu. Onların yardımına koşması, onlara ya da babalarına, diğer herhangi birinden daha fazla *değer verdiği* için değildi.

“Biraz daha dikkatli bakarsan, bende o kadını görebilirsin.”

Brand genç adamın gözlerinde onu görebiliyordu. Sarah Langley, çok uzun zaman önce sevdiği kadın. İlk gerçek aşkıydı ama o zamanlar bunu fark edemeyecek kadar genç ve aptaldı. Gençliğinde pek çok kadının peşinden koşmuş ama diğerlerinden farklı olarak, Sarah Langley’ye âşık olmuştu.

Kilisenin orta yerinde dikilen genç adama bakarken –Sarah’nın oğluna, *kendi oğluna*– Brand sağ tarafındaki hareketliliğin farkındaydı. Janie’nin sesini duydu ama gözlerini bu silahlı adamdan ayıramadı.

Gözleri Sarah’ya benziyordu ama bakışları soğuk ve bağışlamazdı.

Birkaç dakika önce Laura’nın arka tarafta oturduğunu fark etmişti. Kalbi sızlamıştı. Şimdi o ve kilisedeki herkes tehlikedeydi.

Brand sadece sağ tarafındaki hareketliliği değil, Hank Larson’ın sessizce kilisenin arka tarafına geçtiğini de fark etmişti. Orta koridorda, silahını çekmiş bir şekilde, Brand ve Sarah Langley’nin oğlu olduğunu iddia eden genç adama doğru yaklaşıyordu.

Brand elini belli belirsiz ama Hank'i durduracak kadar kaldırdı. Şerif, Langley'ye gözükmeden, koridorun uzak ucuna çekildi.

Brand yavaş adımlarla genç adama yaklaştı. Son derece sakin bir şekilde konuştu, gerçekten de hiçbir şekilde korku duymuyordu. Ne olursa olsun onun inancı tamdı.

"Neden dışarı çıkmıyoruz? Seninle konuşmayı ben de çok isterim, oğlum."

"Bana oğlum deme."

Genç adam bu ilk yüzleşmeden ötesini düşünmemiş gibi kalakalmıştı. Etrafına baktı, sanki nerede olduğunu ve etrafındaki kalabalığı yeni fark etmiş gibiydi.

Brand yanına gelince, alçak bir sesle, "Adın nedir?" diye sordu.

"Jesse. Jesse Langley."

"Gel benimle Jesse. Lütfen."

Brand uzanıp Jesse'in kolundan tuttu ve onu kapıya yöneltti. Hank'in, arkalarından kilisedeki kalabalığa bir şeyler söylediğini duydu. Daha önce kiliseden çıkanlar, güvenli bir mesafede olacakları bekliyorlardı. Brand hepsini görmezden gelip Jesse'yi köşeye götürdü.

Bir anda transtan çıkmış gibi kendine gelen Jesse, silkeleyerek Brand'in elinden kurtulup bir adım geri çekildi.

"Annen nasıl?"

"Öldü. Bir yıl önce."

"Çok üzüldüm."

"Üzüldün mü? Madem o kadar üzüldün neden yanında değildin?"

Brand arkasındaki kiliseye baktı. Hank'in yönlendirmesiyle insanlar, yavaş ve sessizce tekrar kiliseye girmeye başlamışlardı. Birkaç tanesi durmuş onları izliyorlardı. Brand tüm bakışlara arkasını döndü.

"Annen beni terk etti. Onu her yerde aradım ama Langley ailesinden hiçbir iz bulamadım."

Jesse sert bir şekilde bakmaya devam etti. "Sana neden inanayım ki?"

Brand ellerini uzattı. "Çünkü gerçek bu. Kimse bana nereye gittiklerini söylemedi."

"Bu söylediğine inanmak çok zor. Neredeyse bir yılını aldı ama ben sonunda seni bulabildim."

Neredeyse bir yıl.

Brand genç adama baktı. Jesse, Sarah'nın ailesi ortadan kaybolduğunda Brand'in olduğu yaşlardaydı. Onu bulmak için nasıl bir kararlılık ve inatçılık göstermiş olabileceğini biliyordu. Jesse'nin çabalarıyla gurur duyuyordu. Sonunda oğlu karşısında duruyordu.

Brand, "Benimle eve gel," dedi. "Konuşalım. Aileyle de tanışırsın."

Aile kelimesi ağzından çıkar çıkmaz hata yaptığını anladı.

Jesse'nin dudakları gerildi. Gözleri kısıldı.

Alaycı bir gülümsemeyle, "Senin ailen," dedi. "Hiç şüphesiz mükemmel bir ailedir. Mükemmel bir eş. Çocukların da vardır herhalde?"

Brand evet anlamında başını salladı. "Bir oğlan bir kız. Dokuz ve yedi yaşındalar."

Jesse başını salladı. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok Rahip. Hiçbir şey. Buraya gelmek bir hataydı."

"Annemi ne kadar çok düşündüğümü, çocuğumuzu ne kadar merak ettiğimi bilemezsin."

"Tabii. Öyledir. Tüm duymak istediğim annemi terk ettiğin zaman onun bebek beklediğini biliyor olduğundu. Buraya gelip karşına dikildiğinde, yüzündeki ifadeyi görmek istedim."

"Ben onu terk etmedim."

Jesse Langley, Brand'e nefretle baktı.

"Aslında buraya seni öldürmeye geldim Rahip ama şimdi burada sana bakınca asılmaya değmeyeceğine karar verdim," diyerek arkasını dönüp uzaklaştı.

Laura, çocukları mutfaka, Anna'nın yanına yemek yemeleri için bırakıp şapkasını çıkarmak üzere yukarı odasına çıktı. Elini yüzünü yıkayıp saçlarını düzeltti.

Çocuklar son derece mutluydular, kurabiyeler ve süt mucizeler yaratmıştı. Bitirdiklerinde Anna onlara bulaşıkları yıkattı. Janie, pazar olduğu için ona iş yaptıramayacaklarını söyleyerek şikâyet etti ama Laura haftanın hangi günü olursa olsun bulaşıkların yıkanması gerektiğini söyledi. Sam sabun köpükleriyle yüzüne sakal yapınca, iş yapmaktan çok oyun oynadıklarını gördü.

Laura oturma odasında, pencerenin önünde, atının üzerinde gelen Brand'i görünceye kadar bir ileri bir geri gidip geldi. Brand atını bağlayıp eve doğru ilerlemeye başladı. Laura onu karşılamak için dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Brand son derece yorgun görünüyordu. Adımları yavaştı ve yüzünde her zamanki gülümsemesinden eser yoktu. Omuzlarının düşüklüğünden Laura neler olmuş olabileceğini tahmin edebiliyordu. Verandaya çıktı.

Brand onu görünce durakladı. Aralarındaki mesafe kapan-
dıkça, Laura uzanıp onun elini tutmamak için kendini zor tuttu. Bunu fark etmesi onu Brand'in oradaki varlığından daha çok sarstı.

"Çocuklar çok iyiler," dedi. "Mutfakta Anna'yla beraber kek süslüyorlar."

"Olanlardan etkilendiler mi?"

"Meraklandılar diyelim. Mutlular çünkü bir sürü tatlı buldular. Charity nasıl?"

“O da altüst oldu. Tüm diğerleri gibi. Sana yaptığın şey için teşekkür ediyor.”

Laura onu verandaya çıkardı. İkisi de duraksadılar.

“Brand, “Sana bir açıklama borçluyum,” diye başladı.

“Hiç de değil.” Duyduklarından hikâyeyi çıkarabiliyordu. Kilisedeki genç adam, Brand’in yıllar önce terk ettiği kadından oğlu olduğunu iddia etmişti. Brand’in böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordu.

Ama Brand’in yüzündeki acıdan bunun gerçek olduğunu anladı.

Brand verandanın parmaklıklarına yürüyüp yaslandı. Bir şey söylemeden uzaklara baktı. Laura da onun arkasında durup ceketine, kumaşın altından belli olan geniş omuzlarına baktı.

Daha önce her seferinde Brand ona dokunmuş, kollarına almıştı. Öpen hep o olmuştu.

Ama şimdi ona dokunmak isteyen Laura’ydı. Acı içerisindediydi. Ona yalnız olmadığını, konuşmak isterse yanında olduğunu söylemek istiyordu.

Yanına geçip elini kolunun üzerine koydu.

Alçak bir sesle, “Konuşmak istiyorsan bana anlatabilirsin,” dedi.

Brand başını salladı. Gereğinden fazla kurulmuş bir saat gibi gergindi.

“Kilisedeki genç adamın adı Jesse Langley. On sekiz yaşında. Benim oğlum.”

“Emin misin?” Genç adamın yalan söylüyor olması mümkündü.

“Eminim,” dedi. “Annesine öyle çok benziyor ki...”

“Bu bir şey kanıtlamaz.”

“Sen de gördün Laura.Onda benden de bir şeyler var.”

Genç adam Brand gibi yürüyor, Brand gibi hareket ediyordu. Hatırladığı kadarıyla sesi bile Brand'e benziyordu. Kilisedeyken bunlara dikkat edemeyecek kadar şaşkındı.

Brand, "Yürüyelim mi?" diye sordu.

Laura yola bakıp tereddüt etti.

"O tarafta değil. Arkada."

Mutfak pencerelerinin altından arka tarafa geçtiler. Çocuklarını görmek isteseydi, söyleyebilirdi. Gül bahçesinin içinden geçip Laura'nun arazisinin sınırlarından çıkarak kasabanın diğer ucundaki ovaya açılan boş araziye yürüdüler. Ufuk önlerinde uzanıyordu. Hafif bir esintiyle, yerdeki samanlar bir araya gelip açık arazide yok olana kadar yuvarlandılar.

Şapkası ya da şemsiyesi yoktu ama aldırmadı. Rüzgâr buklelerini tokalarından çıkarıyordu. Saçının dağılacığından korktu ama o anda önemli olan Brand'in yanında olmasıydı.

"Beni aylardır arıyormuş."

Laura, "Senin kararlılığını almış," dedi. "Seni bulduğu için üzgün müsün?"

Önceki hayatından birisi, haber vermeden gelecek olsa neler hissedeceğini çok iyi biliyordu. Botsworth'ten iyi sıyrılmış, gerçekler herkesin önüne dökülmemiştir.

Brand hayır anlamında başını salladı. "Üzgün değilim. Çocuğun yaşayıp yaşamadığını her zaman merak etmişimdir, kız mı oğlan mı olduğunu... Annesini, Sarah'yı öyle çok aradım ki. Benim çocuğumu taşıdığını söyler söylemez ailesiyle birlikte kasabadan ayrılmışlar."

"Seni terk mi etti?" Birinin isteyerek Brand'den ayrılabileceğini düşünemiyordu. "Neden?"

"Annesi Çeroki yerliydi. O ve ailesi topluma uyum sağlamak için çok çaba gösteriyorlardı. Hamile olduğunu söylediğinde mutluluktan çok, şaşkınlık yaşadım. On sekiz yaşımdaydım ve

bir aile kurmaya hazır değildim. Babam da böyle bir evliliği asla onaylamazdı. Onların bizden daha düşük bir sınıftan olduğunu düşünüyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Nihayet kendime gelip de, ondan benimle evlenmesini istemeye gittiğimde, ailesiyle birlikte gittiklerini öğrendim. Evleri bomboştu.”

“Onu bir daha hiç görmedin mi?”

Laura gözlerindeki samimi pişmanlığı gördü. “Her yere baktım. Kimse onları görmemişti. Kimse nereye gittiklerini bilmiyordu. Bir yerlerde, hiç tanıyamayacağım bir çocuğum olduğu fikri beni çok yaraladı. Tek düşünebildiğim ne kadar umursamaz olduğumdu. Sadece kendimi düşünmüştüm, Sarah’yı ya da bebeği değil. Birkaç ay sonra da orduya yazıldım.”

Önlerinde uzanan araziye baktı. “Savaştan sonra rahip oldum, Jane’e âşık olup onunla evlendim. Ama Sarah’yı asla unutmadım. Bir yerlerde bir çocuğum olabileceğini de.”

“Ta ki bu güne kadar.” Laura kilisenin ortasında durup, herkesin önünde babasıyla yüzleşen genç adamı düşündü. “Şimdi nerede?”

Brand omuz silkti. “Bilmiyorum. Bugün onu benimle yüzleşmeye iten kızgınlığı geçti ama öncesinde beni öldürmeye geldiğini söyledi...”

Laura endişeyle, “Şu an güvende misin? Hank biliyor mu?” diye sordu.

“Jesse fikrini değiştirdi. Buna değmeyeceğimi söyledi.”

“Ah, Brand.” Onun adına çok üzülmüyordu, keşke acısını azaltmanın bir yolu olsaydı.

“Hank her şeyi ele aldı, insanları kiliseden çıkardı. Çoğu hemen gitti. Birkaç tanesi yemek için kaldı. Ben de kimsenin yüzüne bakamadım.”

Brand döndü, geldiğinden beri sanki ilk kez görüyormuşcasına Laura’ya baktı.

"Çocukları da bu kadar uzun bir süre sana bıraktığım için özür dilerim ama Amelia seninle olduklarını söyleyince güvende olduklarını düşündüm. Şimdi de ne yapmam gerekiyor bilmiyorum." Omzunu silkti. "İnsanlar ne düşünecek tahmin bile edemiyorum."

Laura, "Eminim atlatırlar," dedi. "Affetmeye inanmaları gerekmiyor mu?"

"Tanrı affeder. İnsanların affetmeleri daha zor olur, özellikle de onlara doğru ve yanlış konusunda haftalarca vaaz veren bir günahkârı."

"Sen de bir insansın Brand. Kendine bu kadar yüklenme. Ayrıca o zamanlar sadece on sekiz yaşındaymışsın."

"Bu benim öfkeyle, sevdiğim kadını savunmak için ortaya atlamam kadar basit değil. Bu beni ikiyüzlü biri yapıyor."

Laura kendi kendine, Brand'in "sevdiğim kadın" dediğini unutmasını söyledi. Kendinde değildi. Ne söylediğini bilmiyordu.

"Gelecek pazar, kilisede seni nasıl affettiklerini göreceksin. Arkanda duracaklar." Gülümsemeye çalıştı. "İnancına ne oldu senin?"

"Kötü şekilde yara aldı." Nihayet o da gülümsemeyi başarmıştı.

Laura, "Haydi, çocuklarının yanına gidelim. Bu kadar sürede Anna'yı bir sandalyeye bağlamış olabilirler," dedi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Laura, pazartesi günü arkasında Rodrigo'yla dükkâna girdiğinde öğlen olmak üzereydi. Alışverişe yardım etmek için gideceğini söylemişti ama asıl istediği pazar günü yaşananlardan sonra kasaba halkının düşündüklerini öğrenmekti. Harrison Barker'ın kuru gıdaların yanı sıra dedikodu alışverişi yaptığını da biliyordu.

Tahmin ettiği gibi içeri adımını atar atmaz, Harrison sorularına başladı.

"Duyduğuma göre dün McCormick çocuklarını tehlikeden çabucak uzaklaştırmışsınız. Doğru mu?" Aç bir köpeğin kemiği beklediği gibi Laura'nın cevabını bekliyordu.

Laura, "Kastettiğiniz buysa onları eve götürdüm," diye cevap verdi. Bu gizli bir şey değildi, birlikte çıktıklarını kilisedeki herkes görmüştü.

"Sizin orada olmayışınıza şaşırdım Bay Baker."

"Gelecektik ama annem kendini çok iyi hissetmiyordu. Biliyorsunuz, kendisi kilise yönetiminde."

"Sanırım bunu duymuştum. Pırinciniz var mı?" diye sordu.

"Bir kilo kadar ihtiyacım var."

"Korkutucu muydu?"

"Şaşırtıcıydı diyelim." Laura içini çekti. "Pirinç lütfen."

Harrison tezgâhın arkasına gidip bir çuvaldan pirinç alarak tartıya getirdi.

"Kimin aklına gelirdi ki? Bir rahip, evlilik dışı çocuk sahibi olacak. İnanın bana kasabadaki herkes onun hakkında konuşuyor."

"Yapacak başka işleri yok demek ki." Geleli daha beş dakika olmamıştı ama canı yeterince sıkılmıştı.

"Bu olanlar sizin duygularınızı etkiledi mi? Yani herkes ikinizin arasından su sızmadığını biliyor."

"Ne diyorsunuz siz?"

"Birlikte yürürken görülmüşünüz. Verandanızda otururken. Sizin gibi saygıdeğer bir hanımefendinin şimdi ona kapıyı göstermiş olması lazım. Kendini başka birisi gibi tanıtması büyük kabalık. Buraya gelip rahip olmak üzere başvururken doğruları söylemeliydi."

Laura etrafına bakınıp sesini alçalttı. "Bir insanın geçmiş günahlarından kurtulması ne kadar sürer?"

"Öbür tarafa geçene kadar sanırım." Harrison tarttığı pirinci tezgâhın üzerine koydu. "Ayrıca dediğim gibi, açıksözlü olmaydı. Şimdi kendini sıkıntının ortasında buldu. Bu sabah Bud Townsend'in kurulu toplayarak onu işten çıkarmayı konuşacağını duydum."

"Brand'i işten çıkarmak mı?" Laura Rodrigo'ya vermeden önce neredeyse elindeki pirinci düşürüyordu.

Brand haklıydı. Durum sandığından da kötüydü.

Başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibiydi. Keşke yardım edebileceği bir şeyler olsaydı.

Brand'in, kendisi için savaşmasını isteyeceği son kişiydi.

Alışverişi bitirip bir an önce eve dönmek istedi. Sabah birkaç kez yağmur yağmıştı, onun için de cadde yürüyüşe hiç

uygun değildi. Arabaya, Rodrigo'nun yanına geçip oturdu. Eve dönerlerken, Gümüş Kızak ile yanındaki tapu ofisinin arasındaki dar sokakta, yerde bir adamın çamurlar içinde yattığını gördü. Kendinde değil gibi duruyordu.

Şöyle bir bakabilmişti ama kıyafetlerinden kim olduğunu anlamıştı. Jesse Langley olduğuna neredeyse emindi.

"Rodrigo, köşeden dön, şu binaların arkasına geç." Doğru görüp görmediğini merak edip sabırsızlıkla koltuğun kenarına yaklaştı.

"Salon ile tapu ofisinin arasında dur," dedi. "Tam burada. Bak." Sokağı işaret etti.

"Bir adam var *señora*. Sizce ölmüş mü?"

"Umarım ölmemiştir." Hızlıca etrafına bakıp arabadan indi. Şansına, hava kötü olduğu için etrafta çok fazla insan da yoktu. Rodrigo'nun onu durdurmak için seslendiğini duydu.

Elbisesinin eteklerini toplayıp yerde yatan adama doğru gitti. Rodrigo da peşindeydi. Gidene kadar, onun en azından arabada kalması gerektiğini söyleyip durdu.

Adama ulaştıklarında yanılmadığını, yerde yatanın Jesse Langley olduğunu gördü. Şapkası yanında, çamurun içinde duruyordu. Elinin ucunda da boş bir viski şişesi vardı.

"Onu kaldırabilir misin?"

Rodrigo isteksiz bir şekilde, "Ama adam çamura bulanmış," diye karşılık verdi.

"Sana yeni bir gömlek alırım."

"Onun için değil *señora*..."

"Lütfen arabaya taşır mısın?"

"İçki kokuyor."

Sözlerinin ağırlığını hafifletmek için gülümsedi. "Burada patron ben miyim, sen misin?"

Rodrigo başını salladı. “Sadece sizi korumaya çalışıyorum *senora*.”

“Koruma içgüdünü başka zamana sakla, Rodrigo. Şimdi bu genç adamı arabaya taşı lütfen. Birileri bizi görmeden götürelim onu.”

Rodrigo, Jesse’i cansız kollarından tutarak omzuna attı. Laura da şapkasını alıp arkasından gitti. Arabaya geldiklerinde adam Jesse’i boş bir çuval gibi arkaya bıraktı.

Eve vardıklarında Laura, Rodrigo’ya doğruca arka tarafa gitmesini söyledi. Kimsenin, bu kendinde olmayan yolcularını görmesini istemiyordu.

“Nereye koyayım?” Rodrigo durumdan hâlâ hoşnut değildi.

“Şimdilik arabada kalsın. Ben içeri gidip yatak yapmak için bir şeyler getireyim. Sonra ahırda koşumları koyduğumuz odaya yatırınız.”

Eve girip depodan, beklenmedik misafirler ve çocuklar için bulundurduğu açılır kapanır yataklardan aldı. Anna da temiz çarşaf ve battaniyeyle geldi.

Rodrigo atı çıkarmış, arabanın yanında bekliyordu.

Ahçı, “Çarşafları da kirletecek,” dedi.

“Kirletmesin diye üzerindikileri çıkaracaksınız. Ben yatağı hazırladığımda yatırabilirsin. Kirli kıyafetlerini de topla, sonra yıkarız.”

“Hepsini mi?”

“Evet, hepsini.” Yatağı koyacakları yere gitmeden önce elindeki battaniyeyi Rodrigo’ya verdi. “Taşırken buna sar.”

Yatağı kendi hazırladı. Anna koşum odasını daha sonra temizleyebilirdi. Ya da... eğer kalmaya karar verirse, bu işi Jesse Langley kendisi yapabilirdi.

Rodrigo, Jesse’yi yatağa koyunca, Laura ona bakmaya gitti. İçkının etkisinden kurtulmak için daha birkaç saate ihtiyacı vardı.

Ne kadar içtiğini de bilmiyordu. Kilisede Brand'e, yaşamı boyunca biriktirdiği tüm öfkesini kustuktan sonra, bir tek şişeyle yetinmiş olacağını sanmıyordu.

Yakından bakınca, kilisede de fark ettiği kadar yakışıklı olduğunu gördü. Brand'inkiler gibi siyah, dalgalı saçları vardı ama onunkiler çok daha uzundu. Teni Brand'inkinden bir ton daha koyu, gözleri hafifçe badem şeklindeydi. Uzun, gür kirpiklerini her kadın kıskanırdı.

Bundan sonra ne yapacağını merak ederek saçlarını alnından geriye çekti. En azından güvenli bir şekilde onu ara sokaktan çıkarmışlardı. Her şeyi yoluna koyup hayatına devam edip etmemek ona kalmıştı.

Aynı şey hepsi için geçerliydi.

Dört saat sonra Anna, Laura'ya, "Uyandı," diye haber verdi. "Şöyle sesler çıkarıyor." İnlemeye benzer sesler çıkardı.

Laura güldü. "Eminim şu anda kendini hiç de iyi hissetmiyordur." Anna'ya, bir tepsi hazırlamasını ve içeri kendisinin götüreceğini söyledi.

Yeni misafirlerinin üst kata yerleşmelerini sağladıktan sonra tekrar mutfığa indiğinde tepsinin hazırlanmış olduğunu gördü. Rodrigo önlüğünün bağlarını çözmeye başlarken, "Sizinle geleyim mi?" diye sordu.

"Ben hallederim. Ayakta durup herhangi bir şey yapabileceğini sanmıyorum." Küçük tabancasını önlüğünün cebine koyduğundan hiç bahsetmedi.

Koşum odasının önüne geldiğinde, Jesse Langley'nin inlediğini duydu. Anna gerçekten çok iyi taklit etmişti. Tepsiyi bir elinde tutarak iki kez kapıyı çaldı ve sonra içeri girdi.

Yatakta, bir eli gözlerinin üzerinde yatıyordu. Battaniye, sadece çıplak omuzlarını açıkta bırakacak şekilde, yukarı kadar çekilmişti.

"Her kimsen, git buradan," diye homurdandı.

"Otur." Yatağa gitti, dizinin ucuyla döşeği dürttü. "Şimdi." Kolunun altından kançanağına dönmüş bir göz belirdi.

"Bağırmayı bırak," diye fısıldadı.

"Bağırmiyorum. Otur."

"Kıyafetlerim nerede?"

"Yıkıyor. Senin için buraya bir şeyler bırakmıştık." Başıyla Hernandez erkeklerinin getirdiği pantolon ve gömleği işaret etti.

"Seninkiler hazır olana kadar bunlarla idare edersin."

"Siz de kimsiniz?"

"Benim adım Laura Foster. Ara sokakta çamurların içinden seni çıkaran kişi. Şimdi otur. Bu tepsi ağır."

Zorlanarak doğrulmaya çalışıp sırtını duvara yasladı. Battaniye kaymasın diye de çok dikkat ediyordu.

Yukarıdaki pencereden gelen güneş ışığına karşı gözlerini kısı.

Laura tepsiyi kucağına bırakırken, "Başın mı ağrıyor?" diye sordu. Jesse tepsideki büyük bir bardak domates suyuna, salam ve yumurtaya baktı ve rengi soldu.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Bunları ye, kendini çok daha iyi hissedeceksin. Garanti ediyorum."

"Akşamdan kalanlar konusunda uzman mısınız?" Ona şüpheyle baktı.

"Güven bana."

"Bunların hiçbirini midem kaldırmaz şimdi."

"Meyve suyuyla başla." Çalışma tezgâhına gidip orada duran bir gömleği alıp baktı. "Bu sana uyar." Daha önce getirilmiş kıyafetlerin üzerine bıraktı. O sırada Jesse de domates suyunu bitirmişti.

"Şimdi birkaç dakika bekle, sonra yumurta ile salamı ye. Midenin biraz yiyeceğe de ihtiyacı var."

"Niye bana yardım ediyorsunuz ki?"

"Babanı tanıyorum."

Daha solgun olmasına imkân yok diye düşünürken, Jesse'in yüzü griye döndü ve kucagındaki tepsiyi itmeye çalıştı.

Laura yatağın yanına gitti, elini başına koydu ve yerinden kalkmasına izin vermedi. "Ayağa kalkmayı düşünme bile."

"Neden?"

"Öncelikle, ortalıkta dolanıp her tarafa kusmanı istemiyorum. Ayrıca o battaniyenin altında çırlıçıplaksın."

"Lütfen elinizi başımdan çekin," diye inledi. "Öldürüyor beni."

"Doğru dur ve beni dinle. Lütfen."

Tepsiyi önüne çekti, bir parça salam alıp kokladı. Bir ısırk aldı, çiğnedi ve yuttu.

"McCormick'i tanıdığınızı söylediniz." Gözleri kısıldı. "Karısı mısınız?"

"Ben sadece bir arkadaşım. O dul."

Jesse memnun bir şekilde gülümsedi.

Laura, "Dün kilisede büyük gösterini sergilerken ben de oradaydım," dedi.

Bu sefer tepsidekilere konsantre olup başını kaldırmadı.

"Ortalığı bayağı karıştırdın. Sayende rahip buradaki işini kaybedebilir."

"Üzüleceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Sen sevinebilirsin ama o adam bunu hak etmiyor. Bakması gereken iki çocuğu ve bir kız kardeşiyle olan, çok iyi bir adam. Anneni bulmaya çalıştığını söylüyor. Onunla evlenmek istediğini ama onun ortadan kaybolduğunu anlattı."

"Söylediklerinin hiçbir değeri yok."

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Paran bitene kadar sarhoş mu olacaksın?"

Başım kaldırıp baktığında, gözleri buz gibiydi. "Param zaten neredeyse bitti."

"Eminim, kilisedeki o gösteriden ötesini düşünmedin. Sadece kendini rezil etmekle ve muhtemelen Brand'in hayatını mahvetmekle kalmadın bir de gidecek yerin yok. Artık intikamını da aldığına göre bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bana işkence etmeniz için para mı veriyor size? Öyle mi? Yemeği bitirince yoluma gideceğim."

"Nereye?"

"Sizi ilgilendirmez, öyle değil mi?"

"Ya ilgilendiriyorsa?"

"Çok konuşuyorsunuz."

"Öyle derler. Paran var mı? Ya da bir atın?"

"Biraz param kaldı. Umarım atım hâlâ barın orada bağladığım yerde duruyordur. En azından dün oradaydı."

Uykusuzluğu ona, kilisede olanlar, bu genç adam, onun Brand'in hayatına etkileri ve Brand'in kendi hayatına etkileri üzerine saatlerce düşünme fırsatı vermişti. Jesse'nin, çocukluğu boyunca babasının karşısına çıkacağı günü düşlediğini tahmin etmek zor değildi. O da çocukluğunu başka türlü intikam planları yaparak, kendisi ve kardeşleri için bir hayat düşleyerek geçirmişti. Tüm dünyaya bunu, kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan yapabileceğini göstermek istemişti. Kendi başına başarabilirdi.

Ama Jesse Langley, Glory'yi şimdi, kendine acıyarak terk ederse, ya bir serseri olacaktı ya da bir köşede ölecekti. O ve Brand bir araya gelme şansı da bulamayacaklardı.

"Sana iş teklif edersem Glory'de biraz daha kalabilirsin."

"Burada kalmak isteyeceğimi nereden çıkardınız?"

Laura derin bir nefes aldı. "Baban burada. Bir yıldır onu arıyorsun. Şimdi niye gidesin ki?"

"Çünkü ondan nefret ediyorum."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Onu tanımak istemiyorum."

Laura genç adamın yüzüne dikkatlice baktı. "Sana inanmıyorum," dedi. "Buradasın çünkü hayatın boyunca onu tanımak istedin."

"Hayal dünyasında yaşıyorsunuz." Çatalını alıp yumurtasına batırdı.

Laura, "Şimdi eve dönmem gerekiyor," dedi.

"Burası neresi ki?"

"Benim pansiyonumun arka tarafındaki ahırdayız. Anacaddenin sonunda." Kapıya yöneldi, sonra durup döndü. "Sen şimdi yemeğini bitir, en azından yarın kendi kıyafetlerin yıkanana kadar burada kal. Sonra belki benim için çalışma konusunda fikrini değiştirirsin."

"Ne iş yapacağım?"

"Ufak tefek getir götür işleri." Yarına kadar Rodrigo'yla bir şeyler uyduracaklarına emindi.

Langley bir şey söylemeden yumurtalarını yemeye devam etti.

Laura, "Atını da unutma," diye hatırlattı.

Hoşçakal demeden yanından ayrıldı. Brand'in gayrimeşru çocuğu için düşündüğünden de fazlasını yapmıştı. Önem vermediğine dair kendini ikna etmesi gereken bir kişi daha hayatına girmişti, o kadar.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Laura, ertesi sabah Langley'nin gelip kalmaya karar verdiğini söylemesine hiç şaşırmadı. Şimdilik bir gün için söz verebiliyordu. Laura onu anladığını söyledi ama bunu nasıl yaptığını açıklamadı. O da zaten kendini bildi bileli, yarınını bilmeden hep bir günlük yaşıyordu.

Laura, Anna ve Rodrigo'yla birlikte, Langley'nin yapabileceği işlerin listesini çıkarırken, o da gidip atını aldı, ahıra bağladı. Laura her zaman bir çardak yaptırmak istemişti, elinden marangozluk gelip gelmediğini sordu.

"Neredeyse her şeyi yapabilirim. Yapmak zorundaydım. Sıkıntı içinde büyüyünce mecburen her işi öğreniyorsun." Sözlerindeki iğneleyici hava çok belliydi ama Laura hiç aldırmadı.

Brand'i ne görmüş ve ne de ondan haber almıştı ki bu oldukça rahatlatıcı bir durumdu. Jesse'yi yanına almasına nasıl tepki vereceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. O sabah menüyü yazmak üzere oturduğunda, kapı çalındı. Girişe ulaştığında kapıdaki vuruşlar iyice şiddetlenmişti.

Dantel perdeyi kenara çekti ve kendini Sam ile Janie'ye bakarken buldu.

Laura kapıyı neden böyle şiddetle çaldıklarını sorunca Janie, "Evde yoksun zannettik," diye açıkladı.

Laura, Brand'in de arkalarından geleceğini düşünerek çocukları içeri aldı ama Brand ortalıkta yoktu. Yolun yukarısına, aşağısına baktı.

"Babanız nerede?"

Janie omuz silkti. "Bize dışarı çıkın ve gürültü yapmayın dedi."

"Burada olduğunuzu biliyor mu?"

Janie, "Hayır," diye cevap verdi.

Sam de aynı anda atılıp, "Evet," dedi.

Laura kollarını önünde kavuşturup, "Sam?" diye soran gözlerle küçük oğlana baktı.

"Yani buraya gelip seni göreceğimizi bir şekilde söyledim."

"Nasıl bir şekilde?"

"Sessizce," diye kabullendi.

Çocukların üstleri başları normal hallerine göre çok dağınıktı. Janie'nin saçı örülmüştü ama örgnün dışına fışkıran saçlar içindekilerden fazlaydı. Sam'in ağzının kenarında leke vardı. Kısa pantolon giymişti ve çoraplarından biri bileklerinin üzerine düşmüştü. Askılarından biriyse yoktu. Janie'nin elbisesinin kuşağı çözülmüş, arkasından sarkıyordu.

"Halanız nerede?" Laura onları gelecek haftanın menüsü üzerinde çalıştığı mutfak masasına yönlendirdi.

"Genelde kendi odasında bağırarak ağlıyor." Sam yemek odasında dolaşmaya başladı, Laura'nın porselenlerini koyduğu camlı dolaba burnunu dayadı.

Laura ona doğru yürüyüp küçük oğlanı yavaşca oradan uzaklaştırdı. kolunun kenarıyla burnunun bıraktığı izi sildi.

Sam mutfaka dönerken, "Ne çok tabağın var," dedi.

Janie çoktan masaya yerleşmişti bile. "Ağabeyimiz burada mı?"

Laura duraksadı. "Ağabeyiniz mi?"

Sam, "Pazar günü kiliseye gelen adam. Babam onun bizim ağabeyimiz olduğunu söyledi ve biz de onu görmek istiyoruz," dedi.

"Burada olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Sam bir yandan mutfağın içinde dolaşırken bir yandan da ona cevap verdi. "Dün dükkândayken Bay Baker babama, Bay Rodrigo'nun Jesse Langley'nin burada olduğunu söylediğini söyledi."

Laura, Hank'in neden gazete yayımlamakla uğraştığını, nasıl olsa tüm haberleri Harrison Baker'ın kolaylıkla yayabildiğini düşündü.

"Burada mı?" Janie dirseklerini masaya dayamış, yüzünü de ellerinin arasına almıştı.

Laura yalan söyleyerek onların güvenini kaybedecek değildi. "Evet, burada," dedi.

"Onu görebilir miyiz?"

"Şu anda meşgul."

"Ne yapıyor?"

"Koşum odasını temizliyor. Sonra da ahırını temizleyecek."

Jesse iki gündür ona verdiği her işi şikâyet etmeden yapmıştı. Aralarına karışmamış, yemeklerini koşum odasında yemiş, kimseyle sohbet etmemişti. Sessiz ve mesafeliydi ama oradaydı. Jesse'nin, Brand'in çocuklarıyla karşılaşmasını hayal etmeye çalıştı.

Sam ve Janie'ye baktı, Jesse'yle karşılaşmalarının onlara zarar verip vermeyeceğini düşündü.

Pencereden bahçeye doğru bakıp, Jesse'yi düşündü. Bir yıl boyunca Brand'i aramıştı. İntikam ve nefretle beslenerek. Şimdiyse öfke ve yalnızlıkla baş başa kalmıştı. Bu iki duyguyu da çok iyi bilirdi ama o bunları elle tutulur şeylerle değiştirmişti. Kendine yeni bir hayat kurmuştu. Evet, yalnızlık, ev misafirlerle dolu olsa

da peşini bırakmıyordu. Ama hâlâ öfkenin vakit kaybı olduğunu düşünüyordu. Jesse de ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyiydi.

Ne kadar karşı çıksa da, onun Brand'i tanımak istediğini düşünüyordu. Belki de hayatının bir parçası olmayı.

Bu çocuklar Jesse'yle aynı kanı taşıyorlardı. Belki de Brand ile Jesse arasında bir bağ oluşturabilirlerdi.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Sizi onunla tek bir şartla tanıştırmım." Rodrigo'nun bulaşık-ları yıkamak için hazırladığı sabunlu suyu tuttuğu lavaboya gitti.

Sam hemen yanına gitti. "Nedir?"

"Önce sizlere biraz çeki düzen vereceğim."

Birkaç dakika sonra, Sam'in yüzü temizlenmişti. Saçları da ayırmak için ıslattığından hâlâ nemliydi. Tüm bu işlemler boyunca da inanılmaz derecede düzgün durmuştu.

Laura eserini incelerken, "Kaç yaşındasın Sam?" diye sordu.

"Dokuz."

"Hımm." Abartılı bir şekilde kaşlarını çatı.

"Ne düşünüyorsunuz Bayan Foster?"

"Evden çıkmadan, üstünü başını düzeltebilecek kadar büyüksün. Sözünün eri olan bir adam diğer konularda da tam bir adam gibi davranabilmelidir. Yüzünü yıkamak ve kılık kıyafetine çeki düzen vermek gibi."

Janie atladı. "Kulaklarının arkasını da yıkamıyor." Laura'nın önüne gelip sırasını beklemeye başladı.

Laura bir havluyu ıslatıp sıkı, yumuşak hareketlerle Janie'nin yüzünü temizlemeye başladı. Janie'nin masum mavi gözlerine bakınca eli titredi. Derin bir nefes almak zorunda kaldı, kalbi kardeşlerini sıraya sokup aynı bu şekilde yüzlerini temizlediği günlerin anılarıyla sıkıştı.

Saçlarının diplerini temizlerken Janie, "Komik görünüyorsun," dedi.

Laura, "Düşünüyordum," diye karşılık verdi. "Ya da aslında düşünmemeye çalışıyordum."

Sam, "Ne hakkında?" diye sordu.

"Hatırlamaktan hoşlanmadığım bir şey hakkında."

"Neden?"

Çünkü çok canımı yakıyor. "Bir sebebi yok."

Sam arka kapının yanında durmuş dışarı bakıyordu. "Dışarı çıkabilir miyim?"

“Daha değil. Jesse’ye birlikte bir sürpriz yapalım istiyorum.” Kalabalık olmakta fayda var diye düşündü. Jesse Langley’nin nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Janie'nin karışmış buklelerini taradı. İşini bitirdiği zaman, saçları düzgün bir şekilde ayrılmıştı, iki yanında yeni örgüleri sarkıyordu.

Laura, Janie'yi de Sam'in yanına getirip, ikisine de baktı.

Janie, "Nasıl gözükiyoruz?" diye sordu merakla.

"İdare edersiniz. Geldiğinizden çok daha iyi durumdasınız."

Janie, "Ben de kendi başıma yıkanacak kadar büyüdüm mü?" diye sordu.

“Denemek için yeterince büyüksün.” Laura, Brand’in çocuklar evden çıkmadan önce, üstlerinin başlarının durumuna dikkat edip etmediğini merak etti. Charity hâlâ şoku atlatamamış mıydı?

Sam sabırsızlandı. "Haydi gidelim."

"Tamam. Gidelim." Laura derin bir nefes alıp arka kapıyı açtı.

Arabanın durduğu ahır serin ve loştu. Havada keskin bir deri, at ve tozlu saman kokusu vardı. Yan pencerelerden içeri sızan güneş ışığında toz zerrecikleri dans ediyordu. Çocuklar, Laura onları, araba ile atın durduğu bölümün arkasına, koşum odasına doğru götürürken hiç olmadıkları kadar ciddiydiler.

Kapı kapalıydı. Laura çalmak için elini kaldırdığı anda açıldı ve Jesse Langley kapıda belirdi. Önce Laura'ya sonra da çocuklara

baktı. Çocuklar da ona sessizce, korkuyla karışık bir saygıyla bakakaldılar. Laura bunun pek de uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Jesse çocukları yok sayıp, Laura'ya, "Bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye sordu.

"Evet. Ziyaretçilerin var. Tanışmanız için getirdim."

Brand'i tanıyan herkes, Sam'in onun çocuğu olduğunu hemen anlardı. Jesse, yüzündeki ifade fark edilmez bir şekilde sertleşmeden önce, her ikisine de bir saniye kadar baktı.

Kimse bir şey söylemeden önce Sam elini uzattı.

"Benim adım Sam. Biz kardeşiz."

Jesse gerildi. Laura'ya sert bir bakış attı.

"Bu nedir şimdi?"

"Bunlar Sam ve Janie McCormick. Kız ve erkek kardeşlerin."

Janie, dişlerinin arasındaki boşluk ve gözlerindeki parlaklıkla gülümsedi. "Şimdi iki tane büyük ağabeyim oldu. Sen kaç yaşındasın?"

Jesse Laura'ya bakarak, "Onları buradan götürün," diye mırıldandı.

"Ama..."

"Beni duydunuz."

"Düşündüm ki..."

Jesse geri çekilip kapıyı kapadı.

Janie, "Bu çok *kaba* bir davranıştı, öyle değil mi?" dedi. "Charity Hala kabalığın affedilemeyeceğini, inanların en azından kibar olmaları gerektiğini söylüyor."

Laura içeri girip Jesse Langley'yi kulağından tutup dışarı çıkarmak için içinde yükselen isteğe zor karşı koydu. Kendine, onun da neler yaşadığını, ne koşullarda oraya geldiğini hatırlattı ve sakinleşti.

Sam ve Janie'nin ellerinden tutup onları tekrar mutfağa götürdü.

Sam ayaklarını sürüyerek, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Laura, "Kurabiye zamanı," dedi.

Janie, "Kurabiye için biraz erken değil mi?" diye sordu.

Sam, "Kurabiye için hiçbir zaman erken değildir," diye karşılık verdi.

Laura, "Ben de öyle düşünüyorum," diyerek Sam'e katıldı.

Mutfığa girdiklerinde Rodrigo da oradaydı. Laura çocukları masanın başına önlerinde süt ve kurabiyeyle oturtup tekrar koşum odasına döndü. Kapı hâlâ kapalıydı. Kapıyı yavaşça çaldı.

Jesse kapıyı açıp, "Şimdi ne var?" diye sordu.

Sesi de şaşırtıcı derecede Sam'e benziyordu.

"Buraya, şu an için senin patronun olduğumu hatırlatmak için geldim. Bunu bir düşünsen iyi olur."

"Bir şeye mi ihtiyacınız var, hanımefendi?"

"Evet. O çocuklara düzgün davranmana ihtiyacım var. Buraya kendi kendilerine seninle tanışmak için gelmişler, en azından bir merhaba diyebilirdin."

"Onlar benim hiçbir şeyim değiller."

"Onlar çocuk. Senden tüm istediğim onlarla beş dakika konuşman."

"Unutun bunu."

Kasabanın diğer ucunda, Brand kendini ofisine kapatmıştı.

Masasının arkasına geçmiş otururken, kendi kendine, Tanrı'nın insanlara kaldıramayacaklarından daha fazla yük vermeyeceğini ama bu sefer yükünün çok ağır olduğunu düşünüyordu.

Dün, kilisenin yönetim kurulu toplanmış ama onu toplantıya çağırmamışlardı. Görevini bırakmasını isteyeceklerdi, tabii ki böyle bir hakları vardı. Keşke ona da konuşma fırsatı verselerdi. Kararını çoktan verenlerin fikrini değiştiremezdi ama en azından kararsız olanlara kendini anlatabilirdi.

Sonrasında Hank ve Amelia uğramış, onun arkasında olduklarını söylemişlerdi. Amelia da kuruldaydı, oylama yapmadan önce bekleyip cemaatin nasıl tepki vereceğini görmeye karar verdiklerini söyledi.

Onlara teşekkür edip kapıyı kapadıktan sonra şüphe yine içini yemeye başladı.

Bakması gereken bir ailesi vardı ama işini kaybederse ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu.

Larsonlar Laura'nın Jesse Langley'yi, pazartesi günü bir ara sokakta bulup eve götürdüğünü söylemişlerdir. Her ne kadar habere şaşırsa da, Laura'ya bir kez daha hayran olmuştu.

Teselli bulmak için İncil'e sarıldı. O okurken, kapı hafifçe çaldı.

Çocuklarından birini bekleyerek, "Girin," dedi. Ya da ikisini birden. Onları oynamaları için dışarıya yolladığından beri, şüphe uyandırıcı bir şekilde sessizlerdi.

Ama gelen Charity'ydi. "Seninle konuşmam lazım Brand," dedi.

"Tam bir şoktu, öyle değil mi?" Ayağa kalkıp kardeşinin yanına geldi.

"Sadece o genç adamın gelip kilisenin ortasında senin oğlun olduğunu iddia etmesi değildi şok edici olan," dedi Charity.

"Boş bir iddia değil. O benim oğlum."

Charity masanın önündeki sandalyeyi işaret ederek, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki. Sana da yaşattıklarım için üzgünüm."

"Hayır, asıl ben üzgünüm," dedi kardeşi. "Eğer yıllar önce sana bir şeyleri söyleseydim, bugün her şey son derece farklı olabilirdi. Sarah Langley'yi bulup oğlunuzu birlikte büyütebilirdiniz."

Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Ama o zaman da Jane'yle evlenemezdim. Janie ve Sam olmazdı ve... Onları kendi çocuklarıymış gibi seviyorum. Onlarsız bir hayat düşünemiyorum bile."

“Neden bir şeyler yapabileceğini düşünüyorsun ki? Sarah ortadan kaybolduğunda sen sadece küçük bir çocuktun.”

“Yedi yaşındaydım.” Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Tabii ki Langleylerin kim olduklarını biliyordum. Herkes biliyordu. Melez oldukları için okulda hep dalga geçilirdi. Bir gün babamın çalışma odasının dışında, onun Bay Langley’yle konuştuğunu duydum. Babam ona ailesini de alıp kasabadan gitmesini ve bir daha geri gelmemesini söylüyordu. Oğlunun hayatının mahvolmasını istemiyordu. Ben de Bay Langley’nin bir şekilde senin canını yaktığını düşünmüştüm.

“Kapının aralığndan baktığımda babamın kasadan bir tomar para aldığını gördüm. Paraları Bay Langley’ye uzatırken, nereye gittiklerini kimsenin bilmediğinden emin olmasını söyledi.”

Brand’in kalbi paramparça oldu. Babasının Sarah konusundan hoşnut olmadığını biliyordu ama yine de onun böyle bir şey yapabileceğine –Bay Langley’yi para vererek, onları kasabadan uzaklaştırıp izlerini örtmeye ikna etmek kadar alçalabileceğine– asla inanamazdı.

“O zaman bunlar bana çok gizemli ve tuhaf gelmişti. Ne olduğunu anlayamamıştım ama o gün Jesse Langley kilisede ortaya çıkınca ne anlama geldiğini çözebildim. Babam o adama kızını, senin çocuğunu taşımasına rağmen, uzaklaştırması için para vermişti.”

Duyduklarıyla son derece sarsılan Brand sandalyesine yığılır gibi oturdu. Gözü beş dakika önce kapadığı İncil’e gitti. Babası her zaman otoriter ve sert bir adam olmuştu. Ama artık gitmişti. Brand’in onunla hiçbir şekilde yüzleşme şansı yoktu.

Her şey affetmeye geliyor.

Babası oğlu için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı ama yaptığı şey yanlıştı. Asla Tanrı rolünü üstlenmemeliydi.

Charity, “Çok çok özür dilerim, Brand,” dedi.

“Özür dilenecek bir şey yok. Anlamadığın bir şeyi bana söylemedin diye seni nasıl suçlarım?” Yerinden kalkıp kardeşinin yanına gitti. “Unutma, sadece Janie kadardın.” Elinde olmadan gülümsedi. “Aslında senin o yaşlardaki haline de çok benziyor.”

“Peki o ne olacak? Jesse? Ona nasıl yardım edebiliriz?”

“Geldiği gibi gidecek diye düşünmüştüm ama hâlâ kasabada.”

“Burada mı? Nerede?”

“Laura onu yanına almış. Orada yaşayıp onun için çalışıyormuş.”

“Belki seni anlamasını sağlayabilirsin. Belki hâlâ ailemizin bir parçası olması için bir şansımız vardır.”

“Hiç kolay olmayacak. Tabii kilise kuruluyla savaşıma da unutmamak lazım.”

“Ah Brand. Onlarla konuşmam işe yarar mı acaba? Bildiklerimi anlatsam?” Charity bir yaprak gibi titriyordu.

“Umarım o zaman ne kadar genç olduğumu ve rahip olarak geçirdiğim yılları da göz önünde bulundururlar.” Pencereye yürüyüp gökyüzündeki bulutlara baktı. “Tanrı’ya güvenmeliyiz Charity, her zaman yaptığımız gibi.”

Pencerenin yanından ayrıldı, kardeşine gülümseyerek elini uzattı.

“Şimdi sanırım dünyayla yüzleşme ve çocukları bulma zamanı. Dikkat çekici bir şekilde sessizler.”

“Ben de yemek hazırlayayım.”

Charity mutfağa gitti. Brand, Janie ve Sam’e seslendi ama evde değillerdi, dışarı çıkıp evin etrafında dolaştı. Asla uzaklaşmazlar, seslenince mutlaka gelirlerdi. Jesse Langley’nin yüzü gözünün önüne gelinceye kadar da endişelenmek aklına gelmedi.

Eğer Jesse gerçekten onu incitmek isteseydi, bunu çocuklarını kullanarak kolaylıkla yapabilirdi.

Brand hemen eve döndü. Ön bahçeye ulaştığında, Richard Hernandez'in kapıda Charity'yle konuştuğunu gördü. Charity elini sallayıp onu yanlarına çağırdı.

"Laura Richard'ı, Sam ve Janie'nin onlarda olduğunu söylemesi için göndermiş."

Brand nihayet yeniden nefes almaya başladı. Laura'nın yanındalarsa endişelenecek bir şey yoktu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Laura verandanın ucunda Brand'in gelmesini bekledi. Geniş kenarlı şapkasından Brand'in yüzü görünmüyordu. Laura'nın yanına ulaşınca şapkasını çıkardı. Yüzü endişeyle kararmıştı.

Laura onu içeri götürüp kapıyı arkalarından kapadı.

"Sam ve Janie başına bela olduğu için özür dilerim."

"Hiç de değil."

Brand fısıldar gibi, "Seni görmek çok güzel Laura," dedi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan uzanıp elini omzuna koydu. Laura karşı koyması gerektiğini biliyordu ama tek yapabildiği öylece durmaktı. Eli omzunda bir anlığına durdu, sonra kendine çekip kollarının arasına aldı. İlk tepkisi onu itip kurtulmak olmalıydı ama sarılışı o kadar doğaldı ki hiç tereddüt etmeden o da ona sarıldı. Laura yavaşça parmaklarını açıp avuçlarını sırtına koydu. Kalbi, kafese koyulmuş bir kuş gibi delicesine çarpıyordu.

Sayısız erkekle birlikte olmuştu ama bu sarılmada daha önce hiç yaşamadığı bir şey vardı. Aniden fark etti ki hayatı boyunca bu anı beklemişti. Onun kalp atışlarını kendi kalp atışlarının yanında duyana kadar, istediği şeyin bu olduğunu bile bilmiyordu.

Sarılacak birine ihtiyacı var, diye düşündü.

Hepsi bu. dedi kendi kendine. Hepsi bu.

Mutfaktan gelen ve yalnız olmadıklarını hatırlatan ayak seslerini duyana kadar öylece kaldılar. Laura hemen ellerini bıraktı. Brand de kollarını bırakarak geri çekildi. Başka biri olsa hiçbir şey olmamış gibi davranırdı. Ama bir şeyler olmuştu ve Brand de bunun farkındaydı. Bakışlarını Laura'nın yüzünden ayırmadı. Yüzünde, dile getirilmemiş pek çok anlam yüklüydü.

Tecrübesiz bir kadın bunları göremeyebilirdi.

Onursuz bir adamsa bunları ortaya dökerdi. Laura'nın yüzü kızardı. Bakışlarını kaçırarak kendini toparlamaya çalıştı.

Alçak bir sesle, "Çocuklar mutfakta," dedi.

Birlikte mutfığa girdiler, Rodrigo yemek hazırlıyordu.

Laura, "Çocuklar nerede?" diye sordu.

Ahçı, "Dışarı çıkmak istediler. Ben de bahçeden ayrılmamalarını söyledim," dedi.

Laura, "Jesse burada," diye Brand'e haber verdi.

"Biliyorum."

Arka kapıya gittiler. Ortalıkta görünmüyorlardı ama Laura sanki Janie'nin sesini ahır tarafından duymuştu.

Jesse ile Brand'in karşılaşmalarına engel olabilmeyi ümit ederek, "Ben gidip onları bulayım," dedi.

Brand de o tarafa bakarak, "Orada mı?" diye sordu.

"Oradaydı. Koşum odasında kalıyor."

Brand, "Seninle geleyim," dedi.

Yüzünden gerginliği belli oluyordu. Gerginlikle karışık endişe.

Laura aslında pek de emin olmadan, "Eminim çocuklar iyidir," dedi.

Birlikte ahırın açık duran kapısına doğru yürüdüler. Yaklaştıklarında Janie'nin konuştuğunu duydular, kelimeleri oldukça net ve yüksek sesliydi.

Laura kapının hemen iç tarafında durdu. Brand de yanına geçti. İleride, Janie ve Sam dikilmiş, samanları toplayıp arkasında duran el arabasına yerleştiren Jesse'yi izliyorlardı. Janie el arabasına doğru yaklaştığında Jesse onu görmezden geldi.

Janie, "Sen nasıl bu kadar *yaşlı* olabiliyorsun?" diye sordu. "Ben *küçük* bir erkek kardeş istemiştım, bir tane daha büyük değil. Babam, o bir eş bulmadan yeni bir erkek kardeşim olamayacağını söylemişti. Peki, sen nasıl oldun?"

"Yolumda duruyorsun." Jesse'in sesi Laura'nın beklediği kadar ters değildi. Elindeki tırmık dolusu samanı, dikkatli bir şekilde küçük kızın yanından geçirip el arabasına koydu.

Sam, "Hiç kasın var mı?" diye sordu.

Jesse, "Senden daha çok," diye karşılık verdi.

"Göstersene."

Jesse onun bu isteğini duymazdan gelip saman yığınlarına doğru gitti. Sam gömleğinin kolunu sıyrarak kolunu kaldırıp elini yumruk yaptı. Jesse tekrar ona döndüğünde kaslarını işaret etti.

"Görüyor musun? Kas bu. Babam bir gün öküz kadar güçlü olacağını söylüyor."

Jesse, "Ona inanıyor musun?" diye sordu.

Sam evet anlamında başını salladı. "Tabii ki inanıyorum. Niye yalan söylesin ki?" Yumruğunu daha da yükseğe kaldırdı. "Bak. Kendin bak."

Jesse bir anlığına durup küçük oğlana baktı sonra eğilip, başparmağı ve işaret parmağıyla Sam'in minik pazusuna dokundu. Küçük bir kahkaha attı. İşine geri dönmeden önce yaptığı tek yorum bu oldu.

Brand, arkasında Laura'yla içeri girdi. Laura hızlanıp çocukların yanına ondan daha önce vardı.

Çocuklara, "Bakın burada kim var?" dedi.

"Baba!" Janie gülümsedi ve sarılmak üzere atıldı.

Sam, başlarının dertte olduğunu anlayacak kadar büyük olduğundan, sessiz kaldı.

Jesse Langley de arkasını dönüp işine devam etti.

Brand, "Neden siz ikiniz Laura'yla içeri gitmiyorsunuz?" dedi. "Ben de birkaç dakikaya kadar geleceğim."

Janie, "Ama biz Jesse'yle sohbet ediyorduk," dedi. "Kalamaz mıyız?"

Laura, Brand'in genç adamı izlediğini gördü. Jesse sanki hiçbirisi orada değilmiş gibi işini yapmaya devam ediyordu. Brand yardım ister gibi Laura'ya baktı.

"Haydi çocuklar, benimle gelin," dedi. "Bırakalım da babanız ve Jesse biraz konuşsunlar."

"Haydi gidin. Ben de biraz sonra yanınıza geleceğim."

Laura ellerini uzattı, çocuklar da hemen tuttu. Birlikte dışarı çıktıklarında, Laura dönüp arkasına baktı. Brand, Jesse'ye şaşkınlık ve biraz da Laura'nın hayatında çok az yeri olan bir duyguyla bakıyordu. Umut.

"Hâlâ buradasın."

Brand, genç adamın işini yapışına hayran olmaktan kendini alamadı. Uzun boylu ve zindeydi. Omuzlarına kadar gelen siyah saçlarını siyah bir ip parçasıyla arkasında toplamıştı. Gözleri koyu renkti, dudakları dolgun, çenesi kararlılık göstergesi olarak güçlü bir yapıya sahipti. Gözlerindeki sevgisizlik hariç, bir insanın oğlunda olmasını isteyebileceği her şeye sahipti. Bakışlarından sadece şüphe ve nefret okunuyordu.

"Evet. Şimdilik."

"Bunu iyi bir işaret olarak alıyorum."

"Nasıl istiyorsan öyle al. Şimdilik buradayım çünkü param yok. Biraz para kazanır kazanmaz gideceğim."

"Seni tanımam için bana bir şans vermeni istiyorum."

Jesse tırmığın üzerine yaslandı. "Ben senin hakkında bilmek istediğim her şeyi biliyorum."

"Hikâyenin tamamını bilmiyorsun. Kız kardeşim sen doğmadan önce olan bazı şeyleri hatırlayana kadar, ben de bilmiyordum. Seni görünce unuttuğu şeyleri hatırladı."

Jesse ona döndü. "Kulağa çok hoş geliyor rahip. Ama duymak istemiyorum."

Brand açık kapıdan dışarı, Laura'nın bahçede çocuklarla birlikte dolaştığı yere baktı. Jesse'ye dönüp bir kez daha bu oğlu olan adama ulaşmayı denedi.

"Ben çocuğunu terk edecek bir adam değilim." Ellerini açıp omzunu silkti. "Bana inanıp inanmamak sana kalmış. Ama Tanrı gerçeği biliyor."

Jesse dönüp buz gibi bakışlarla Brand'e baktı. Sonra, "Ama o konuşmıyor, öyle değil mi?" dedi.

Brand tartışmanın anlamsız olduğunu görebiliyordu. Israr etmek hiçbir işe yaramayacaktı.

Brand genç adama doğru başını salladı. "Çocuklarla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Seninle ilgili olarak çok heyecanlıydılar, seni çok merak ediyorlardı."

Teşekkürü sessizlikle karşılandı. Artık gitmesi gerektiğini anladı.

Jesse Langley'ye, belki de bunun son kez olacağını bildiğinden, uzun uzun baktı.

Brand ve çocuklar gider gitmez, Laura Jesse'nin yanına döndü.

Jesse, "Siz onun nesi oluyorsunuz?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Laura kızardığını hissetti. Ne demek istediğini gayet iyi biliyordu.

"Sevgili misiniz?"

"Elbette hayır."

Brand'in nesiyim? Bu kendisinin de cevap vermekte zorlandığı bir soruydu.

"Biz ... biz arkadaşız," dedi.

Jesse, "O daha fazlasını istiyor," dedi.

Laura Brand'in ona evdeyken sarılışını hatırladı. Güçlü kollarının sıcaklığını ve kollarındayken hissettiklerini hatırladı; mutlu ve güvenli.

Açak bir sesle, "O onurlu bir adam," dedi. Onun için fazlasıyla onurluydu.

"Yine de arkadaşlıktan fazlasını istiyor."

Laura kendini toparlamaya çalıştı, ne de olsa Jesse'nin patronu sayılırdı.

"Buradaki işlerini bitirince, ön taraftaki merdivenleri boyamanı istiyorum."

"Herkesin görebileceği bir yerde olmamı istediğinizden emin misiniz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kara koyunum ben. Rahibin kayıp, melez piçi."

"Burada o kelimeyi kullanma."

"Sizin masum kulaklarınızı rahatsız etse de gerçek bu."

Laura kollarını önünde kavuşturdu. Ona dikkatlice baktı. Eğer kabalıkla onu alt edebileceğini zannediyorsa yanılıyordu.

"Söyleyeceğin hiçbir şey beni şoke edemez. Sadece konuşurken dikkatli olmanı istiyorum. Gördüğün gibi, misafirler gelip gidiyor. Eğer benim için çalışacaksan, benim kurallarına uyacaksın."

"Çok uzun kalmayı düşünmüyorum."

"Öyle diyorsun. Ama bence uzun kalacaksın çünkü ne istediğini biliyorum. İsteğine ulaşmanın yolu, kuyruğunu kıstırıp kaçmak değil."

Jesse tırmığının üzerine yaslandı. "Öyle mi? Ne istiyormuşum ben?"

“Bir baba. Asla sahip olamadığın bir baba.”

Genç adam gözlerini kaçırdı. “Siz delisiniz.”

“Pek çok şey olabilirim ama deli değilim. Çocukken bir babaya sahip olmak için her şeyi yapardım ama maalesef onu çok genç kaybettim. Öte yandan sen babanı tanıma şansına sahipsin. O seni hayatında istiyor. Annen ile Brand arasında yaşananlar ya da yaşandığını sandığın her şey geçmişte kaldı. Artık bugündeyiz. Tüm geleceğin önünde. O geleceği babanla ya da baban olmadan yaşayabilirsin. Bu tamamen sana kalmış. O çocuklar bugün, kollarını açarak sana koştular. Onların kahramanı olabilirsin, onlara doğruyu yanlış öğretebilirsin ama önce kendin için doğruyu yanlış bulman gerekiyor.” Brand’i düşündü, o olsaydı ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. “Affetmeyi ve sevmeyi öğrenmek zorundasın.”

Cevap vermesine, içinde büyüttüğü nefretin onu ele geçirip elindeki tırmığı fırlatıp gitmesine fırsat tanımadan oradan ayrıldı. Söylediklerini düşünmesi için onu yalnız bıraktı.

Bahçeden evin arka tarafına doğru giderken, gözüne mevsimin son beyaz gülü ilişti. Yumuşak kat kat yapraklarına dokunmak ve koklamak için durdu. Tam bir mucizeydi.

“Affetmeyi ve sevmeyi öğrenmek zorundasın.”

Bu fikir aklına nereden gelmişti bilmiyordu ama eve girerken, Jesse’ye söylediği sözleri kendine söylemiş de sayabileceğini fark etti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İnsan meşgul olduğunda zaman çok hızlı geçiyordu. Laura farkına bile varmadan cuma günü gelmiş, hafta neredeyse bitmişti. Brand'i ne görmüş ne de ondan bir haber almıştı. Ama Hank uğrayıp pazar günü kiliseden sonra düzenlenecek olan yemeğin davetini ilettiler.

Laura bu teklifi kibarca reddettiğinde, bunun bir önceki pazar günü kilisede olanlarla bir ilgisi olup olmadığını sordu.

Laura, "Tabii ki hayır," diye cevap verdi. "Biliyorsun Jesse'yi yanıma aldım ve bunu Jesse için olduğu kadar Brand için de yaptım."

"Pazar günü gelmezsen insanlar bunu yanlış anlayacaktır. Herkes kim Brand'in arkasında duruyor, kim ona karşı görmek isteyecektir. Yokluğun da hemen fark edilecektir. Brand'in şu anda bulabileceği tüm desteğe ihtiyacı olacak ve senin desteğinin anlamı da çok büyük."

Laura ona teşekkür etti ve Hank yoluna devam etti.

Bir saat sonra kapı zili tekrar çaldı. Saçlarını düzelterek girişe geldiğinde, kapının penceresinden dışarı baktı. Dantel panelin arkasında uzun boylu, geniş omuzlu bir silüet durduğunu görünce

gölümsedi. Kapının koluna ulaşmadan önce derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

Kapıyı açtığında dudaklarının ucunda Brand'in adı vardı ama kapıda duran adam Brand değildi.

Şaşkınlık içinde, karşısında duran New Orleans'taki eski iş ortağı ve sevgilisi Collier Holloway'e baktı. Üzerine mükemmel bir şekilde oturan siyah ceket, mor yeleği, pantolonu ve siyah şapkasıyla, tam bir kumarbaz, girişimci ve alçağın teki gibi duruyordu. Louisiana'dan ayrıldığından beri onu görmemişti ve ayrılıkları pek de dostça olmamıştı. Collier onu kalmaya ikna etmek için elinden gelen her şeyi denemişti. Gitmesine izin vermesine rağmen, kendi düşleri ve kendi geleceğinin birlikte kazanacakları paradan daha önemli olduğuna onu bir türlü ikna edememişti. Az da olsa içinde kalan iyiliği kurtarmak için çok geç kalmamış olmayı umut ettiğini söylediğinde, ona gülmüş ve aptallık ettiğini söylemişti.

Konuşamayacak kadar şaşkın bir şekilde Collier'e baktı.

Dört yıldır gelmesinden korktuğu gün gelip çatmıştı. Herhangi bir gün gibi başlamıştı. Ufukta kara bulutlar yoktu; şimşekler, gök gürültüleri, işlerin kötü gideceğini gösteren hiçbir işaret yoktu.

Bir kapı zili dışında hiçbir şey. Ve Collier karşısında ona gülümsüyordu. Aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Burada ne işin var?"

"Eski bir arkadaşı ne kadar da güzel karşılıyorsun." Omzunun üzerinden arkaya, evin içine baktı. Bakışı onun dikkatlice kurduğu dünyası için büyük bir tehditti. "Hoş geldin öpücüğü yok mu?" diye sordu.

"Ne münasebet." Neyse ki etrafta misafirleri yoktu. Rodrigo mutfaktaydı. Oldukça güvende sayılırdı. İsteyeceği son şey birilerinin Collier'i onun verandasında görmesi idi. Onu kolundan tutup içeri çekti ve kapıyı kapadı.

Şapkasını çıkarıp, bir yılanın bir fareye baktığı gibi bakıp gülümseyerek, "Şimdiye kadar beni özlemiş olacağını düşünmüştüm ama bu kadarını da tahmin etmezdim," dedi.

Ama ne kadar saygıdeğer gözüdürse gözüksün Laura bir fare değildi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Söyle ve git."

"Seni istiyorum. Sen benim en iyi ortağımdın."

Onu ilk gördüğünde yirmi beş yaşındaydı. Rue de Lafayette'teki randevuevinde alt kattaki kadife koltuğa oturmuş kitap okuyordu. Sadece sayfalarda kaybolmanın değil, tamamen ilgisiz görünmenin de erkekler üzerinde ters bir etki yaptığını fark etmişti. Aşağıya inerken yanında daima bir kitap getiriyor ve bir düzine kadar kadının arasından ilk seçilen daima o oluyordu.

Collier içeriye girer girmez, Laura onun başka dünyalara geçmesine yardımcı olacak özelliklere sahip olduğunu anlamıştı.

Konuşmasından onun bir Kuzeyli olduğunu anlamıştı. Güney, savaş bittikten sonra maceraclar, kumarbazlar ve atılğan girişimcilerle dolmuştu. Collier de onlardan biriydi. Doğru bir zamanda gelmişti; artık karışıklıklar ve çatışmalar sona ermiş, sokaklar daha güvenli bir hal almıştı. Laura da artık bu hayattan çıkmak konusunda kesin kararını vermişti.

Ama hiçbir düzgün adam onu kabul etmezdi. Aptal değildi. Lovie Lamonte gibi bir kadının gidebileceği tek yerin sokaklar olduğunu biliyordu. Parası ve koruması olmadan, normal insanlar tarafından geri çevrilirdi, boğaz tokluğuna çalıştırılır ve sonunda da zaten yaşadığı hayata geri dönerdi.

Onunla hiç ilgilenmeyerek, Collier'in onu ilk gece fark ettiğinden emin oldu. Varlığıyla ortamı dolduran bir adamın görmezden gelinmesi, onun için de çok yeni bir deneyimdi. Onun hayranlığını kazanmanın, mücadele etmeye degeceğini düşünmüştü.

Bir gece ona, "En çok ne istersin Lovie? Söyle, isteğini yerine getireyim," demişti.

Utunmadan yaşamak, kardeşlerimi bulmak ve özgür olmak.

Yüzüne gülmesi riskini almamak için gerçekten ne istediğini söylememiş, "Para," diye cevap vermişti.

Parmağının ucuyla çıplak göğsünü okşamış ve "Hayal edebileceğimden çok para ve bana ait bir yer," diye eklemişti.

Collier onun, kendi randevuevini kastettiğini sanmıştı.

"Çok kolay," diyerek gülmüştü. "Eğer istediğin buysa hemen yarın hallederim." Bir buklesini parmağına dolayarak onu öpünceye kadar kendine çekmişti. "Tüm hakları sana ait olacak."

Teklifi üzerinde bir an için düşünüyormuş gibi yapmıştı. "Her şeyi yazılı istiyorum," demişti. "Eşit haklara sahip ortaklar olacağız ve ben de ne zaman istersem sorunsuz bir şekilde ayrılabilirim."

Adam kısa bir tereddütten sonra, başını evet anlamında sallamıştı. "Kabul."

"Kendim para kazanmaya başladıktan sonra, bana diğer yatırımlarımda da yardım etmeni istiyorum."

Collier gülmüştü. "Sende gözle görülenden çok daha fazlası varmış, Lovie Lamonte."

"Dinlemek ve öğrenmek için on beş yılım oldu Bay Holloway. Bir odadaki işadama ya da fahişe fark etmez en başarılı insanı bulup, ondan mümkün olan her şeyi öğrenme yeteneğine sahibim. Artık tüm bu eğitimleri ve tecrübeleri kendim için kullanma zamanı geldi. "

Holloway sözünü tutmuştu. Bir hafta içerisinde, yeni barını ve randevuevini çalıştırmaya başlamıştı bile. Mekân son derece zarifti, içinde çalışan kadınlar da New Orleans civarında bulunabilecek en güzel kadınlardı. Çok geçmeden müşteriler kapıda sıraya girmeye başlamışlardı.

Başkalarının talihsizliğinden kazanılacak çok para vardı. Laura kısa sürede küçük bir servet yapıp açık artırmalardan emlak ve arazilere yatırım yapmaya başlamıştı.

O ve Collier iyi bir takım olmuşlardı. Collier ona asla bir kuruş bile kazık atmaya çalışmamış, her zaman kazançlarından büyük bir yüzdeyi ona vermişti.

Kendini yeterince zengin hisseder hissetmez de artık ayrılma zamanının geldiğini söylemişti. Bu Collier'i hiç memnun etmese de o sözünü tutan bir adamdı.

En azından dört yıl sonra şu an onu oturma odasında dolaşıp parmak uçlarını masanın üzerinde dolaştırırken izleyene kadar, öyle olduğunu düşünmüştü. İçinde siyah elbiseli bir kadın fotoğrafı olan çerçeveyi eline aldı. Fotoğraftaki kadının elleri kucağındaydı, saçları sıkıca geride toplanmıştı. Güldü, çerçeveyi tekrar yerine koydu.

"Ne dersin Lovie? Birlikte kaybetmemize imkân yok."

"Hiçbir ortaklıkla ilgilenmiyorum. Senin teklif edeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum Collier." dedi. "Ben istediğim her şeye sahibim. Kendime yeni bir hayat kurdum."

"Dışarıda 'Sadece Kadınlar ve Aileler' tabelasını gördüm. Ne demek oluyor?"

"Ne diyorsa o. Bekâr erkekler kalamıyor. Asla."

"Neden peki?"

"Buradaki insanlar beni dul sanıyorlar. Benim korumam gereken..." Bu söyleyeceğinin ona komik geleceğini biliyordu. "Korumam gereken bir itibarım var."

Collier başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. "Haydi ama Lovie."

"Adım artık Laura. Laura Foster." Arkasını dönüp şöminenin yanına gitti, önündeki kristal bir vazoun içine yerleştirilmiş tüylere baktı.

Collier gözlerini silerken, "Ben de öyle duydum," dedi.
"Nerede?"

"San Antonio'da, birkaç gün önce karşılaştığım Kansalı bir temsilciden." Hâlâ gülüyordu.

"Eğlendiğine sevindim. Artık gidebilirsin."

"En azından söyleyeceklerimi dinlemeyecek misin?"

"Hayır. Umursamuyorum."

"Burada, Glory'de bir yer açmayı teklif ediyorum. Güzel bir kasaba ama biraz canlanmaya ihtiyacı var."

"Sen ne diyorsun?" Onu Glory'de istemiyordu. Onu bin kilometre yakınında dahi istemiyordu.

Adam davet beklemeden gidip bir koltuğa oturdu, şapkasını dizinin üzerine yerleştirdi.

Laura aceleyle yanına gidip, "Oraya oturamazsın," dedi.

Collier hemen ayağa kalkıp kanepeye yöneldi.

"Hiçbir yere oturamazsın." Ellerini beline koydu. "Artık gitmen gerekiyor Collier. Misafirlerim gelmek üzere."

Laura'nın huzursuzluğundan hiç de rahatsız olmamıştı. Kanepeye oturdu. "Botsworth seni gördüğünü söyleyince ben de bir uğrayıp eski günlerin hatırına, bir merhaba demek istedim."

"Botsworth." Alçak adamın onun başına bela açacağını biliyordu.

"Evet. Saygıdeğer Eyalet Temsilcisi Botsworth. Senin bir pansiyon işlettiğini ve artık son derece sıkıcı biri olduğunu söyledi." Tekrar etrafına baktı. "Kazandığımız parayı çok güzel kullandığını görebiliyorum. Hiçbir masraftan kaçınmamışsın."

"Her şey harika, teşekkürler."

Bu sefer daha yavaş bir şekilde etrafa baktı. Sonra başını salladı. "Ama bu sen değilsin, öyle değil mi Lovie?"

Laura, dudaklarının kenarına bir gülümseme yerleştiğini gördü. Eskiden onu yakışıklı bulurdu ama şimdi onun yarattığı bu dünyada, kendi güzel evinde, tek tek özenle seçtiği eşyalarının

arasında, gözlerindeki alaycılığı ve sesindeki küçümseyen tonu görebiliyordu.

"Bana Laura dersin sevinirim. Adım Laura Foster ve artık ben buyum. Bu da benim hayatım. *Benim* hayalim."

"Bu küçük kasabayı oldukça ilginç buldum. Benim için kesinlikle yeni bir cephe. Ya da eski cephenin devamı. Kim bilir? Neyse, gelirken içki içmek için bir yerde durdum. Mekân dökülüyordu. Gümüş Kızak."

Laura pis, kötü aydınlatılmış salonu, bel vermiş merdivenleri ve karanlık sırlarıyla gözünün önüne getirdi.

"Duymak istemiyorum." Girişe götürmek için dirseğini tutmak istedi ama adam yerinden bile kıpırdamadı.

"Bir adam bana gelip, kendini oranın sahibi olarak tanıtnca ne kadar şaşırdığımı tahmin et. Austin'den birkaç günlüğüne geldiğini ve bir alıcı aradığını söyledi."

"Ne?"

"Artık aramıyor. Çok ucuza kapadım bile."

"Gümüş Kızak'ı satın mı aldın?"

Onaylarcasına başını salladı. "Benim için orayı işletirsin diye düşünüyordum. Burada kalırım demiştim, kapıdaki tabelayı görünceye kadar. Eski bir... arkadaş için bir istisna yapman mümkün değil mi?"

"Kesinlikle olmaz."

Collier Holloway'ın Glory'de olması kötüydü. Ama Gümüş Kızak'ı satın alması korkunç bir şeydi. Ona ağzına geleni mi söylesin yoksa tabancasını çıkarıp onu vursun mu bilemedi.

"Bir düşün Lovie. İkimiz tekrar bir arada. Ben barı, sen de yukarıda kadınlar bölümünü işletirsin. Oranın, senin gibi, oraya kalite getirecek birine ihtiyacı var. Kasabada zaten bir..."

"Sus!" Elini kaldırdı. "Şimdi beni iyi dinle Collier. Cevabım hayır. Ben burada dul bir kadın olarak bir hayat kurdum. Son

derece saygıdeğer bir pansiyon işletiyorum. Ne Gümüş Kızak'ın herhangi bir yerinde ne de o hayatta bir yer istiyorum. Hiçbir şekilde..." Aniden sustu.

"Devam et. Söyle." Kanapeden kalktı, yanına gelip yüzüne baktı. "Başladığın sözü bitir."

"Hiçbir şekilde seninle de olmak istemiyorum."

"Bu çok kırıncı bir şey, *Laura*."

"Üzgünüm. Ama ben artık yeni bir hayata başladım."

"Eski hayatın da o kadar kötü sayılmazdı. Küçük bir servet yaptın. Çok güçlü bir kadınsın. Bir tek sözünle New Orleans'ın tüm zengin ve söz sahibi erkeklerine istediğini yaptırabilirsin."

Bryce Botsworth'ü, onu rahat bırakması için nasıl şantaj yapmak zorunda kaldığını düşündü. Louisiana'daki erkekler üzerinde de böyle bir gücü vardı ama asla bağımsızlığı ve şu anda sahip olduğu özgürlüğüyle kıyaslanamazdı.

"Ya o kirli, karanlık tarafı ne olacak? Benden çalınan çocukluğum ne olacak? Hayatta kalabildiğim için şanslı olduğum gerçeği?"

Collier eliyle odayı gösterdi. "Paranın satın alabileceği her şeye sahipsin ama senin gibi bir kadın için bunlar çok sıkıcı olmalı. Bugün ya da yarın, yalnız olmaktan sıkılacaksın."

"Bir daha kendimi satmaktansa, ölünceye kadar yalnız uymayı tercih ederim."

Collier bir adım daha attı, Laura da geri çekildi.

Yumuşak bir sesle, "Ama buna mecbur değilsin," dedi.

"Git buradan Collier. Sana yeterince tahammül ettim."

"Bana tahammül ettiğini söyleyemeyiz." İçini çekti. "Yani cevabın hayır, öyle mi?"

"Cevabım kesinlikle hayır. Salon için ödeme yaptın mı?"

"Bir anlaşma imzaladım."

"Çok kötü. Ama belki geri alabilirsin."

"Belki geri almak istemiyordumdur." Onu baştan aşağı süzdü.

“Burada asla mutlu olamazsın. Burası senin için çok küçük. Çok sıkıcı. Ayrıca,” Louisiana’daki diğer işlerini düşündü, “diğer işlerin ne olacak?”

Collier omzunu silkti. “Hâlâ duruyorlar. New Orleans o kadar da uzak sayılmaz. O nedenle benimle ortak olursun, ben buralarda değilken sen nasıl olsa gözüm arkada kalmadan, buradaki işleri yürütebilirsin diye düşünmüştüm.”

Laura girişe doğru döndü. “Seni geçireyim. Şimdi.”

Bu sefer Collier de onun peşinden gitti. “Fikrini değiştirecek olursan beni Gümüş Kızak’ta bulabilirsin.”

“Hiç bekleme. Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Girişe geldiklerinde, şapkasını takıp dışarı çıktı. En üst basamakta durup yüzünü ona çevirdi. “Ben iddiacı bir adamım ve iddiasına girerim ki fikrini değiştireceksin. O zaman geldiğinde nerede olacağımı biliyorsun.”

Laura çok öfkelenmişti. Kızgınlığını bastırmaya çalıştı ve kendini Brand’in orada olmasını, ona sarılıp rahatlatmasını dilerken buldu. Şu anda onun sabrına ihtiyacı vardı. Dostluğuna. İyiliğine.

Onun yerine, çok çalışarak elde ettiği, değer verdiği her şeyi elinden alabilecek güce sahip Collier Holloway’le birlikteydi.

“Bitkin görünüyorsun Laura. İyi misin?”

“Tabii ki iyi değilim. Söyleyeceğin tek bir sözle bu kasabada bir hiç olurum.”

Collier çenesinden hafifçe tuttu. Laura başını sallayarak kendini onun dokunuşundan kurtardı.

“Merak etme. Sırrın bende güvende.” Gösterişli bir selamla oradan ayrıldı.

“Sırrın bende güvende.”

Nereye kadar, diye merak etti. Nereye kadar?

Gözünün ucu bir hareket yakalayınca döndü ve bir elinde boya fırçasıyla verandanın diğer ucunda duran Jesse Langley'yi gördü.

"Bizim rahip sırların olduğunu biliyor mu?" Fırçayı bıraktı, arka cebinden bir bez çıkarıp ellerini sildi.

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Sır saklamak? Görünen o ki siz ve rahip çok uygun bir çiftsiniz."

"Sana hiç yalan söylemedim."

Jesse verandanın ön tarafına geldi ama merdivenleri çıkmadı. Yola doğru baktı.

"Sır saklama konusunda o adama güveniyor musun?"

Fısıltıyla, "Başka seçeneğim yok," dedi Laura. Tüm bu olanlardan bitkin düşmüş, bir an önce içeri girmek, kendini çalışma odasına atmak istiyordu. Jesse acaba konuşmalarının ne kadarını duymuştu?

Ya sen, diye düşündü. Sana güvenebilir miyim?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Pazar sabahı, Brand kürsünün arkasındaydı. Cemaatin dörtte biri yoktu, orada olanlar da yerlerinde huzursuz bir şekilde oturuyorlardı.

Glory'ye geldiğinden beri ona yakın olanlar –çiftçi Joe Ellenberg, karısı Rebekah ve çocukları, Joe'nin annesi Hattie, Hank ve Amelia Larson, Cutter ailesi ve diğerleri. Onlar da ön sıralara yerleşmiş, dostlarına destek ve güven veriyorlardı.

Charity ve çocuklar da ön sıradaydılar. Sam ve Janie'yi hiç bu kadar durgun görmemişti. Jesse'nin ortaya çıkmasının hayatlarını değiştirdiğinin farkındaydılar ama Brand, bu durumu onlara nasıl açıklayacağını ya da kaygı duymalarına nasıl engel olabileceğini bilemiyordu.

Vaazını, kendisine ve onu dinlemeye gelenlere hitap ederek kısa tuttu. Onlara İsa'nın geçmişi unutmaya dair Jacob'a söylediklerini, onları sadece, hayatlarını Tanrı'nın eline bırakmalarının kurtarabileceğini anlattı.

Jesse'nin ortaya çıkışından hiç söz etmedi. Kiliseye gelmeyenler için kendini sorumlu hissetmemesi imkânsızdı. Onun yüzünden pazar ayinine gelmemeyi tercih etmişlerdi.

Konuşurken gözü sürekli kapıya gidiyordu.

Laura onu destekleyenlerin arasında olmasa da, onu görme umudunu yitirmemişti. Bütün hafta boyunca, onu çevreleyen dedikodulara onu da dahil etmemek için uzak durmuştu. Ayrıca Jesse'nin de orada kalıyor olması bunu iyice zorlaştırmıştı.

Herkes oğlunun hâlâ pansiyonda çalıştığını biliyordu. Brand, tekrar yüzyüze gelmenin, tüm geçmişi unutmaya umutlarını yok edip onun kasabayı terk etmesine neden olabileceğini biliyordu.

Vaaz sona erdiğinde Laura hâlâ gözükmemişti. Brand kilisenin merdivenlerinde durup ayine katılanlara teşekkür ederek onları yolcu ederken, onu tekrar görebilmeyi diliyordu.

Larsonlar ve Ellenbergler onu ve ailesini yemeğe davet etmiş olmasına rağmen, onları geri çevirdi. Charity'nin hazırladığı yemek ocağın üstündeydi. Dördü eve doğru yürürlerken, Brand, çocukların önlerinde koşuşturup birbirlerine sataşmak yerine, sessiz bir şekilde onların yanında kalmayı tercih ettiklerini fark etti.

Janie, "Baba, ne zaman Bayan Foster'ı ve Jesse'yi görmeye gideceğiz?" diye sordu.

Sam tozlu yolda ayaklarını sürürken, "Belki de onları yemeğe davet etmeliyiz," diye konuşmaya katıldı. "Onlara da yetecek kadar yemeğimiz var mı Charity hala?"

"Her zaman yetecek yemeğimiz var ama sanırım bugün pek de uygun bir gün sayılmaz. Eminim başka planları vardır."

Brand, "Yine de çok güzel bir düşünce," dedi.

"Eğer Jesse bizim ağabeyimizse neden bizim evimizde değil de Bayan Foster'ın evinde yaşıyor?"

Brand başını kaldırıp bulutsuz gökyüzüne baktı. Sam'i, bunları büyüdüğü zaman anlayabileceğini söyleyerek susturdu.

Janie sekerek yürüyordu. "Bayan Foster buradaki en güzel eve sahip. Ayrıca en güzel kurabiyelere de. Görmelisin Charity hala. Ayrıca saçlarına da bayılıyorum, ya sen?"

Charity, "Evet, o çok iyi bir hanımefendi," diye kabul etti.

Brand, *benim gibiler için fazla iyi*, diye düşündü. İçinin karar-
masına izin vermemeliydi.

Janie yanında zıplayarak yürüken tıpkı annesi gibi bakarak,
"Neredeyse dünyadaki en güzel kişi, sence de öyle değil mi
baba?" diye sordu.

Jane benim hakkımda ne düşünürdü, diye merak etti.

Jane onu sevmiştir. Jesse'nin onun başka bir adam olduğu
zamanlarına ait olduğunu anlardı. Bir başka hayata.

Ama ya Laura? Onu en son gördüğünde, ağırlaşan kalbini
onu sıkıca kucaklayarak hafifletmeye çalışmıştı. Bu sabah onu
kilisede görmemek kalbini kırmıştı. Jesse'nin ona neler anlattığını
bilmesine imkân yoktu. Onun hakkındaki düşüncelerinin değişip
değişmediğini bilmesi mümkün değildi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Laura, bir zamanlar Amelia'nın babasına ait olan, üstü kapalı eski arabasında Amelia'nın yanında otururken, içinden geçtikleri Teksas ovalarını izliyordu. Doktor Ezra Hawthorne, Glory'nin etrafındaki çiftlikleri ziyaret etme gibi bir alışkanlık edinmişti. Amelia da diplomalı bir doktor olmamasına karşın babasının bu alışkanlığını devam ettiriyordu.

Laura o güne kadar, Amelia'nın onunla beraber gelmesi yönündeki tüm davetlerini reddetmişti ama bugün kendine bir kaçış şansı tanıdığı için, onun Ellenberg ailesinin Rocking Çiftliği'ne yapacağı bu ziyarete katılma teklifini hemen kabul etmişti.

Biraz uzaklaşmanın, Brand'i iki haftadan uzun bir süredir görmediği gerçeğini unutmamasına yardımcı olacağını düşünmüştü. Ya da Collier Holloway'in karşısına çıkmasını engelleyeceğini.

Şu ana kadar sözünü tutmuş ve eski ortaklıklarından kimseye bahsetmemişti. Sadece bir kez, kiralık at ahırının yanından geçerken karşılaşmışlardı. Hayatlarında ilk kez karşılaşıyorlarmış gibi, abartılı bir şekilde kendini tanıtmıştı.

Ellenbergler de, Brand'in geleceğiyle ilgili olarak en az Amelia kadar endişeliydiler. Tüm sohbet, Brand'in dar kafalılıkla karşı karşıya kalması ihtimali etrafında dönmüştü.

Kasabaya tam bir sessizlik içerisinde döndüler. Laura düz, geniş toprakları hayranlıkla seyretti. Turkuvaz gökyüzü sonsuza dek uzanıyor gibiydi.

Bir süre sonra Amelia, "Jesse Langley ortaya çıkalı iki haftadan fazla olduğuna inanamıyorum," dedi. "Zamanı geri çevirememiz ne kötü."

Düşüncelerinde kaybolan Laura, bir yorumda bulunamadı. Amelia koşumları atın sırtına hafifçe vurarak, biraz daha hızlanmasını sağladı.

"Hâlâ niye buralarda anlamıyorum."

Laura ona hak vererek başını salladı. "Ben de anlamıyorum. Çok içine kapanık, sadece verilen işi yapıyor. Biraz açılacağını ummuştum. En azından şimdiye kadar Brand'i biraz tanımaya çalışır diye düşünmüştüm ama onu görmeye bile teşebbüs etmedi."

Laura çukurlu toprak yola ulaştıklarında arabanın yanma tutundu. Amelia'nın arabayı kullanımına bir kez daha hayran oldu.

Amelia, "Son zamanlarda Brand'i gördün mü?" diye sordu.

Laura gözlerini, deri koşumların atın sırtında bıraktığı izlere dikti.

"Hayır, görmedim."

Tam olarak on sekiz gündür görmemişti. Onu aklından bir an bile çıkaramadığı on sekiz gündür.

"Seni görmeye ihtiyacı var, Laura."

"Ben de..." Laura, Brand'i ne kadar özlediğini, onu görmeyi ne kadar çok istediğini öğrense duyacağı şaşkınlığı gözünün önünde canlandırmaya çalıştı.

“Şimdi sana her zamandakinden çok ihtiyacı var.” Amelia’nın sabrı taşıyor gibiydi. “Senin desteğine ihtiyacı var. Acı çekiyor Laura. Eğer ona değer veriyorsan, yanında ol. Ve bunu ona söyle.”

Laura Brand’in, gerçekten ona sırtını döndüğünü düşünüp düşünmediğini merak etti.

“O iyi bir adam. Biliyorsun, biliyoruz. Bütün kasaba biliyor. Benim sana bunu hatırlatmama gerek yok,” dedi.

“Onu görevden almaları sadece birkaç adamın bunu söylemesine bakar. Bud Townsend hem zengin hem de nüfuzlu bir çiftçi. Kilise kurulunda ve Brand’e tamamen karşı.”

Laura, Amelia’nın söylemesine gerek duymadan zaten Brand için yeterince endişeleniyordu, şimdi Collier’in de kasabaya gelişile, geçmişinin ortaya çıkması ihtimali onu çok korkutuyordu. Derin bir nefes aldı. Bir şekilde Amelia’yı, Brand’i savunacak son insan olduğuna ikna etmesi gerekiyordu.

“İnsanların üzerinde senin ve Hank’in de, en az Townsend kadar etkiniz var.” dedi. “Ya Ellenbergler? Diğerleri destek vermiyorlar mı? Hank gazetede bu konuyu yazamaz mı?” Laura bunları arka arkaya söylerken ellerini kucagında birleştirmişti.

“Yazmayı düşünüyor. Elimizden geleni yapıyoruz.” Amelia sabrının sonuna gelmişti. Laura bunu sesinin tonundan anlıyordu. “Sen bu kasabada saygı gösterilen birisin. Desteğin gerçekten çok yardımcı olacaktır.”

Amelia durup düşünceli bir şekilde baktı. “Yoksa Jesse seni Brand’e karşı doldurdu mu?”

“Hayır, babası hakkında hiç konuşmuyor. Hatta hemen hemen hiç konuşmuyor.”

Laura’nın içi acıyordu. Brand’e her şekilde destek olmaktan başka istediği hiçbir şey yoktu ama yapabileceği tek yardım ondan uzak durmaktı.

“Brand’in yanında olursan işlerinin bozulacağını mı düşünüyorsun?”

“Tabii ki hayır! Lütfen, yeter artık. İşe yarayacağını bilsem tabii ki yanında olurum ama inan bana şu anda Brand’in yanında olması gereken son insan benim.”

Amelia’nın geri adım atmaya hiç niyeti yoktu.

“İkinizin uygun olmadığı konusunda nasıl bu kadar emin olabiliyorsun anlamıyorum. Bana öyle geliyor ki...”

“İkimiz diye bir şey yok. Asla da olmayacak.” Laura kendini tutamayarak aniden patladı. “Amelia, Glory’ye gelmeden önce ben bir fahişeydim.”

Amelia’nın yüzünün şekilden şekile girişini izledi. *Ne yaptım ben*, diye düşündü, dehşete kapıldı. Aniden gözünün önünde çok eski bir anı canlandı: Eski kâğıtlar ve yıpranmış bir iple yapılmış bir uçurtma. Babası, Megan ve onun için yapmıştı. Uçurtmaları, İrlanda’da, beyaz kulübelerinin olduğu denize bakan yeşil bir tepenin üzerinde çok yükseklerde uçuyordu.

Bir anda ip koptu ve uçurtma dönerek önce daha yükseğe, daha da yükseğe çıktı ve sonunda yere düşüp tamiri imkânsız bir şekilde parçalandı.

Şu anda da, o zamanki kaybetme hissini yaşıyordu. Amelia’yla aralarında olan dostluk da, tıpkı uçurtmaları gibi parçalanmıştı.

Kelimeler Laura’nın ağzında zehirli bir tat bırakmıştı. Amelia’ya baktığında onun, yüzü bembeyaz bir şekilde gözünü karşıya dikmiş olduğunu gördü. Hiçbir uyarıda bulunmadan, dizginleri çekerek arabayı durdurdu.

Laura’ya döndüğünde gözleri şok ve kuşku içerisindeydi.

Laura’nın sırrını açık etmek gibi bir niyeti yoktu. Ama kalbinin etrafında ördüğü duvar çökmüştü.

Dikkatli olmazsan başına gelecek olan bu diye düşündü.

Ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemedi. Artık söylediklerini geri de alamazdı.

Amelia, "Ciddi olamazsın," diye fısıldadı. "İnanmıyorum."

Laura bakışlarını kaçırdı. "Maalesef son derece ciddiym."

"Ama... ama sen dulsun."

"Değilim. Hiç evlenmedim. Asla da evlenmeyeceğim."

Laura ellerini kucağında birleştirdi. "Bu gördüğün, olduğumu düşündüğün kadın bir maskeden ibaret. Benimle ilgili saygıdeğer hiçbir şey yok. Hayatımın büyük bir kısmında fahişeydim, Brand benimle flört etmeye başlayıncaya kadar da tüm duygularımı kilit altında tutmayı başardım."

"Yani ona ilgi duyduğunu kabul ediyorsun."

"Şimdi sen de bunun neden imkânsız olduğunu biliyorsun. Neden onun yakınlarında olamam, neden kiliseye gidip ona destek veremem anlıyor musun? Sorun onun ne yaptığı değil, gerçekler ortaya çıktığında eninde sonunda ona zarar vereceğim."

Arkadaşının bu gerçekle baş etmeye çalışmasını izledi.

"Lütfen beni eve götürür müsün?" Laura paramparça olmak üzere olduğunu fark etmişti ve bunu tek başına yaşamak istiyordu. Amelia'yı bir daha asla göremeyeceğini düşünüyor ve bu düşünce ona çok acı veriyordu.

"Sen nasıl?.." Amelia derin bir nefes alıp devam etti: "Ne zaman bir..."

Laura araya girdi. "On bir yaşındayken amcam beni bir randevuevine sattı."

Amelia çatlak bir sesle, "Ah Laura," diye inledi. Uzayıp Laura'nın ellerini tuttu.

"Brand için asla uygun bir eş ve çocukları için de uygun bir anne olamayacağım," diye fısıldadı.

Amelia bir çözüm bulmaya çalışarak, "Ya hiç kimse öğrenmezse?" diye sordu. "Nasıl öğrenebilirler ki?"

“Önceki hayatımdan birileriyle karşılaşmaktan hep korktum. Çok kısa süre önce bu başıma geldi, tehditlerle uzaklaştırmayı başardım ya da başardığımı sandım. Ama şimdi onun yönlendirdiği Collier Holloway burada. Savaşın sonra benim iş ortağımdı. Benim adıma yatırımlar yaptı. Sonra da ben yatırımlarımı nakde çevirip, Teksas’ın bu gözlerden uzak kasabasına, Glory’ye geldim.”

İç geçirdi. “Şimdi Collier, sadece Glory’ye gelmekle kalmadı, bir de Gümüş Kızak’ı aldı ve benim de ona ortak olmamı istiyor.”

“Hayır!”

“Korkarım, kim olduğumu açıklaması an meselesi.”

“Öyleyse gerçeği *sen* açıklamalısın. Böylece kimseden korkmak zorunda kalmazsın. Tüm hikâyeni kendi açımdan anlatabilirsin.”

“Ya evet. Bak Brand’ın başına gelenlere. Neredeyse yirmi yıl önce yaptığı bir hata yüzünden *hâlâ* yargılanıyor.”

“Herkes yargılamıyor ama.”

“Benim hiç şansım olmaz. Buradan gitmek zorunda kalırım.”

“Seni tanıyıp seven insanlar arkanda duracaktır. Her şeyden önemlisi, gerçekleri sen söylersen, başkalarının tehditlerinden kurtulmuş olursun.”

Laura böylesi bir özgürlüğü tahmin dahi edemiyordu.

“Teksas’ta suçlulara katrana batırıp, tüye bulama cezası *hâlâ* veriyorlar mı?” diye yüksek sesle düşündü.

Amelia gülümsemeye çalıştı. “Yıllardır yapmıyoruz.”

Laura, “Yapamam,” diye kabul etmek zorunda kaldı. “O kadar cesur değilim,” diye fısıldadı.

Amelia, “Ama yalnız değilsin,” dedi.

“Seni ve Hank’i de yakamam.”

“Biz başımızın çaresine bakabiliriz. Sen güçlü bir kadınsın Laura. Bunu biliyordum, şimdi de emin oldum. Brand’e gerçeği söylemeli ve Glory’deki herkesin karşısına çıkmalısın.”

Amelia uzanıp doktor çantasından kenarları dantelli bir mendil çıkardı. Laura'ya uzatıp, "Al," dedi.

Laura o ana kadar gözyaşlarının yanaklarından sel gibi aktığının farkına varmamıştı. Elbisesinin göğüs kısmı gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Gözlerini silerken, "Ben asla ağlamam," dedi. "Asla."

Çocukluğundan beri hiç ağlamamıştı. O zamandan beri...

Nasıl kavga edeceğini, karşı çıkacağını, tahrik edeceğini, flört edeceğini gayet iyi biliyordu. Ama asla zayıflıklarını göstermemişti. Gözyaşlarına asla izin vermemişti. Şimdiyse durduramayacak gibiydi.

Ne zaman bitecek, diye düşündü. Ne zaman günahlarımın bedelini ödemiş olacağım? Ne kadar uzağa kaçmam gerekiyor? Kaç kez yeniden başlamam gerekiyor?

Geçmişten kurtulmayı istemek çok mu imkânsızdı? Mutlu olmak? Düşlerinin, ulaşamayacağı kadar uzakta olduğunu bilmek?

Gözlerini kuruladı ve derin bir nefes aldı. Sonra, böyle bir zayıflık gösterdiği için kendine kızarak Amelia'ya döndü.

"Özür dilerim. Seni ve kendimi utandırdığım için özür dilerim."

Amelia dizginleri parmaklarının arasına alırken, "Özür dilemeyecek bir şey yok. Şimdi arkana yaslan ve eve gidelim. Neredeyse geldik zaten," dedi.

Laura tekrar gözlerini sildi ama gözyaşları akmaya devam ediyordu.

Amelia tekrar yola koyulmadan önce, "Sadece bir tek şeyi hatırla," dedi. "Sen artık o kadın *değilsin*. Sen Laura Foster'sın" Arkadaşının gözlerine bakıp gülümsedi. "Her şeyden önemlisi benim en iyi arkadaşımsın."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dağa gideli birkaç saat olmasına rağmen, Laura eve vardıklarında büyük bir rahatlama hissetti. İtiraf etmenin ruha iyi geldiğini duymuştu. Kendi deneyimini düşününce, bunun son derece yorucu bir şey olduğunu anlamıştı.

Amelia arabayı evin önündeki çitlere kadar getirmişti. Laura arkadaşısıyla vedalaşıp indikten sonra, arka taraftan girmeyi düşündü. Misafirleriyle akşamüstü çayı için oturma odasında buluşmadan önce temizlenip üzerini değiştirmek istiyordu.

Yarı yola ancak gelmişti ki, ahırdan arkasında Sam ve Janie olmak üzere çıkan Jesse'yle karşılaştı. Her iki çocuğun da omuzlarında, uçlarında küçük birer çıkın bağlı olan sopalar vardı.

Laura, bu da ne şimdi diye merak etti.

Jesse yüzüne dikkatlice bakıp, "Ne oldu? Ağladınız mı?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Son derece iyiyim." Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Beni kandıramazsınız."

Laura Sam ve Janie'ye baktı. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Sam ayakkabısının burnuyla toprağı eşeledi. Janie'nin yüzü buruştu. Ağlamaya başladı. "Evden kaçtık ama Jesse burada kalmamıza izin vermiyor. O çok kötü biri. Bizden nefret ediyor."

Laura Jesse'ye döndü. Genç adam omuz silkti. "Burada benimle yaşamak istiyorlarmış. Ben de kaybolmalarını söyledim."

Laura sesini alçaltarak, "Çocuklara gerçekten onlardan nefret ettiğini söyledin mi?"

"Tabii ki hayır."

Laura çömelerek, yumuşak bir şekilde Janie'nin omzundan tuttu. "Jess sizden nefret etmiyor. Sadece burada kalamazsınız. Babanız muhtemelen meraktan ölmek üzeredir. Birazdan burada olur eminim..." Buna sevinse mi üzülse mi bilemedi. Oldukça sarsılmıştı ve hiç onunla yüzleşecek halde değildi.

Sam, "Hayır, gelmez," diye araya girdi. "Tek düşündüğü insanların artık kiliseye gelmemesi ve gitmek zorunda kalırsak nereye gideceğimiz. Biz hiçbir yere gitmek istemiyoruz. Burada kalmak istiyoruz. Sizin eviniz çok büyük Bayan Foster. Neden sizinle yaşayamıyoruz? Jess bizim ağabeyimiz..."

Janie, "Sadece babamız aynı," dedi.

Sam devam etti: "Biz onunla yaşamak istiyoruz. Onun bana ata binmeyi ve ateş etmeyi öğretmesini istiyorum. Babamın bir silahı bile yok."

Janie, "Babam kasabayı terk etmemiz gerekebilir diyor," diyerek ağlamaya başladı.

Laura, "Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu.

Sam, "Ofisinde Charity Hala'yla konuşurken, anahtar deliğinden dinliyorduk," diye açıklama yaptı.

Laura, eşyalarını koydukları küçük çıkınların ağırlığıyla eğilen ince sopalara baktı. Janie'nin çıkınından oyuncak bebeğinin kolu sarkıyordu. Kardeşleri küçükken yaptığı gibi, onları da kollarının

arasına almak istedi. Onlara her şeyin yoluna gireceğini, hiçbir yere gitmek zorunda kalmayacaklarını söylemek istedi.

Ama kardeşlerini yanı yolda bırakmıştı ve artık çocuklara gerçekten yapabileceği şeyler dışında söz vermemesi gerektiğini öğrenmişti, hele de kendi geleceği konusunda bile emin değilken.

Dikkatlice yarattığı dünyası her an çökebilirdi ama şu anda bu çocukların ona ihtiyacı vardı. Jesse'ye baktı, *hem de hepsinin*, diye düşündü.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktı.

Jesse, "Onları eve mi götüreceksin? Ya da gidip Richard'a, rahibi alıp buraya getirmesini söylememi mi istersin?" diye sordu.

Laura bir an için ona baktı, düşündü. Çocuklar, ikisinin arasında geçen konuşmaları ilgiyle takip ediyorlardı. Aniden aklına bir fikir geldi.

"Hayır," dedi. "Onları geri götürmüyorum. Sen götürüyorsun."

"Ben mi? Ama..."

"Senin yüzünden buradalar. Sen götüreceksin."

Sam, "Biz geri gitmek istemiyoruz," dedi.

Laura ellerini beline koydu. Kendi hayatı felaketin kıyısında olabiliyordu ama hâlâ Brand'in ailesine yardım etmeye gücü vardı.

"Sizin bu konuda hiçbir seçme hakkınız yok. Babanız sizi seviyor. Şu anda evde olmalısınız." Jesse'nin atının bağlı olduğu ahıra doğru baktı.

Küçük Mc Cormicklere döndü. "Gidip Jesse'nin atını buraya getirin," dedi.

Dizginleri kimin tutacağını tartışarak koşturdular.

"Hey." Jesse arkalarından koşturdu. "Bekleyin bir dakika."

Laura gömleğinin kolunu tutup onu durdurdu.

"Jesse, benim kendi sorunlarımı var," dedi. "Bu da senin sorunun. Herkesin ortasında Brand'le yüzleştiğin için şimdi istifaya zorlanıyor."

“Dinleyin, ben...”

“Senin nefretin ve kızgınlığın yüzünden bu çocukların hayatı altüst oldu. Artık Brand’le oturup konuşmanızın zamanı geldi. Hâlâ buralardasın çünkü kalbinin derinliklerinde bir yerde, onu tanımak için yanıp tutuşuyorsun.”

“Siz çıldırmuş olmalısınız, hanımefendi.”

“Pek çok şey olabilirim ama çılgın değilim.” Çocuklar atı dizginlerinden tutmuş yanlarına getiriyorlardı. “Çocukları eve götür ve Brand’le konuşmaya çalış. O ve annenle ilgili anlatacağı şeyleri de dinle. Kendinden başkalarını da düşün. Onu çok kırdın ve istediğin buyduysa sen kazandın. Şimdi artık güzel bir şeyler yapmanın zamanı geldi.”

İçini çekip, çenesini sıvazladı. Laura onun, söylediklerini düşündüğünü anladı.

Çocuklar gelmişti. Sam dizginleri tutarken, Janie de çıkınlarını taşımaya çalışıyordu.

“Onları bana ver.” Laura Janie’den sopaları ve çıkınları aldı. “Şimdi Jesse sizi eve götürürken, atına binmenize izin verecek.”

Sam, “Başımız belada,” diye söylendi.

Jess, Sam’i belinden kavrayıp eğerin üstüne yerleştirirken, “Bunu kaçmadan önce düşünenecektiniz,” dedi.

Janie kollarını Jesse’ye uzatıp zıplamaya başladı. “Ben de! Ben de binmek istiyorum.”

Jesse Laura’ya baktı. “Çok teşekkürler.”

“Ne zaman ihtiyacın olursa.”

Janie de güvenli bir şekilde atın üzerine yerleşince, Laura çocukların çıkınlarını Jesse’ye uzattı.

“İyi yolculuklar,” dedi.

Jesse atı girişe doğru çekerken, Laura konuşmalarını duyuyordu.

Janie eğilerek atı okşadı. “Bunun adı ne Jesse?” diye sordu.

"At."

Sam, "Bana ateş etmeyi öğretir misin?" diye sordu.

"Hayır."

Laura bu kadar yorgun olmasa gülebilirdi.

Brand, Jesse ile atını gördüğünde, Timothy ve Mary Margaret Cutter'ı yolcu ediyordu. Sam ve Janie de atın tepesine kurulmuşlardı.

Mary Margaret, son derece şaşırılmış bir şekilde verandanın en üst basamağında durup, "Bu ona benziyor," dedi. "Çocuklarıyla ne yapıyor?"

Timothy de yola doğru bakıp, "John mu?" diye sordu.

Mary Margeret eğilip kocasının kulağına bağırdı. "O. Bütün bu olayları başlatan genç."

Mary Margeret'in kastettiği olaylar sebebiyle oradaydılar. Brand'e onun yanında olduklarını ama yönetim kurulu üyesi olarak, kilisenin geleceğiyle ilgili endişe duyduklarını söylemişlerdi.

Brand, "Geldiğiniz için çok teşekkürler," dedi. Akli çocuklarla birlikte gelen Jesse'de, ekledi. "Her şey yoluna girecektir."

Eninde sonunda, diye düşündü. *Eninde sonunda.*

Mary Margaret ve Timothy merdivenlerden, birbirlerine tutunarak yavaş ve dikkatli bir şekilde indiler. Brand yola kadar eşlik edip, her ne kadar Mary Margeret yaklaşan Jesse ve çocuklara bakmak için biraz oyalansa da, onlarla vedalaştı. Kadın Jesse'ye soğuk bir selam verip kocasının koluna girdi.

Uzaklaşırlarken, Timothy karısına bağırarak sordu. "İsminin John olduğuna emin misin? Ben başka bir şey sanıyordum."

Brand o anda Jesse'nin iki küçük çıkın taşıdığını fark etti. Jesse elindekileri ona uzattı.

Brand Janie'nin Sadie adı verdiği bebeğini fark etti, çıkınlarından birinin üstünde duruyordu. "Bu da nedir?" diye sordu.

“Eşyaları. Evden kaçmışlar.”

Brand çıkınları aldı. Çocuklarının değer verdiği her şey bu iki un çuvalının içindeydi.

Jane, “Baba bak! Jesse’nin atı At’a biniyorum,” diye bağırdı.

Sam, “Janie kıpırdayıp duruyor. Jesse, ben daha büyük olduğum için, düşüp boynunu kırmasın diye onu tutmamı söyledi,” diye ekledi.

Jesse önce Janie’ye uzandı. Onu attan indirirken küçük kız kıkırdıyordu. Jesse’nin yüzündeki ifadeden, çocukları geri getirmenin onun fikri olmadığı belli oluyordu. Ama Sam’i indirirken, “İyi işi çıkardın ortak,” dedi.

Sam gururlanmış gibiydi.

Brand çocuklarının arasında oluşan bu bağda Laura’nın parmağı olduğunu görebiliyordu. Bir şekilde aralarındaki mesafeyi kapatmış gibiydi. Onu görmek için içinde inanılmaz bir istek duydu.

Brand, “Yine başına bela oldukları için özür dilerim,” dedi. “Sürekli seninle ilgili konuşuyorlar.”

Jesse, “Birileri onlara daha iyi göz kulak olmalı,” dedi.

“Son zamanlarda işler biraz karıştı.”

Çocukların Jesse’ye hayranlıkla baktığını fark etti.

Tam o sırada evin kapısı açıldı ve Charity verandaya çıktı.

Sam gururlu bir şekilde, “Bak Charity hala, bu Jesse,” dedi.

Charity merdivenlerden inerek yanlarına geldi. “Evet, görebiliyorum.”

Janie, “O bizim ağabeyimiz. Sanırım senin de,” dedi.

“Aslına bakarsan o benim yeğenim oluyor.” Jesse’ye bakıp güldü. “Ben Charity Hala. Hoş geldin.”

Jesse şapkasının ucuna dokunarak selam verdi. “Hanımefendi.”

Charity çocuklara döndü. “Siz ikiniz neden içeri gidip masaya bir tabak daha koymuyorsunuz?”

Sam'in gözleri kocaman açıldı. "Jesse için mi?"

Charity başını salladı. Tekrar etmesine gerek kalmadan çocuklar içeriye koştular.

Onlar gidince, "Annenin ailesi kasabayı terk ettiğinde ben... ben küçük bir kızdım. Neler olduğunu anlayabilseydim, Brand'in anneni bulmasına yarayacak bilgiyi verebilirdim. Babamız, Sarah'ı asla bulunmamak üzere alıp götürmesi için büyükbabana para vermiş. O da işini çok iyi yapmış. Sanki ailen, hiç var olmamış gibi ortadan yok olmuş."

Jesse'nin elini tutmak için uzanacakken vazgeçti, bakışlarını yere çevirdi. "Ben çok ama çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Bilseydim..."

Brand, Jesse'nin bir şeyler söylemesini bekledi ama o sadece rahatsız bir şekilde dikilmeye devam etti.

Charity güçlükle gülümsedi. "Yemek hazırlamıştım," dedi. "Bize katılırsan çok seviniriz."

Jesse karşı çıkmaya çalıştı. "Sanmıyo..."

Brand, "Çocuklar da çok mutlu olur," diye ekledi.

Jesse tereddüt etti, atın dizginlerini bacağına vurmaya başladı. Brand elini yavaşca Jesse'nin omzuna koydu. Genç adamın kasıldığını, her an elini omzundan atabileceğini düşündü. Bir saniye ve sonra bir saniye daha geçti, Jesse'nin omzu yavaşca gevşedi.

Brand, "Kalmanı ben de istiyorum, oğlum," dedi.

Jesse Brand'e döndüğünde çenesi sertleşmiş, gözleri şüphe uyandıran bir şekilde parlıyordu. Charity'ye dönmeden önce boğazını temizledi.

"Sanırım kalabilirim. Bayan Foster'ın bana şu anda ihtiyacı yoktur."

"Harika. Ben de gideyim çocukların temizlenmelerine yardım edeyim." Charity koşarak içeri girip iki adamı baş başa bırakırken. "Siz de burada çok oyalanmayın," diye talimat verdi.

Brand Jesse'ye atını bağlayacağı yeri gösterdi. Sohbet başlatacak ortak bir konu bulamadığından aralarındaki sessizlik uzamaya başladı. Sonra aklına, zaten aklından hiç çıkaramadığı Laura geldi.

"Bayan Foster nasıl?" diye sordu.

Jesse duraksadı, tereddüt etti. "Bu sabah Bayan Larson'la arabayla çıktılar. Döndüğünde çok kötü görünüyordu. Sanki bir şeye çok üzölmüş, ağlamış..."

"Laura? Ağladı mı?"

"Benim yanımda değil." Jesse şapkasını çıkardı, alnını koluna sildi. "İyiymiş gibi yaptı ama gözleri kızarmış ve şişmişti. Yıkılmış gibiydi. Umarım sen sebep olmamışsındır."

Brand, "Onu günlerdir görmüyorum," dedi.

"Bunun da sorun olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Brand'in aklına ilk gelen şey Laura'ya koşmak oldu. Nerdeyse Jesse'ye içeri gidip, Charity ve çocuklarla yemeğe başlamalarını söyleyecekti ama Jesse bu halde bile yeterince huzursuz duruyordu. Brand onun en ufak bir şeyde fırlayıp kaçacağını görebiliyordu.

"Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Jesse atının dizginlerini sıkı bağlayıp bağlamadığını kontrol etti. Sonra eliyle çenesini sıvazlayıp, Brand'e baktı.

Omuz silkip, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "O kadar merak ediyorsan gidip ona sor."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jesse çocuklarla gittikten sonra, Laura da yukarıya çıkıp elini yüzünü yıkadı, saçlarını toplayıp basit bir topuz yaptı. Koyu mavi, basit bir elbise giydi. Elbisenin yuvarlak bir yakası, uzun kolları vardı ve kol ağzları gri biyeyle çevrilmişti.

Giyinirken, Amelia'nın önerdiği gibi, tüm gerçeği Brand'e söylemeyi düşündü. Zaten bunu başka birinden duyması an meselesiydi.

Dirseğini makyaj masasının kenarına koyup eliyle gözlerini kapadı. İnancılı bir kadın olsa, dua etmenin tam zamanıydı ama Tanrı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. İncil'in kapağını açmamıştı hatta bir İncil'i bile olmamıştı. Tanrı'yı merak da etmemişti. Tanrı'nın var olmadığına emindi. En azından onun için. Pazar günleri kiliseye sırf görüntüyü kurtarmak için gidiyordu. Başka bir anlamı yoktu.

Başını kaldırdı, aynadan gözlerini ayırıp aşağıya indi.

Rodrigo'ya, "Jesse döndü mü?" diye sordu. Dönmediğini öğrenince dışarıya çıktı. Ahırın orada da yoktu. Neden gelmediğini merak etti. Brand'in evi kasabanın diğer ucundaydı ama yine de yürüme mesafesiydi.

Laura, onu Brand'in çocuklarıyla göndermenin bir hata olmadığını ümit etti.

Yola doğru baktı. Çocukların ince bacaklarının Jesse'nin atının iki yanından sarkması gözünün önüne geldi. Ağabeylerine karşı öyle büyük bir güven hissiyle doluydular ki.

Aniden aklına, eğer Jesse Brand'den, onun ve annesinin intikamını almak isteyecek olsa bunu en iyi çocukları aracılığıyla yapabileceğini fark etti.

Neredeyse koşar gibi yola atıldı. Yola ulaştığında adımlarını yavaşlattı ama durmadı. Ahır geçip kaldırıma vardığında gölgeler artık uzamaya başlamıştı. Paniğe kapılmamaya çalışarak, yol üzerinde bağlanmış atlar arasında Jesse'ninkini aradı. Tüm hatırladığı atın kahverengi olduğuydu. Farkına varmadan Gümüş Kızak'ın önüne geldiğini gördü.

Eteklerini toplayıp yolun diğer tarafına geçmeye çalışırken, barın açık kapısından Collier dışarı çıktı.

Laura'ya doğru bakıp "Bak şu işe," dedi. "Kimleri görüyorum?"

"Ben sadece buradan geçiyordum."

"Kalbimi kırıyorsun Lovie. Sadece geçiyor muydun? Uğrayıp bir selam bile vermeyecek miydin?"

Laura çantasını ve şapkasını almadan çıktığını fark etti. Uzanıp yerinden çıkmış bir bukleyi kulağının arkasına attı. Collier, sade elbisesine bakıp gülümserken, yüzünün ateş bastığını hissetti.

"Bayan Foster, bu öğretmen kıyafeti size çok yakışmış. Çok etkileyici. Hayal gücümü ateşliyorsunuz."

"Teşekkür ederim ama öğretmen kıyafeti değil bu." Yoluna devam etmek istedi ama adam önünü kesti.

"Bekle bir dakika. Niye acele ediyorsun? İsteddiğini yaptım. Senden uzak durdum ama şimdi sen benim barımın önündesin. Buna tesadüf deyip geçemeyeceğim."

"Sana başka bir işim olduğunu söylemiştim. Şimdi bırak geçeyim."

"Sana düşünmen için yeterince zaman verdim. Nereye ait olduğunu hatırlaman için sana şantaj mı yapmak zorundayım? Senin için o kadar önemliyse pansiyon da kalsın. İkisini de işletebilirsin."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim Collier. Son sözüm bu."

"O zaman ortada kim olduğun ve ne yaptığınla ilgili laflar dolaşırsa beni suçlama. Öyle ya da böyle seni burada istiyorum ve bunda kararlıyım."

İçinin buz kestiğini hissetti. Yoldaki hareketliliğin farkındaydı ama gözlerini Collier'den ayıramıyordu.

Başıyla barı işaret etti. "İçeride yaptığım değişiklikleri hiç mi merak etmiyorsun?"

"Hayır. Acelem var..."

"Laura?"

Brand'in sesini tanıyınca başını kaldırıp onun, atının üzerinde durduğunu gördü. Yanlarına doğru yürürken, baştan aşağı siyahlar içinde, beyaz yakalıyla çok yakışıklı görünüyordu.

Lütfen, hayır. Şimdi olmaz.

Brand'in gitmiş olmasını diledi.

"İyi misin?" Gözlerine, içinde eriyeceği, onu Collier'in bildik bakışlarından çekip götürmesini isteyeceği gibi baktı. "Solğun görünüyorsun."

Varlığı, rahatlama yerine gerginliğini daha da artırmıştı. Collier'in tehdidi de cabasıydı.

"Çocuklar eve geldiler mi?" diye sordu.

"Geldiler. Onları Jesse'yle yolladığın için teşekkür ederim."

"Onları çok merak ettim, belki de onları Jesse'yle göndermemi hiç de doğru değildi..."

"Hiç de bile. Aslında yemeğe de kaldı. Yakında gelir. Ben sadece sana teşekkür etmeye geliyordum."

Tanıştırılmayı bekleyerek Collier'e baktı. Laura kendini toparlayıp bir şey söyleyemedi.

Collier elini uzattı. "Collier Holloway, Gümüş Kızak'ın yeni sahibi."

Laura dizleri titrerken, nefesini tuttu.

İki adam el sıkıştı. Brand de kendini tanıttı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Rahip." Collier'in tavırları son derece düzgündü.

Ama Laura, onun böyle davrandığı zamanların en tehlikeli olduğu zamanlar olduğunu biliyordu.

Brand'in onu dikkatle incelediğinin de farkındaydı.

"Beni eve götürür müsün?" Oradan ve Collier'in yanından bir an önce ayrılmak isteğiyle elini Brand'in koluna koydu.

"Elbette." Brand, Collier'in olduğu tarafa doğru şapkasının ucuna dokunarak selam verdi ama gülümsemedi. Sonra bağladığı yerden atını almak üzere kaldırıma yürüdü.

Collier'in aralarındaki yakınlığı fark edeceğinden emindi. Bundan emin bir şekilde arkasına baktığında, adamın gülümseyerek selam verdiğini gördü. Ona zarar vermek istediği anda tek yapacağı şey Brand'i kullanmak olacaktı.

"İyi akşamlar Bayan Foster," dedi. "Yine uğrayın. Siz de Rahip."

Dönüş yolunda ikisi de kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde bir süre yürüdüler. Sonunda konuşmaya başladıklarında ikisi de aynı anda söze girdi.

"Ben oraya uğrama..."

"Üzgün görünüyor..."

Adamın kolunu daha da sıkı kavradı, bırakması gerektiğini biliyordu ama yapamadı.

“Çocukları merak ediyordum. Umarım Jesse’ye kızmamışsındır.”

“Tam aksine. Onları Jesse’yle birlikte yolladığın için teşekkür ederim. Charity onu yemeğe davet ettiğinde önce reddetti ama sonra nasıl olduysa fikrini değiştirdi. Onu orada masada bizimle otururken görünce, kazandığım şey yanında, bize getirdiği sıkıntıların hiçbir anlamı olmadığını anladım ve bunun için sana teşekkür etmek istedim. Ona sırtını dönüp, o gün onu yerde yatar durumda bırakabilirdin ama yapmadın, yanına aldın ve şimdi de bizi bir araya getirdin. Böyle bir durumda teşekkür yetersiz kalıyor.”

Keşke kendi hayatını da bu kadar kolaylıkla yoluna koyabilseydi.

“Onun iyi bir insan olduğunu düşünüyorum.” O an için aklından Collier’i de onun, hayatlarında yaratabileceği sıkıntıları da çıkarmaya çalıştı. “Jesse’nin tek istediği seni tanımak, senin de onu tanımandı.”

Pansiyona iyice yaklaşmışlardı, Laura adımlarını yavaşlattı. Brand’in gidip onu yalnız bırakmasını istemiyordu. Onunla vedalaşmaya dayanamayacaktı.

“Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim,” dedi ama eve girmek için hiçbir harekette de bulunmadı.

“Seni özledim, Laura.”

Laura gözlerine baktı ve yine o saklanamaz arzuyu gördü. Artık nefes alabilmek için havaya ihtiyacı olduğunu nasıl inkâr edemezse bunu da edemezdi.

“Ah Brand.” Keşke o da onu ne kadar çok özlediğini söyleyebilseydi. Her an onu düşündüğünü.

“Ona gerçeği söyle.”

Amelia’nun söylediklerini hatırladı.

Brand tekrar yürümeye başladı. Yolun karşısına geçerlerken, Laura biraz arkada kaldı.

Brand, "Bu öğleden sonra Amelia'yla çıktığını ve döndüğünde de çok üzgün olduğunu öğrendim," dedi.

Yoksa Amelia onunla konuşmuş muydu? Tam olarak ne biliyordu?

"Bunun şu Holloway denen adamla bir ilgisi var mı?" diye sorunca bunu Jesse'den duymuş olabileceğini anladı.

Şaşkınlıktan sendeledi. "Tabii ki hayır."

"Sana biraz saygısızca davranıyordu, Laura. Buna hakkı varmış gibi."

"Benimle ilgili hiçbir hakkı olamaz," diye biraz sertçe karşılık verdi. "Artık olamaz."

Brand durdu. Bir şeyler söyleyecek gibiydi ama söylemedi. Neredeyse pansiyona varmışlardı. Güneş batmak üzereydi. Laura akşamüstü çayını kaçırmıştı. Konukların yanında olması gereken akşam yemeği zamanı geliyordu.

"Yani onu tanıyorsun."

Laura herhangi bir şey söylemekten korkarak sessiz kaldı.

"Sorun nedir Laura? Lütfen yardım etmeme izin ver."

Laura hayır anlamında başını salladı.

Söyle ona.

Brand'in kolunu bıraktı, yürümeye hazırlandı. Zaten onun yeterince derdi vardı. "Her şey yolunda," dedi.

Brand uzanıp elini hafifçe tuttu.

"Senin için her şeyi yaparım. Umarım bunu biliyorsundur."

Laura umursamaz bir gülümseme takınmaya çalıştı. Ellenberg ailesinin mütevazı oturma odasındaki görüntüleri gözünün önüne geldi; hayatlarının kısa bir özeti gibiydi ama artık onun için uzak ve silik bir hatıraydı. Tanık olduğu sahnede onların

paylaştığı neşe, kahkaha onu da gülümsetti. Ona yıldızlar kadar uzak bir hayattı.

Kendini kandırmayı başaramayarak, uzanıp elini ceketinin yakasına koydu, siyah kumaşı okşar gibi düzeltti.

"Eve, çocuklarına git Brand, onlara sıkı sıkı sarıl. Beni merak etme. Ben başımın çaresine bakabilirim."

Brand, o eve girene kadar arkasından baktı sonra atına binerek yola koyuldu. Gümüş Kızak'm yanından geçerken yavaşladı ama Collier Holloway ortalıkta görünmüyordu. Daha fazla bilgi almadan bir şey yapmaya niyeti yoktu. Zaten zarar görmüş adının biraz daha lekelenmeye ihtiyacı yoktu.

Laura'nın ona söylemediği bir şeyler vardı, bundan emindi. Her şeyin yolunda olduğuna onu inandırmak istemişti ama gözlerindeki sıkıntılı ifadeyi saklayamamıştı.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Geri dönüp, neyin ters gittiğini sormak istedi ama onun gibi dik başlı bir kadınla, bunun yapabileceği en kötü şey olduğunu düşündü. Onu bırakmaktan, ona yardım edememekten nefret ediyordu.

Gazete binasının yarından geçti. İçerisi karanlıktı ve Hank de ortalarda görünmüyordu. Amelia öğleden sonra Laura'yla birlikteydi. Yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu ancak o bilebilirdi.

Atını mahmuzlayarak Larson ailesinin evine yöneldi. Vardığında Hank ve Amelia yemeklerini bitirmek üzereydiler. Masaya oturdu ve tatlıya karşı koyamayarak elmalı pastadan biraz aldı.

Hank kolunu sandalyenin arkasına koyarak, "Seni buraya getiren sebep nedir Brand?" diye sordu. "Umarım artık iyi bir haberdir."

"Jesse bugün bizimle birlikte yemek yedi," dedi. Çocukların evden kaçısını, Laura'nın onları Jesse'yle gönderişini anlattı.

Hank, "Çok iyi etmiş," dedi. "Hiçbir şeyi atlamıyor."

Amelia, "Charity nasıl?" diye sordu. Brand onun her zaman-
kinden daha sessiz olduğunu, zaman zaman kendi düşüncelerinde
kaybolduğunu fark etti.

"Jesse'yi yemeğe o davet etti. Ne zaman isterse de gelebile-
ceğini söyledi."

Bir süre daha sohbet ettiler, elmalı pastasını bitirince Amelia'ya
teşekkür etti.

"Biraz daha kahve alır mısın?"

"Teşekkürler. Artık gitmeliyim." Ayağa kalktı, şapkasını
aldı. "Ama gitmeden önce seninle Laura hakkında konuşmak
istiyorum. İzin verirsen tabii."

Amelia tereddüt edince, Brand dışarı çıktıklarında bir şeyler
yaşandığından gerçekten emin oldu. Laura'nın anlatmak iste-
mediği bir şeyler. İçgüdüleri doğru söylüyordu. Amelia, Hank'e
baktı ve gülümsedi.

"Bize biraz izin verir misin tatlım? Brand'i kendim yolcu
etmek istiyorum."

"Kıskanmalı mıyım?"

"Bir saate kadar dönmezsem evet." Brand'le birlikte kapıya
yürüdüler ve verandaya çıktılar. Konuşmaya Amelia'nın başla-
ması onu şaşırttı.

"Bu akşamüstü Laura'yla konuştun mu?" diye sordu.

"Az önce yanından ayrıldım."

"Ve?"

"Jesse bugün çok üzgün olduğunu söyledi, ben de onu görmeye
gittim. Ona, yolda Gümüş Kızak'ın önünde, Collier Holloway
denen adamla konuşurken rastladım. Onun bulunabileceği gibi
bir yer değil..."

Amelia telaşlandığını saklayamadı. "Neden orada olduğunu
söyledi mi?"

"Jesse'nin çocukları eve getirdiğinden emin olmak için peşinden çıktığını söyledi."

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Peki öyleyse." Amelia hiç de rahatlamış görünmüyordu.

"Tehlikedeyse bilmek istiyorum, Amelia."

"Laura'yla konuşmalısın Brand, benimle değil."

"Yani tehlikede, öyle mi?"

"Sanmıyorum. En azından kimsenin ona zarar vereceğini düşünmüyör."

"Ama bir şeylerden endişeleniyor."

"Gerçekten söyleyemem."

"Harrison Baker, onun New Orleans'ta bir adamla yazıştığını söylemişti..."

Amelia onu susturdu. "Ona ne kadar değer verdiğini biliyorum ama gerçekten bir şey söyleyemem. Laura'yla konuşmalısın."

"Kendi sıkıntılarımı ona yansıtmak istemiyorum."

"İkiniz de birbirinizi korumak istiyorsunuz ama tek yapmanız gereken birbirinize destek olmak."

"Sen neler söylüyorsun?"

"Brand, aşk en güçlü duygudur. Biliyorsun. Bununla ilgili verdiğin vaazları öyle çok dinledim ki. Sevgi ve affetme." Brand'in elini eline aldı, hafifçe sıkıp bıraktı. "Yarın git ve Laura'yla konuş. Yalnız konuşabileceğiniz bir yere götür onu. Ona ne hissettiğini..."

"Ama tüm bu olanlardan sonra..."

"Hiçbir şeyin önemi yok. Ona ne kadar değer verdiğini bilmesi lazım."

"Elbette ama ne saklıyorsun, Amelia? Seni bu kadar üzzen ne?"

"Laura benim arkadaşım Brand, daha fazla bir şey söyleyemem. Gerisi size kalmış."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Laura güneş doğmadan çok önce yorgun bir şekilde uyandı. Kahvaltı sofrası kalktığı anda, bir şeylere yumruk atmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

Yemek odasındaki halıyı Hernandez erkeklerine taşıtıp, misafir odalarından görülmeyecek bir şekilde ahırın önündeki çamaşır ipine ters bir şekilde astırdı. İçinde bastırıldığı tüm sinirini kimse görmeden Peşaver halısından çıkardı.

On dakika kadar, halı dövücüyle el örgüsü düğümlerin üzerine darbeler indirip her vuruş sesiyle biraz daha rahatladı.

Sonunda bir anlığına durup, başını boynunu geriye atarak esnetti, sonra tekrar başlamak üzere elini geri attı.

“Hâlâ ölmedi mi?”

Jess aniden ortaya çıktığında, bütün ağırlığını geriye verdiği için neredeyse halının üzerine düşüyordu. Arkaya doğru dengesini kurmaya çalışırken Jesse’nin güldüğünü duydu.

“Hiç de komik değil,” diye homurdandı. “Korkuttun beni.”

“Hiç de korkmuş gibi durmuyorsun.”

Teni babasından biraz daha koyu olmasına karşın, güzel, özgüvenli gülüşü Brand'e o kadar benziyordu ki, bakışlarını çevirmek zorunda kaldı.

"Gayet iyiyim."

"İyi öyleyse çünkü bir ziyaretçin var." Başıyla ahırın olduğu tarafı işaret etti. "Rahip geliyor."

Şu anda Brand'i görmek istemiyordu. Dün öğleden sonra olanların ardından ve sadece temizlik yapmakta kullanılacak basit bir kıyafet giymiş bir balıkçı kadın gibi görünürken olmazdı. Saçlarında tozlar vardı, yüzünün her tarafında olduğundan da hiç şüphesi yoktu.

"Burada olmadığımı söyle."

"Sizin için ona yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Ona şu anda kimseyi görecektir durumda olmadığımı söyle. Çok meşgul olduğumu söyle. Mümkün olmadığımı söyle. Ona de ki..."

"Kendin söyle istersen."

Brand ahırın köşesinden kendi atı ve bir de alnında yıldız olan kahverengi bir kısırakla çıkageldi. Ona bakmak için duraklayınca, Laura gözünün üzerine düşen bir bukleyi üfleyerek uzaklaştırdı. Halı dövücüyü indirip omzunu silkti.

"Gördüğün gibi meşgulüm."

Yanında duran Jesse, "Evet, halıyı öldürmekle meşgul," dedi.

O ısıklık çalarak uzaklaşırken, Laura da bu kadar kolay kaçabilmeyi diledi.

Bahanelerine aldırmayan Brand yanına geldi. Gözlerini yüzünden bir saniyeliğine bile ayırmamıştı.

"Bu kadar sıkı çalışmak için fazla güzel bir gün. Bana ayıracak bir saatin var mı diye sormaya gelmiştim. Charity bizim için bir piknik sepeti hazırladı. Kasabanın güneyine doğru gideriz diye düşünmüştüm. Orada sana göstermek istediğim bir şey var."

Son derece çekiciydi. Laura bunu kabul ediyordu. Her zaman giydiği siyah ceketinin yerine, ceviz rengi bir ceket ile açık mavi bir gömlek giymişti. Rahip yakalığı olmadan, kim olduğunu, kim olduklarını unutmak çok kolaydı. Kendi kendine kararına sadık kalması gerektiğini hatırlattı.

Arkasında duran atlara baktı.

"Ben ata binmem," dedi.

"Artık bir Teksaslısın. Öğrenmen lazım. Hem son derece yavaş gideriz. Zaten uzak da sayılmaz."

"Gerçekten Brand, yapamam."

Onun esprili bir şeyler söylemesini bekledi. Tatlı sözlerle onu güldürüp kandırmaya çalışmasını. Ama o uzanıp elini tuttu. Dokunuşu onu, söyleyebileceği her şeyden çok daha fazla rahatsız etmişti.

"Lütfen Laura. Gel benimle."

"Lütfen. Gel benimle." O kadar basit bir istekti ki.

Sonra Amelia'nın söylediklerini hatırladı. "*Sana her zamankinden daha fazla ihtiyacı var.*"

Brand McCormick'in onun verebileceğinden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun, onu aynı şekilde sevebilecek birine ihtiyacı vardı. Geçmiş yeni yağmış kar gibi lekesiz bir kadına.

Evden ve diğer tüm araya girebilecek ihtimallerden uzakta, gerçeği ona anlatmamak için hiçbir bahanesi kalmayacaktı.

"Tamam," dedi aniden, gergin bir şekilde. "Geleceğim. Ama bir saatten fazla kalamam."

Brand hafifçe elini sıktı.

"İzin ver eve gidip şapkamı alayım." Dönüp eve doğru yürümeye başladı.

"Eğer varsa bir çift de eldiven al," diye ekledi Brand.

“Bunu yapabileceğimden emin değilim.” Kendini aklından geçeni yüksek sesle söylerken buldu, duyup duymadığını anlamak için dönüp Brand’e baktı.

“Merak etme. Düşmene izin vermem.” Belli ki ata binmekten bahsettiğini sanmıştı.

Çoktan düştüm Brand. Çoktan düştüm.

Ata binmenin daha zor olacağını düşünmüştü ama en zor kısmı atın üzerine oturmaktı. Brand, ahırdan bir at kiralamış, üzerine de kadınların kullandığı bir yan eyer taktırmıştı. Laura’ya nalbant Big Mick Robinson’un, bu isteği karşısında nasıl gözlerini devirdiğini anlattı.

“Kendine güvenen hiçbir kadın yan eyere binmezmiş. En azından Big Mick öyle düşünüyor.” Brand, Laura odun kesmede kullandıkları kesme tahtasının üzerine basarak ata binerken, atın hareket etmemesini sağladı.

Sol ayağını üzengiye sokarken aynı anda elbisesinin ve iç eteğinin açılmasına engel olmak, eğere oturmaktan daha zordu. Eğere yerleşir yerleşmez, dizginleri iki eliyle sıkı sıkı tuttu.

“Bu yükseklikten zemin çok uzak gözüküyor. Ve sert.” Hareket etmeye korkuyordu.

Brand atın diğer tarafına geçti. Sağ ayağını da üzengiye geçirmeden önce, bir dizi kayış ve tokayı ayarlarken, Laura da eğerin üzerinde dengede durmaya çalışıyordu. Sonra Laura’nın, altındaki eğeri hissetmesi ve atı kontrol edebilmesi için, atı etrafta birkaç metre kadar yürüttü. Gerekli birkaç talimatı da verdikten sonra dizginleri tamamen Laura’ya bıraktı.

Sonunda yola çıkıp açık arazide yol almaya başladılar. Laura kendini daha rahat hissetmeye başlayınca, Brand atları hafifçe hızlandırdı. Laura atının üzerinde bir aşağı bir yukarı hoplamaya başladığında neredeyse şapkasını düşürüyordu. Ama şapkasını tutmak için dizginleri bırakmaya da korkuyordu.

Düşünmeden bağırdı. "İmdat!"

Brand'in yüzünün aldığı şekli görünce kendini gülmekten alamadı.

"Çok komik Bayan Foster," dedi. "Hayatımdan bir yıl göttirdün."

Laura, Brand'in endişesinden kurtulduğunu görünceye kadar, bu açık arazide ne kadar savunmasız olduklarını fark edememişti. Birden ilerdeki ağaçlık bile gözüne hoş gelmemeye başladı.

"Yerlilere rastlamayız öyle değil mi?" diye sordu.

"Komançiler birkaç senedir buralara gelmiyorlar. Yılın bu zamanında da devletin onlara kışı geçirmeleri için hazırladığı alanlara gidiyorlar."

"Üzerinde silah da yok."

"Hayır."

"Atın yanındaki çantada var mı?"

"Hayır."

Laura onun bir Komançiyle gözgöze geldiğinde, ölmesi için dua etmeyi mi düşündüğünü merak etti. Yanına şapka almıştı ama çantasını bırakmıştı. Şimdi tabancasını yanına almış olmayı diliyordu.

"Bir tehlike olduğunu düşünsem seni buraya getirir miydin?"

"Biliyorum ama..." Birden kaçınılmaz olandan kaçmak için bahane bulmaya çalıştığını fark etti.

"Laura, endişelenme."

"Endişelenmiyorum." Bütün bir Komançi kabilesiyle karşı karşıya kalmanın, yapması gerekenden daha kolay olduğunu düşünüyordu.

Arazi, su kaynaklarının etrafındaki ağaçlar dışında, sonsuz bir şekilde uzanıyordu gibiydi. Laura yolun çoğunda dizginleri sıkı tutmuş bir şekilde hep ileri bakmıştı, sadece ara sıra Brand'e

doğru bakma cesareti bulmuştu. Brand de kasabadan çıktıktan sonra rahatlamış gibiydi. Gözleri buluştuğunda ona gülümsedi.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" İçinden bu gizemli yere hiç ulaşmamayı istiyordu. Kendini bu kadar rahatsız hissetmese ve bacaklarını esnetmeye ihtiyaç duymasa, onun yanında sonsuza dek mutlu bir şekilde at sürebilirdi.

"Neredeyse geldik." İleride, kavak ağaçları ve çalılarla çevrelenmiş, kıvrılarak akan bir dereyi işaret etti.

Derenin yanına vardıklarında atından indi ve Laura'nın da inmesine yardım etti. Laura bir an için tek bir adım bile atamayacağını düşündü. Brand hafifçe kolundan tutarak onu gölgesine oturabileceği bir kayaya doğru götürdü.

"Ah hayır." Laura başını salladı. "Eyerden sonra da kaya mı? Önce biraz yürüsem daha iyi olur sanırım."

"Ben yiyeceklerinizi hazırlarken sen de biraz yürü öyleyse."

O atın yanından sarkan çantadan dikkatlice paketlenmiş bir sürü yiyecek çıkarırken, Laura da derenin kenarında yürüyüşe çıktı. Su seviyesi son derece alçaktı ama berraklığı çok güzeldi. Su renkli taşların üzerinden akarken güneş ışınlarıyla parlıyordu.

Dere yatağının çıplak kayalardan oluşan kısmına doğru yürüdü, sonra derenin yarım metre genişliğinde ve en fazla on beş santimetre derinlikte olduğu yere geldi. Elbisesinin eteklerini ıslatmamaya dikkat ederek diz çöküp elini suya soktu.

Su beklediğinden daha soğuktu. Kayalar yüzünden daha sıcak olacağını düşünmüştü. Parmaklarını sudan çıkardı, dudaklarına götürdü, kokladı ve tadına baktı.

Arkasındaki kayalardan ayak sesleri geldi. Brand'in gölgesi onunkine karıştı. Başını kaldırıncı, onun güneşe karşı duran silüetini gördü.

Laura'ya kulplu bakır bir bardak uzattı. "Susadın mı?"

"Teşekkür ederim."

İrlanda'da evlerinin yakınlarında, dereler, nehirler ve sık ormanlar vardı ama New Orleans'taki hayatı hep şehirde geçmişti. Akan bir dereden su doldurup içmek çok tuhaftı.

"Ne düşünüyorsun?" Brand yanına çöküp onun kabın içindeki suyu son yudumuna kadar içmesini izledi.

"Bir dereden taze su içmeyeli ne kadar zaman oldu diye düşünüyordum."

"Ne kadar oldu?" Uzanıp bir bukleyi kulağının arkasına yerleştirdi.

Tamamen içinden gelen bir hareketti. Yaptığı şeye kendisi de çok şaşırmıştı bu yüzden Laura tepki verip kendini geri çekmedi.

"Çok, çok uzun bir süre." Sesinin tonundaki hüznü azaltmaya çalıştı. Yakında, dedi kendi kendine. Yakında Brand geçmişini öğrendikten sonra üzülecek yeterince zamanı olacaktı. Şimdiyse pikniğin ve bu güzel sonbahar gününün tadını çıkaracaktı.

"Her şey hazır." Gerçek bir centilmen gibi ayağa kalkıp elini uzattı.

Laura yardım etmesine izin verdi ama kalkarken acı içinde inledi, geriye dönüş yolunu düşünmek dahi istemiyordu.

Brand gölge bir yere bir örtü sermişti. Yemek paketlerini de ortaya koymuştu. Bir bardak ve bir de içecek dolu şişe vardı. Laura, örtünün kenarında durup, ne zaman yalnızlık onu ele geçirse hatırlamak üzere, her detayı kalbine kazımaya çalıştı.

"Her şey yolunda mı?"

Laura, "Ben daha önce hiç pikniğe gitmedim," diye fısıldadı.

"Hiç mi?"

"Hatırladığım kadarıyla öyle."

"O zaman bu ilk pikniğini benimle paylaştığın için çok mutluyum. Charity de mutlu olacaktır. Her şeyin mükemmel olması için çok uğraştı. Ona bıraksaydım porselen takımı da koyacaktı."

Örtünün kenarına çömeldi ve paketleri açmaya başladı. "Söğüş et, ekmek, peynir ve elma hazırladı."

"Ona teşekkür etmeliyim." Laura da örtünün karşı tarafına geçip oturdu, şapkasını çıkarıp yanına koydu. Güneş yüzüne vurunca ellerini geriye koyup arkaya doğru eğildi. Aniden çok acıktığını hissetti. "Harika görünüyor. Açık hava iştahımı açtı."

Brand, "O halıya düzenlediğin saldırının da faydası olmuş sanırım," diyerek güldü.

"Sanırım."

Ona bu kadar yakın olduğunun, hatta burada tamamen yalnız olduklarının farkında bir şekilde yavaşça yemeye başladı. Onun yanındayken güvende olduğunu kendine hatırlatmasına gerek yoktu. Bu adamdan korkacağı hiçbir şey yoktu. Ne zaman ona bir parça ekmek, peynir ya da et uzatsa, ellerinin temas etmesini bekliyordu.

Ortalıkta, hafif esintinin çıkardığı uğultu, kavak ağaçlarının yapraklarının hışırtısı ve suyun taşların üzerinden akışından başka ses duyulmuyordu. Kendi karışık ve yoğun hayatlarından kaldıkları bu huzur dolu anın tadını çıkardı.

Sık sık Brand'e bakmak için duraklıyordu. Her bakışında da onu da kendine bakarken buldu.

Yüzü kızardı ve sessizliği bozmak için, "Burayı nasıl buldun?" diye sordu.

"Joe Ellenberg bir gün bizi buraya getirmişti. Sen daha en iyi kısmını görmedin."

"En iyi kısmı mı?"

"Çok uzak değil."

Güneş elbisesinin pamuklu kumaşından içeri işliyordu. Yalnız olsa sırtüstü yatar, güneşi yüzünde hissederek tüm sıkıntılarını unutturdu. Ama yalnız değildi ve sıkıntıları da unutulacak gibi değildi, bu yüzden örtüde oturup yemeğine devam etti.

Brand kalan ekmeği tekrar paket yaptı. Örtü hariç her şeyi toparlayıp çantaya yerleştirince elini uzattı. Laura gözlerine bakıp elini tuttu, onu kaldırmasına izin verdi.

Bu kadar yakınında olmaktan başka bir şey düşünemez bir şekilde önünde durdu. Bir an için onu öpeceğini düşündü. Nefesini tuttu.

Ama Brand kıpırdamadı. Elini sıkıca tutmaya devam etti, boğazını temizledi ve bir adım geriye çekildi.

Alçak bir sesle, "Şapkarı da al," dedi. Anna'dan ödünç aldığı geniş kenarlı, hasır şapkaya uzandı. Bağcıklarıyla başedemeyince, Brand uzanıp ellerini kenara çekti ve çenesinin altında bağladı.

"Mükemmel," dedi gülümseyerek. "Sürprizle ilgili olarak aslında aşırı tepki vermiş olabilirim."

"Ne demek istiyorsun?"

Omzunu silkti. "Muhtemelen dünyayı gezmiş görmüş bir kadın için pek de özel sayılmaya..."

"Pek de dünyayı gördüm sayılmaz."

"Senin gibi biri? İnanamam." Alışkanlıkla elini uzattı, Laura karşı koymadan elini tuttu ve birlikte yürümeye başladılar. Brand adımlarını dikkatli bir şekilde ona uydurmaya çalışıyordu.

"Derenin üst tarafına doğru yürüyoruz."

Laura şapkanın kenarı yüzünü kapadığı için mutluydu. Yürüyüş beklediğinden biraz daha uzun sürmüştü. Derenin kendi taraflarında, kayaların toplandığı bir noktada durdular.

"Geldik." Nehir kenarındaki büyük kayaları işaret etti.

"Burası mı?" Neyi kaçırdığını merak etti.

Brand onu kayalara doğru çekti ve en yakınlarındakinin yüzeyini işaret etti. "Yakından bak."

Laura daha iyi görebilmek için eğildi ve kayanın üzerinde çentikler, spiraller, sarmallar, deniz kabukları ve bitki izleri oldu-

gunu gördü. Parmak uçlarıyla izlere dokundu, daha iyi görebilmek için kayanın üzerine iyice eğildi.

“Fosiller mi?” Fosiller hakkında bir şeyler okumuştı ama şimdiye kadar görebileceğini hiç düşünmemişti. Doğrulup bakınca etrafının fosillerle dolu olduğunu gördü.

“Joe bir sel ya da fırtına sonucu açığa çıktıklarını düşünüyor. Bir gün babasıyla dolaşırlarken keşfetmişler ve şaşkınlıkla bir zamanlar Teksas’ın orta yerinin deniz olduğunu anlamışlar. Hattie, bunların Büyük Sel’in kanıtı olduğunu düşünüyor.”

Laura Büyük Sel’den neyi kastettiğini biliyormuş gibi, “Ah,” dedi.

Kayadan kayaya geçerek, merak ve şaşkınlıkla fosillere baktı. Parmak uçlarıyla her bir izi tek tek takip etti.

Brand de, nefesinin sıcaklığını hissedebileceği kadar yakınında duruyordu. Laura her şeyin farkındaydı; temiz, ılık sonbahar havası, esintiyle oynayan kuru otlar. Derenin şarkısı.

Her şeyden önemlisi Brand’in varlığının farkındaydı.

Omzunun üzerinden bakınca göz göze geldiler.

“Fosiller çok güzel bir sürpriz oldu,” dedi. “Bugünü daima hatırlayacağım.”

Ve seni. Ne olursa olsun diye kendine söz verdi, bugünü asla unutmayacaktı.

Brand onun gözlerinde kaybolmuş, piknikten ne kadar zevk aldığını ve fosilleri görmenin onu ne kadar mutlu ettiğini gördüğüne çok sevinmişti. Mutluluğunu gözlerinin parlamasında, dudaklarının kenarındaki gülümsemede, gamzelerinin ortaya çıkışında görebiliyordu.

İçinde onu öpmek için dayanılmaz bir istek duydu ama Laura dönüp başka fosilleri incelemeye devam etti. Bu sefer ona arkasını dönüp ellerini birleştirdi. Derin bir şekilde iç geçirdiğini gördü.

Yavaşca omzuna dokunup, "Dün bir şeyler oldu," dedi. Laura tekrar ona döndü. Brand, "Keşke ne olduğunu anlatacak kadar bana güvenseydin," diye devam eti.

Önlerinde uzanan topraklara bakarken aklına Gümüş Kızak'ın önünde gördüğü adam geldi. Uzun boylu ve esmerdi, kadınlar muhtemelen onu çok yakışıklı buluyorlardı.

Brand derin bir nefes aldı. "Hayatında başka biri varsa..."

Laura'nın cevabı hızlı ve kesindi. "Hayır. Hayatımda hiç kimse yok."

"Evlen benimle Laura."

"Ne?" Rengi soldu. O da en az Brand kadar şoke olmuştu.

Evlenme teklifi aniden gelmişti ve atık geri almanın hiçbir yolu yoktu. Önlerindeki engelleri biliyordu ama bu teklif kalbinden, ruhunun derinliklerinden gelmişti.

"Benim geleceğim bu kadar belirsizken bunu sana sormamın ya da senden bir evet cevabı beklememin haksızlık olduğunu biliyorum ama Tanrı'nın bizi bir araya getirdiğine inanıyorum Laura. Seni seviyorum..."

"Daha fazla bir şey söyleme," dedi parmaklarının ucuyla dudaklarına dokunup. "Lütfen yapma. Seninle evlenemem Brand."

Laura uzanıp şefkatli bir şekilde yüzünü avuçlarının arasına aldı. Gözleri dökmediği yaşlarla doldu.

"Hâlâ kocanın yasını mı tutuyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Ben sadece hiç kimseyle evlenemem," diye fısıldadı.

Rengi bembeyaz olmuş bir şekilde duraksadı sonra gözlerini kapayıp elini alnına götürdü.

"İyi misin?" Brand kolundan tutarak onu bir kayaya götürüp oturmasına yardım etti.

"Neyin var? Hasta mısın?"

Öyle kötü bir şekilde titriyordu ki, kucagında birleştirdiği ellerini sabit tutamıyordu. Güneşin sıcaklığına rağmen parmakları buz gibi soğuktu.

“Atları getireyim de geri dönelim.” Onu bir an önce geri götürmeliydi. Gerçekten hiç de iyi gözükmüyordu.

“Hayır, Brand, lütfen. Sana söylemek istediğim bir şey var. Haftalar önce söylemem gerekirdi. Artık bugünün güzelliğinin ya da senin kıbarlığının bana engel olmasına izin veremeyeceğim.”

Brand hiçbir şey sormadı. Sadece onun devam etmesini bekledi.

“Benim hakkımda. Teksas’a gelmeden önce kim olduğum hakkında.” Ellerini onun ellerinden çekti, parmaklarını açtı sonra tekrar birleştirdi. Gözlerini Brand’in gözlerinden bir an için bile olsa kaçırmadı. Alçak bir sesle, her bir kelime ona acı veriyormuş gibi duraklayarak konuşmaya başladı.

“İrlanda’da doğdum. Ailem kıtlık başladığında New Orleans’a göçtü. Ben on yaşındaydım. Ailem ve üç küçük kız kardeşimle beraber amcam ve yengemin yanına, Irish Channel denen bir bölgeye gittik.”

Brand’in o bölgeyi bilmediğini anlayınca anlatmaya devam etti.

“Şehrin limanların yakınında, fakir İrlandalıların yaşadığı bölgesi. Babam şehri fırtınalardan ve sellerden korumak üzere yapılan kanallarda kazı işlerinde çalışmaya başladı. Sonra da hastalandı ve öldü. Çok kısa bir süre sonra da annemi kaybettik. Amcam ve yengem dört çocuğa daha bakamadı, bu yüzden de iki küçük kardeşimizi yetimhaneye bıraktılar.”

“Ah, Laura.” Kolunu omzuna atmaya çalıştı ama Laura izin vermedi. Artık ona bakmıyordu. “Onları bir daha görmedin mi?”

“Hayır.”

“Çok kötü bir şey olma...”

“Keşke hepsi bu kadar olsaydı.”

Brand, onun devam etmek için cesaretini toplamaya çalıştığını görebiliyordu. Kısa bir an için her ikisi de tepelerinde dolanan kırmızı kuyruklu bir çift şahini izlediler, sonra kuşlar birlikte uçarak uzaklaştılar.

Tekrar anlatmaya başladığında sesi fısıldar gibiydi.

“Amcam beni ve dokuz yaşındaki kardeşimi, randevuevi denilen, erkeklerin kendilerini kadınlarla eğlendirdikleri bir yere sattı. Hayatımın büyük bir kısmında orada yaşadım.”

Brand onun neyi kastettiğini tam olarak anlayabiliyordu. Konuşamayacak kadar çok şaşırmıştı. Laura gibi kibar, iyi terbiyeli, düşünceli birini bir genelevde düşünemiyordu. Ne şimdi ne de bir çocukken.

İçinde şok, öfke ve inanamazlık savaşıyordu. Laura’ya, güzel yüzüne, zarif renklerine ve tavırlarına baktı.

O bir fahişe.

Sersemlemiş bir şekilde gözlerini kapadı. Gözlerinin önüne gelen görüntülerle savaştı: Başka erkeklerin kollarındaki Laura; sayısız, isimsiz, yüzleri olmayan başka erkeklerin. Başını salladı.

Hayır. Düşünebildiği tek şey buydu. Laura değil.

Tekrar gözlerini açtığında Laura’yı ona bakarken buldu. Yüzü bembeyaz olmuştu. İfadesinden verdiği tepkinin onu son derece incitmiş olduğunu görebiliyordu. Brand’in sessizliği yaşadığı şoku sözcüklerden daha kuvvetli bir şekilde anlatmıştı.

Laura ayağa kalkmaya başladı. Brand ona uzandı.

“Laura, dur.”

O gitmeye çalışırken, “Bekle. Çok özür dilerim. Çok çok özür dilerim,” dedi.

Laura başını hafifçe salladı. “Hayır. Özür dilemene gerek yok. Böyle bir şeyi herkes kınar.”

“Çok şaşırdım, kınamadım.”

Laura gözlerini, Brand’in elinin hâlâ durduğu koluna indirdi.

“Lutten otur.” dedi. “Devam et.”

Önce reddedeceğini düşündü, devam etmeyeceğini ama ayakta duracak gücü kalmamış gibi bir kayanın üzerine çöktü.

Brand şaşkınlığını saklamaya çalıştı. Onu daha fazla incitmek istemiyordu. Hayatın onu incittiğinden daha fazla incitmek istemiyordu. Cemaatine yol gösterdiği için her zaman kendiyile gurur duymuştu. Sadece din adamı olarak değil, ayrıca bir hayat rehberi olarak da ne zaman gerekiyse sıkıntılarını paylaşmıştı.

Önce Jesse’nin ortaya çıkışı itibarını zedelemişti, şimdi de çocukluktan beri fahişelik yaptığını söyleyen bir kadına kalbini kaptırmıştı. Laura’ya olan aşkı, Glory’de ne kadar itibarı kaldıysa onu da kaybetmesine mi sebep olacaktı?

Her şeyden önemlisi aşkı böyle bir gerçeği kaldırabilecek miydi?

Teselli etmek için kelime bulmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Söyleyebildiği tek şey, “Çok korkunç olmalı,” olabildi.

“Korkunç, o ilk geceyi anlatmaya yetmez. Masum bir çocuğun en çok parayı ödeyecek rezil bir adama sunulduğu geceyi...

“Amcam bana küçük bir kızın isteyebileceği her şeye, güzel elbiselere sahip olacağımı söylemişti. Ama kardeşimle bizi ayırdılar, bana satenler giydirip saçlarımı kurdelelerle bağladıkları zaman sahip olduklarım beni hiç de mutlu etmemişti. Her şeyin altın ve kristal olup pırl pırl parladığı alt kattaki büyük salona götürdüler. Mobilyalar brokar kaplıydı. Bir sahnenin üzerinde durup şarkı söylememi istediler. Annemin bizi uyuturken söylediği bir ninniye söylerken sesim titriyordu. O anda hatırlayabildiğim tek şarkı oydu.

“En yüksek parayı verene satıldım. Canımı ...” Başını eline koyup gözlerini kaçırdı. “Canımı yakan adama.

“Değerli bir maldım, onun için sonrasında bana çok iyi baktılar. Yaşlı bir kadın, bir köle, oradaki kadınlara bakıyordu. En kötü

zamanlarımda o yanımdaydı. Onun ilgisini şefkatle karıştırdım ve kaçmama yardım etmesi için yalvardım; ta ki bunu asla kabul etmeyeceğini anlayıncaya kadar. Sadece ona söyleneni yapıyordu, bana da tekrar hizmet verebilmem için yardım ediyordu.

“Kardeşime ne olduğunu bilmiyorum. Bir adamın onu götürdüğünü gördüm ama bir daha ondan haber alamadım. Bugüne kadar hayatta olduğu umudunu kaybetmedim. Olduğum şeyden duyduğum suçluluk ile onu koruyamadığım için duyduğum suçluluk arasında hiç fark yok. En büyükleri ve onları koruması gereken bendim ve ben...” Sesi çatallandı. “Megan’ı kurtaramadım. Hiçbirimizi kurtaramadım.”

“Kendin de sadece bir çocuktun. Ne yapabilirdin ki?”

“Bir şeyler. *Bir şeyler* yapmalıydım ama yapmadım. Onlar için dua bile edemedim.

“Önceleri diğer kadınlardan nefret ettim. Onlar gibi olmamakta kararlıydım. İzledim, bekledim ve kaçmayı ümit ettim. Sonunda kaçmak diye bir şeyin söz konusu olmadığını anladım. Paranın güç demek olduğunu öğrendim. Bu dünyadan kaçıp kardeşlerimi bulmak için bulabileceğim tüm paraya ihtiyacım vardı. Büyüdükçe en çok istenilen, müşteriler üzerinde en çok etkisi olan kadın oldum ve onlardan çok şey öğrendim. Herkesin favorisi olduğumdam emin oldum. Erkeklerin en çok istedikleri şeyleri keşfedip onlara istediklerini verdim.

“Kalbimi katılaştırdım. Hissetmeyi bıraktım ve güzel bir ev inşa edip kardeşlerimi bulduğum bir hayal dünyasında yaşamaya başladım. Yine hep birlikte olduğumuzu hayal ettim.

“Yaralıydım, her ne olursa olsun o dünyadan kurtulmalıydım. Yeni birisi olarak tekrar hayata başlayacak kadar para biriktirene kadar kaldım. Ama içimden biliyorum ki ben hâlâ o mahvolmuş çocuğum, kendini satmaya çalışan çaresiz genç kadını. Küçük gördüğü şeye dönüşen bir kadın.

“New Orleans’tan ayrıldığımda adımları Laura Foster olarak değiştirdim ve arkama bile bakmadım. Ama hâlâ aynı kadını Brand. Hâlâ Lovie Lamonte’um. Geçmişteki günahlarımdan asla kurtulamayacağım. Artık bunu çok iyi biliyorum.”

Başını kaldırıp Brand’e bakmadı. Omuzları ettiği itirafın ağırlığıyla çökmüş gibiydi.

Brand, Laura’nın anlattıklarıyla gözünün önünde canlanan görüntülerle savaşıyordu ama yaşadıklarının korkunçluğu her şeyi bastırıyordu. Hayatının geri kalanında birlikte yaşamak zorunda olduğu anılar. Kendini şu soruyu sorarken buldu: *Artık ben de biliyorum, unutabilir miyim?*

Uzanıp elini çensinin altına koydu, yüzünü hafifçe kaldırdı. Böylelikle başparmağıyla gözyaşlarını silebiliyordu. Gözlerine baktığında cevabı bulmuştu.

“Sen artık o değilsin, “diye fısıldadı.

“Ama...”

“Bu sen değilsin, Laura. Artık değil.”

“Ama ben *oydum*, anlamıyor musun? Sonra da yeterince para kazanıp, tamamen bağımsız olup, kendimi zengin, saygıdeğer ve ulaşılmaz hissettiren şeylerle çevirmeden o işi bırakmadım. Artık zorunlu olmadığım zaman bile fahişelik yaptım.” Başını salladı, ses tonunda uzun süredir baskı altında tutulmuş bir öfke vardı. “Bu neyi gösteriyor? Benim için para biriktirmenin, çekip gitmekten daha önemli olduğunu. Kendimi utanç ve aşağılanmadan kurtarmaktan daha önemli olduğunu.”

“O hayata zorlandığında daha küçük bir çocuktun. Hayatta kalmak bir yana, pek çok kadının aklından bile geçmeyecek bir hayat yaşadın. Bu senin düşüncelerini renklendirdi, Laura. O zavallı, suiistimal edilen çocuk büyüyüp hayatta kalması için ne gerekiyorsa onu yaptı. O kadını geçmişte bıraktın.”

“Anlatmaya başladığımda yüzündeki ifadeyi gördüm Brand. Randevuevini arkamda bırakmış olabilirim ama sonsuza kadar geçmişimle yaşamak zorundayım.

“Tanrı affeder. Bunu asla unutma.”

Laura bakışlarını uzaklaştırdı ve fısıldadı: “Sana daha önce söylemediğim için beni affedebilecek misin?”

Laura’nın acısı karşısında Brand de çok üzüldü. Onu böyle yaralı ve çaresiz görünce, kollarına alıp teselli etmek, kalbinin hâlâ ona ait olduğunu söylemek istedi.

“Elbette. Her şey için affedebilirim.”

Laura’nın, onun gözlerine gerçeği görmek için baktığını fark etti. Ona inanmadığı her halinden belliydi. Başını hayır anlamında sallayarak ona inanmadığını gösterdi.

“Geçmişim asla peşimi bırakmayacak, dünyamı ve içindekileri tehdit edecek. Larsonlar, Cutterlar ya da Ellenberglerle arkadaş olmayı planlamadım. Ya da seninle. Her şeyden önemlisi senin ya da diğerlerinin benim yüzümden üzülmeyi istemem. Artık Collier de burada olduğuna göre geçmişimi yok saya...” Aniden sustu ve gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı.

“Holloway mi? Senin neyin oluyordu Laura? Sana nasıl bir sıkıntı yaratıyor?”

“Beni gerçeği anlatmakla tehdit ediyor.”

“Bu nedenle mi bana anlatıyorsun?”

“Ondan duymana izin veremezdim.”

“New Orleans’ta yazıştığın adam Collier miydi?”

Laura başını salladı. “Hayır. Kardeşim Megan’la birlikte satıldığımızı anlatmıştım. Randevuevindeki ilk gecemizde ortadan kayboldu. Daha sonra oradaki kadınlardan birinden öğrendiğime göre, o da New Orleans’taki başka bir adama satılmış.”

Laura gözlerini önlerinde uzanan inişli çıkışlı topraklardan ayırmıyordu. Kelimeleri esintiyle ovaların ötesine taşıyor gibiydi.

"Glory'ye taşınmadan önce onu araması için bir dedektif tuttum ama maalesef pek ilerleme kaydedemedi. Onu satın alan adam gerçek ismini kullanmamış olabilir."

Duraksadı, sonunda yüzünü Brand'e çevirdi. Laura'nın gözlerinde gördüğü derin acıyla sarsılmıştı.

Brand onu yanına çekmeye yeltendiği sırada Laura devam etti: "New Orleans'ta tuttuğum adam bir Pinkerton dedektifi. Diğer küçük kardeşlerimi de bulacağını ümit ediyorum."

Jesse'nin, Amelia'yla dışarı çıktıklarında çok üzgün bir şekilde döndüğünü söylediğini hatırladı.

"Amelia da biliyor, değil mi?"

"Ona da dün söyledim." Uzaklara bakmaya devam etti.

"Ne dedi?" Amelia'nın Laura'nın sırrını nasıl sakladığını düşündü.

"Senin söylediğini. Artık o kadın olmadığımı."

"Ama bize inanamıyorsun?"

"İnsanlar bizi yaptığımız şey olarak görüyorlar."

"Onları bunun aksi olduğuna ikna etmeyi bırakman için hiçbir sebep yok."

"Ama kendine bak." Başını salladı, ağzı ince bir çizgi haline gelmişti. "Sen bir din adamısın. Hayatın genç bir adam olduğun günlerden bu yana tamamen değişti. Peki ya senin iyi Hıristiyanlardan oluşan cemaatin? Sen onlara affetmeyi anlatıyorsun ama onlar yine de seni lanetliyor."

Acı bir şekilde güldü. "Benimle ilgili gerçek ortaya çıkarsa tepkilerinin nasıl olabileceğini bir düşün. Seni affedemiyorlarsa, bu ikiyüzlü insanların gerçekten beni affedeceğine inanıyor olamazsın. Ne zaman biter Brand? Ne zaman yeterince bedel ödemiş oluruz?"

Elini kalbinin üzerine götürdü. "Bir mucize olsa ve affedilesem bile, hepsi hâlâ burada Brand. Bütün o utanç. Tüm o anılar,

nereye gidersem gideyim ya da ne yaparsam yapayım peşimi bırakmayacaklar. Beni kimin affettiğinin önemi yok. Ben hepsini içimde taşıyorum.”

Brand, onun ne kadar da kırılgan olduğunu düşündü. Zengin ve kendine güvenli dul Laura’nın, içindeki yaralı ve korkmuş çocuğu sakladığı son derece belliydi. Tekrar yüzünü kaldırıp ona bakmasını sağladı. Gözlerindeki içtenliği ve o gözlerde Brand’in onun için hâlâ hissettiği aşkı görmesi için dua etti. Eğilip titreyen dudaklarından öptü.

Laura önce öpüşüne karşılık verdi. Sonra, küçük bir huçkınlıkla onu itti ve ayağa fırladı.

“Bana dokunmaya nasıl tahammül edebiliyorsun?”

Brand yerinden kalkıp, uzaklaşmasına fırsat vermeden onu yakalayıp kollarına aldı ve sıkı sıkı tuttu.

“Çünkü seni seviyorum, Laura ve hayatını tamamen değiştirebilmek için çok güçlü olman gerektiğini düşünüyorum. Glory’deki hayatında kimsenin eleştirebileceği bir şey yok. Seni tanıyan herkese kendini çoktan ispat ettin. Bir tek Tanrı’dan af dile. ”

Yüzüne gelen bir bukleyi düzeltti, parmak uçlarıyla yanağını okşadı. Teni saten gibi pürüzsüzdü.

“Ama...”

“Tanrı’dan affedilmeyi dile.”

“Çok kolay bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

“Çünkü kolay.”

Laura’nın gözlerinde küçük bir umut ışığı gördü ama çabucak söndü.

“Düşünülmesi gereken sadece senin cemaatin değil, bir de kasaba halkı var. Bir kısmı seni bile affetmeyecek. Benim yaptığım da çok daha kötü.”

"Benimle evlenmeni istiyorum Laura. Seni bana Tanrı'nın getirdiğini biliyorum. Glory'yi terk etmek zorunda kalsak, rahipliği bırakmam gerekse bile yapmak istediğim şey bu."

"Gerçekten böyle düşünüyor olamazsın. Çocukların..."

"Onlar beni anlayacaklardır."

"Bunu sana yapamam, Brand. Sana da ailene de. Sen de biraz düşününce bana hak vereceksin."

"Ben sensiz yaşayamam."

"Bu hayatta emin olduğum bir şey varsa, o da mecbur kalınca her şeyi yapabilecek gücü bulabildiğimizdir."

Brand'e arkasını dönüp birkaç adım kadar uzaklaştı. Durup ufka baktı. Esinti, saçlarını yüzünden kaldırıncı, gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları ortaya çıktı.

Brand, omuzlarının derin bir iç çekişiyle düştüğünü görünceye kadar onu kendi haline bıraktı. Bu sırrı saklamaya çalışmanın ne kadar ağır bir yük olduğunu tahmin edebiliyordu. Onunla paylaşmış olması, Laura'yı kötü etkilemişti.

"Laura." Ona doğru gidip ne kadar kararlı olduğunu söylemek istedi.

Yanına gelmeden Laura ona doğru döndü. Gülümsemeye çalıştı ama başarılı olamadı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Beni eve götürür müsün?"

YİRMİNCİ BÖLÜM

Laura o akşam yemek odasındaki yemeğe bir şekilde katlandı. Misafirlerle dolu masada evsahipliği yapıp, bir yandan gülümseyip bir yandan da sohbetleri kibarca idare etti. Ama yemek boyunca, kendini dışarıdan, olmadığı biriymiş gibi davranan bu kadını izlerken buldu.

Yemekten sonra, Rodrigo'yla birkaç dakika kahvaltı menüsünü konuştular, sonra da Anna'ya ertesi gün için birkaç talimat verdi. Odasında yalnız kaldığında, uzun, beyaz geceliğini giyip biraz okumaya çalıştı ama tekrar tekrar aynı paragrafın üzerinden gittiğini fark edince vazgeçti. *Cranford* romanındaki kadın karakterlerin tuhaflıkları bile bu gece onun kafasını dağıtamıyordu.

Kitabı dikkatlice bir kenara koyup pencereye gitti, perdeleri dışarıdaki karanlığı görmesine izin verecek kadar kenara çekti. Geceler artık daha soğuk olmaya başlamıştı. Yakında evdeki şömineleri yakmak gerekecekti. Ay, bu gece her zamankinden daha yakın, büyük ve parlak görünüyordu. İç çekip perdeyi kapadı.

"Tanrı'dan affedilmeyi dile."

Ne yapacağını bilmez bir şekilde odasına baktı, etrafındaki zenginliği ilk defa boğucu buldu. Penceredeki ağır perdelere,

oraya buraya yerleştirilmiş biblolara, parlak çerçeveler içindeki tablolardaki manzaralara ve cansız hayatlara baktı. Tüm bunların abartılı gösterişi ilk defa ona randevuevini hatırlattı.

Derin bir nefes aldı.

Nasıl, diye düşündü. Nasıl dua edilir ki?

Tanrı, bir taştan kalbe girebilir miydi?

Dolanıp durmayı bırakıp kendini yatağın yanında buldu. Fikrini değiştirmeden yere diz çöktü, ellerini birleştirip yatağın üzerine koydu.

“Tanrım,” diye fısıldadı. “Eğer oradaysan, sana ihtiyacım var. Ben... özür dilemek istiyorum.”

Gözlerini kapayıp Brand’i gözünün önüne getirince, onun için dua etmenin kendi için dua etmekten daha kolay olduğunu fark etti. Glory’de kalabilmesi için dua etti. Sam ve Janie de, yuvaları olarak bildikleri yerde büyümeyi hak ediyorlardı. Brand ve Jesse’nin birbirlerini daha iyi tanımaları için dua etti.

Son olarak da hayatında ilk defa Tanrı’dan af diledi ama neden böyle bir hayat yaşamak zorunda kaldığını sorgulamadı. Megan’la onun karanlığa satılmalarını, anne ve babasının ölmelelerini lanetlemedi. Sadece o ana odaklandı.

Tekrara ayağa kalktığında hiçbir farklılık hissetmedi. Diz çökmeden öncekinden daha hafif değildi. Ne bir ilham ışığı görmüş ne de gökyüzünden bir ses ya da cennetten çıkmış bir koronun şarkılarını duymuştu.

Sadece sessizlik ve girişte duran saatin sesi vardı.

Brand ertesi sabah büyük bir enerji ve yenilenmiş bir kararlılıkla uyandı. Artık çocuklarının hayatını altüst etmemek için kendi itibarını ve Glory’nin tek kilisesinin rahibi pozisyonu kurtarmaya çalışmıyordu. Laura’nun da arkasında durup onunla evlenmek istiyordu.

Onu kaybetme fikri, cemaatinin önünde af dilemekten daha zor geliyordu. Önündeki savaşın farkındaydı ama bundan zaferle çıkacak inanca sahipti.

Sadece cemaati değil, tüm kasabayı da, her ikisinin de kendilerini ispat ettiklerine ve ikinci bir şansı hakettiklerine ikna etmesi gerekiyordu.

Laura'yı kaybetmek başedemeyeceği bir şeydi. Bu sabah, Laura'nun ona veda ederkenki yüzü gözünün önüne geldi. Düşününce, gülümsemesinin gözlerine ulaşmadığını hatırladı. Şimdi yanına gidip iyi olduğunu görmek için can atıyordu.

Isık çalarak giyinirken, en iyi ceketini ve yeni beyaz gömleğini seçti.

Mutfğa girince Janie önündeki yulaf ezmesinden başını kaldırıp, "Çok hoş görünüyorsun, baba," dedi.

Brand bir parça ekmek alıp masaya oturdu. Ekmeğinin üzerine tereyağı sürerken durup Janie, Sam ve Charity'ye sırayla bakıp gülümsedi.

"Laura'ya evlenme teklif ettim," dedi.

Charity çok da emin olamayan bir sesle, "Ah, Brand, bu... bu harika bir haber," dedi.

Sam, "Yaşa baba!" diye bağırdı. "Bu onun evinde yaşayacağımız anlamına mı geliyor? Böylece Jesse'yi de her gün görebiliriz."

Janie'nin gözleri kocaman açıldı. "Orada mı yaşayacağız?"

Charity tabağının yanına bir fincan kahve bırakırken, Brand de tostundan ısırdı.

Brand, "Nerede yaşayacağımızdan emin değilim," derken gerçekten hiçbir şeyden emin olmadığını fark etti. "Kabul edeceğinden bile emin değilim."

"Ama edeceğini ümit ediyoruz, öyle değil mi baba?"

Sam merakla, "Uzaklara gitmemiz gerekirse o da bizimle mi gelecek?" diye sordu.

Evlenme teklifinden sonrasını düşünmemişti. Buradaki işini kaybederse ne yapacağını bilmiyordu. Laura, uğruna bu kadar çok çalıştığı, acı çektiği yeri bırakmak ister miydi? Hikâyesini dinledikten sonra düşlerinden vazgeçeceğinden çok da emin değildi.

Kız kardeşi elinde bir kâse yulafla yanında duruyordu. "Brand?"
"Teşekkürler, ben almayayım," dedi.

"İyi misin?"

"İyiyim. Sadece bir an önce Laura'yı görmek istiyorum." Brand çocukların da kahvaltılarını bitirdiklerini gördü. "Gidip kitaplarınızı alın. Sizi okula bırakayım."

Çocuklar kitaplarını almak üzere odalarına gidince, o da ocağın başında karıştırılmaya hiç de ihtiyacı olmayan yulaflı karıştıran kız kardeşinin yanına gitti.

"Sorun nedir Charity?"

Charity başını salladı ama cevap vermedi. Brand elini omzuna koyup onu kendine doğru çevirdi.

Charity, "Sana ve Laura'ya sıkıntı vermek istemem," dedi.

"Sen de hepimiz gibi bu ailenin bir parçasısın." Omzunu sıkıp ona kulak verdiğinden emin olmak istedi. "Sen Jane öldüğünde bana yardım edebilmek için kendi hayatından vazgeçtin. Seni herhangi bir şekilde ortada bırakabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır ama Laura evde kalmış bir halayı istemeyebilir."

"Laura daha teklifimi kabul ettiğini bile söylemedi ama onun seni *istemeyeceğini* nasıl düşünebilirsin?"

"Onu çok iyi tanımıyorum."

"Tanıdığın zaman ne kadar harika biri olduğunu göreceksin." Kardeşine gülümsedi. "Ayrıca sana da pek evde kalmış denemez, ikimiz de biliyoruz ki en az üç evlenme teklifini reddettin. Bugün yalnızsan bu sadece sen öyle olmasını istediğin içindir."

"Babam gibi bir adamla evlenmekten korktuğum için teklifleri geri çevirdim."

"Bunun için endişelenmene gerek yok bence."

"Ya aşktan gözüm hiçbir şeyi görmez ve babam gibi kontrol manyağı, baskıcı, otoriter bir..."

Brand elini kaldırdı. "Anladım, Charity," dedi.

"Sen orduya katılmak için gittin," diye hatırlattı. "Bense onun baskısıyla büyüdüm. Özgürlüğümü öyle kolaylıkla bırakmak istemiyorum ama bir yuvam, çocuklarım olsun da istiyorum."

"Peki, sana söz versem," dedi. "Âşık olduğun zaman, o adamın babama benzeyip benzemeyeceği konusunda ne düşündüğümü sana söylesem?"

"Söz mü?"

"Söz."

"Teşekkür ederim Brand."

"Hiç önemli değil."

Brand masaya geri dönerken, Laura'nın geçmişini öğrendiğinde kardeşinin ne düşüneceğini merak ediyordu. Acaba Charity onun yargılarına katılacak mıydı? Dünyadaki en disiplinli kişi sayılmazdı ama çocuklarını bir anne tavuk gibi koruyarak büyötmüştü. Onların iyiliği için bu duruma karşı çıkar mıydı?

Kahvesine uzandı, fincanı tekrar masaya bırakmadan önce yarısını içti. Sam ve Janie'ye seslenip acele etmelerini söyledi.

Charity, "Süveterlerini almalarını hatırlat," dedi. "Hava biraz serin."

Brand kapıda durdu, gülümsedi. "Söylerim. Merak etme. Her şey yoluna girecek."

"Bunun için dua ediyorum."

"Teşekkürler kardeşim. Şu anda yapabileceğimiz tek şey bu."

Çocukları okula bıraktıktan sonra kasabaya yöneldi. Gazete binasının yanından geçerken, içeriden Hank el sallayıp onu içeri çağırdı. Amelia'dan bir mesajı vardı. Öğleden sonra kilise yönetim kurulunun bir toplantısı olacaktı, Amelia Brand'in pozisyonuyla

ilgili oylama yapılmasını isteyecek ve kendisi de olumlu yönde oy kullanacaktı.

Hank, "Senin kuruldan güvenoyu alacağından ve Jesse'nin annesiyle ilgili tüm bu sıkıntıları geride bırakacağından son derece emin," dedi.

Brand, Amelia ve dolayısıyla Hank'in, evlenme teklifi hakkında ne düşüneceklerini merak etti.

Sonunda pansiyona ulaştığında, kapıyı Laura'nun açmasını bekliyordu. Ya da Anna Hernandez'in. Ama kapıyı yüzünde endişeli bir ifade, kaşları çatılmış bir şekilde Rodrigo açınca, Brand'in nefesi kesildi.

Rodrigo, "Señor' Rahip," dedi. "Lütfen içeri gelin."

Brand içeri girince, ahçı ne yapacağını bilemedi.

Brand önce salona sonra da yemek odasına doğru bakıp, "Bayan Foster nerede?" diye sordu.

Meksikalıların heybetli omuzları çöktü. "Burada değil señor." Sonra karısına seslendi, Anna koşarak yanlarına geldi. Önlüğünün cebine elini sokup katlanmış bir mektup çıkarırken elleri titriyordu.

Anna kısık bir sesle, "Oğlum bize içinde yazanları okudu," dedi. Kahverengi gözleri endişeyle kocaman açılmıştı.

Mektubu uzattı. Brand mektubu okurken burnuna tanıdık bir lavanta kokusu geldi.

İlgili Şahsa:

Bir sonraki duyuruya kadar pansiyonumuz kapalıdır. Rezervasyon yaptıran tüm misafirlerimizden özür dilerim. Bu vesileyle Rodrigo ve Anna Hernandez'i bir sonraki duyuruya kadar pansiyonun bakımından sorumlu olarak ilan ediyorum.

Pansiyon arazisindeki evlerinde istedikleri sürece yaşamaya devam edebilirler.

*Sevgilerimle,
Laura Foster*

Brand mektuba ne düşüneceğini bilemeden bakakaldı.

Başını kaldırıp Hernandezlere baktığında onların da aynı durumda olduklarını gördü.

"Hiçbir şey söylemedi mi? Nereye gittiğini söylemedi mi?"

Rodrigo başını salladı. "Hayır señor. *Nadri*. Bankaya verilecek mektubu ve yapacağım şeylerin talimatlarını verdi."

Brand mektubu dikkatlice katlayıp Anna'ya geri verdi. Hâlâ Laura'nın nereye ve ne zaman gittiğine dair hiçbir açıklama yoktu.

"Mektupları sana kendisi mi verdi?"

Anna başını salladı. "Evet, bu sabah. Biz mutfağa girer girmez. Yanında eşyalarını koyduğu bir çanta vardı. Misafirlere kahvaltıyı servis ettikten sonra onlara pansiyonun kapandığını ve ayrılmaları gerektiğini söylememiz gerekiyordu." Gözlerini devirdi. "Bazı misafirler hiç de memnun olmadılar."

"Onu araba durağına mı bıraktınız?" Brand, erken kalkan bir arabaya bindiyse gideli ne kadar olduğunu hesaplamaya çalışıyordu. Böylelikle nereye gittiğini öğrenebilirdi. Araba durağı Harrison Baker'ın dükkânıydı.

Rodrigo, "İzin vermedi. Gerekli olmadığını söyledi," diye karşılık verdi.

"Bana öylece çıkıp gittiğini söylemeyin."

Eğer öyleyse yolda birileri onu mutlaka görmüş olmalıydı. Bir kadın yürüyerek en fazla nereye kadar gidebilirdi ki?

Anna, "Burada kalmamızı söyledi. Dışarı çıkmadan ya da biriyle konuşmadan önce üç saat beklememizi istedi. Kimsenin peşinden gitmesini istemiyordu," dedi.

Brand evin arka tarafına doğru baktı. "Jesse nerede?" diye sordu. "Laura'nın nerede olduğunu biliyor mu? Yoksa onunla mı gitti?"

Rodrigo başını salladı. "Dün yaban hindisi avlamaya gitti. Ne zaman döneceğinden de emin değildi."

Brand, "Belki Laura ona rastlamış, kasabanın dışına kadar kendisine eşlik etmesini istemiştir," dedi. "Benim için..." Devam etmeden önce boğazını temizledi. "Benim için bir mektup bıraktı mı?"

Rodrigo yavaşça başını salladı. "Hayır, *señor*, bırakmadı."

Hiçbir şey. Ne bir haber ne bir mektup.

Rodrigo, "Ne yapmalıyız *señor*? " diye sordu.

Brand bir an için düşündü. "Sizden istediğini yapın. Eve iyi bakın ve kendi evinizde yaşamaya devam edin. Mektubu Cutterlara verin ve Hank Larson'a da size bıraktığı mektubu gösterin. Böylelikle kimse niye burada kaldığınızı sorgulamaz. Hank size ne yapacağınızı da söyler. Belki Cutterlar Laura dönene kadar mektubu bir kasaya koymalıdır."

Eğer Laura, Cutterlar için talimat bıraktıysa, Hernandezler ve evin çekip çevrilmesi için gereken parayı da bırakmış olmalıydı.

Ama kendisi neredeydi? Bu kadar hızlı nasıl ortadan kaybolabilmişti?

Ve ne zaman geri dönecekti, eğer dönecekse tabii?

Brand sarsılmış bir şekilde Hernandezlere, onları da en az kendisi kadar şaşkın ve endişeli bir şekilde bırakarak veda etti. Verandaya çıkınca yola doğru bakıp ne yapması gerektiğini düşündü.

Doğruca dükkâna gidip Harrison'a Laura'nın bir bilet alıp almadığını sorma konusunda tereddüt etti. Çünkü bu, kasabanın ortasında durup Laura'nın aniden kasabayı terk ettiğini ilan etmesiyle aynı şeydi.

Amelia'ya gidebilirdi, Laura sırrını ilk ona anlatmıştı. Nereye gideceğini ve ne zaman döneceğini de ona söylemiş olabilirdi.

Birkaç dakika içerisinde Larsonların kapısında idi. Amelia'nın açmasını umut ederek kapıyı çaldı. Kapı açıldığında o kadar rahatlamıştı ki doğru dürüst bir cümle kurmakta bile zorlandı.

"Sen... Laura hiç... O gitmiş." Şapkasını çıkardı.

"İçeri gel Brand. Kenarlarını tamamen mahvetmeden önce o şapkayı bana ver istersen." Elini uzattı. Brand şapkasını verince, kenarlarını düzeltmeye başladı. "Şimdi, gitti derken ne demek istiyorsun?"

"Onu gördün mü?" Hem ilaç dükkânı hem de Larsonların oturma odası olan yere geçti. "Kasabayı terk etti."

Amelia hemen ciddileşti. "Nereye gitti?"

"Hiçbir fikrim yok. Pansiyonda değil. Bu sabah Hernandezlere, onları eve bakmakla görevlendirdiğini bildiren bir mektup bırakarak gitmiş." Uzun, ince odayı bir o tarafa bir bu tarafa adımlamaya başladı. "Yanına sadece bir çanta alarak gitmiş. Onlara da dükkâna kadar götürmelerine gerek olmadığını söylemiş, yani arabayla bir yerlere mi gitti yoksa yaya mı onu bile bilmiyorum." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Jesse de güya ava gitmiş."

Derin bir nefes alıp tekrar başladı. "Şu an pek bir şey bilmiyorum. Dün bana New Orleans'taki eski hayatıyla ilgil itirafta bulunup her şeyi anlattı. Senin de bildiğini söyledi."

"Ve?" Amelia dikkatli bir şekilde onu izliyordu. "Sen nasıl tepki verdin? Şaşırdın mı?"

"Tabii ki şaşırdım ama kendime geldiğimde, bunun hiç umrumda olmadığını söyledim. Onu sevdiğimi söyledim. Hatta ona evlenme teklif ettim."

"Ah Brand, onu sevdiğini biliyorum ama..."

"Şimdi de gitti. " Pencereye yürüyüp yola baktı.

"Belki de zamana ihtiyacı vardır. İkinizin de zamana ihtiyacı var. İtirafından sonra ona evlenme teklif etmen akıllıca mıydı acaba? Laura'ya ne kadar değer verdiğimi biliyorsun Brand. Harika bir kadın ve hayatını tamamen değiştirmek konusunda da mükemmel bir iş çıkarmış ama sen bir din adamısın, o da karanlık bir geçmişi olan bir kadın."

"Hiç şüphem yok, Tanrı onu benim hayatıma tam da bu sebeple soktu. Onu koşulsuz bir şekilde kim sevebilir? Kimim kalbinde affetmeye en çok yer vardır?" Başını salladı. "Dün hoşçakal derkenki ifadesini düşündüğüm zaman çok korkuyorum. O vedada... bir son veriş vardı."

Amelia yanına geldi. "Haydi biraz sakın olmaya çalışalım," dedi.

"Sen de sakın görünmüyorsun."

"Sığınabileceği kimsesi yok. Gidebileceği hiçbir yer yok." Amelia'nın gözleri aniden yaşlarla doldu. "Oturma odasındaki tüm o fotoğraflar var ya? Onları satın almış Brand. Tamamıyla bir başına."

Brand, "Biz varız," dedi.

"Bize layık olmadığını düşünüyor."

Yola doğru bakarken, aklına aniden karanlık bir fikir geldi.

"Collier Holloway," dedi. "Belki de ona gitmiştir."

"Umarım bunu yapmamıştır. Sanırım bu yapmak isteyeceği en son şeydir."

"Öyle mi acaba?" Kalbi küt küt atıyordu. "Kendinin değersiz olduğunu düşünüyor. Yaptıklarının affedilemez olduğunu. Affet-

mekle ilgili söylediğim hiçbir şeye kulak vermedi. Kilise kurulu onunla ilgili gerçeği öğrendiği zaman daha çok benim ve cemaatin güvenini nasıl tekrar kazanacağımıyla ilgili olarak endişelendi. Belki de Collier'e gitmesinin beni vazgeçirecek tek yol..."

Amelia şapkasını hemen eline verdi. "Git. Gümüş Kızak'a git. Bir saniye daha kaybetme. Oradaysa, gerekirse onu saçından sürüyerek çıkar."

Brand şapkasını takıp kapıya yöneldi.

Amelia, "Gazeteye gidip Hank'e Laura'nın kayıp olduğunu söyleyeceğim," diye seslendi.

Brand durup döndü.

"Bunu yapmadan önce benden haber bekle. Eğer Gümüş Kızak'taysa, kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Eğer oradaysa lütfen neye mal olursa olsun onu geri getir."

Saat daha on bile olmamasına rağmen salonun kapıları açıldı. Brand atını bağlayıp indi. Hiç duraksamadan içeri girdi. Barmen Denton Fairchild -zavallı Jenny'nin öldüğü gün de orada olan adam- onu hemen tanıdı.

"Selam Rahip. Senin için ne yapabilirim?"

Brand arka duvardaki ofis kapısına doğru bakarak, "Holloway'i göreceğim. Burada mı?" diye sordu.

Barmen biraz uzunca bir an için tereddüt edip, "Dışarıda," dedi.

Eğer adam ikinci kat balkonundaki son kapıya doğru bakmamış olsaydı bu cevaba inanabilirdi. Salonun diğer köşesine geçip üst kata çıkmaya başladı.

"Oraya çıkamazsın. Meşgul kendisi." Fairchild barın arkasından çıkıp peşine düştü.

Brand balkonda çeşitli kapıları geçerek en sondaki odaya ulaştı. Kapısı çift kanatlı, büyük ve pırnç aksamlıydı

Brand kapı koluna uzandı. Kilitliydi. Biraz zorlayıp açmaya çalıştı.

"Holloway! Aç kapıyı." Gözünün önüne kapının diğer tarafındaki Laura geliyordu. "Aç kapıyı!" Kapıyı yumruklamaya başladı.

Barmen hemen arkasında bitmiş, Brand'i oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Tam adamı üzerinden atmışken kapı açıldı. Kapının diğer tarafında, üzerindeki önü hafifçe açılmış, saten sabahlıkla Collier Holloway belirdi. Saçları karışmış, gözleri kanlanmıştı.

Brand, Laura'yı ölümden daha kötü bir sondan kurtarmaya hazır bir şekilde sırtını dikleştirdi.

"Şuraya bakın." Holloway yavaşça gülümsedi. "Bu bizim rahip değil mi? Bu sabah nasılsınız Rahip?"

Brand odanın içine doğru baktı. Yatakta, örtüyü çenesine kadar çekmiş, gözlerini kocaman açmış, esmer bir kadın vardı.

Laura değildi.

Büyük bir rahatlama hissetti.

"Beklenmedik ziyaretini neye borçluyuz acaba?" Collier kapıya yaslanıp kollarını birleştirdi. "Yoksa sadece beni görmek için yanıp tutuşuyor muydun?"

"Laura'yı arıyorum. Burada mı?"

"Lovie mi?"

"Lovie de kim?" Brand adamın tavrından hiç hoşlanmamıştı.

Holloway'ın gözleri parladı. Brand'in hiç hoşlanmadığı bir kendini beğenmişliği vardı.

Holloway dikkatli bir şekilde onu izliyordu. "Demek ki sana gerçek ismini bile söylemedi."

"Söyledi ama o benim için Laura Foster. Nerede o?"

Collier odadan koridora çıkıp kapıyı kapadı. Başıyla barmene, her şeyin yolunda olduğunu belirten bir hareket yaptı.

"Sen gidebilirsin Denton," dedi. "Ben hallederim." Brand'e döndü. Gözlerini ona dikmiş bakarken, alçak bir sesle, "Neden burada olabileceğini düşünüyorsun ki?" diye sordu.

"Dün bana her şeyi anlattı. Bu sabah evine gittiğimde de ortadan yok olmuştu. Yardımcılarına ya da arkadaşı Amelia'ya da nereye gittiğini söylememiş."

"Anladığım kadarıyla sana da söylememiş, ha Rahip?"

"Hayır." Brand, kalbindeki ağırlıkla savaşıırken başını salladı. "Söylemedi."

"Demek ki *hanımefendi* bulunmak istemiyor." Colloway sakallını sıvazladı. "Ne yaptın Rahip? Sana her şeyi anlatınca kendini kaybedip ateş mi püskürdün? Senin yüzünden mi kaçtı?"

"Ona evlenme teklif ettim."

Collier gerildi, yüzünde saklayamadığı bir öfke belirdi.

"Şimdi mutlu musun Rahip? Ondan bir rahibin karısı olmasını mı istedin? Dalga mı geçiyorsun? O çok akıllı bir kadındır. Senin istediğin şey olamayacağını bildiği için kaçtı. Sana iyi şanslar. Beni terk ettikten sonra onu tekrar bulmam dört yılını aldı."

Brand ellerini yumruk yapmış bir şekilde iki yanında tutuyordu. Kendini kaybedip öfkesine yenik düşmesi çok kolaydı. Holloway'e saldırıp, onu yere sermesi çok kolaydı.

Çok büyük bir gayret sarfedip sinirlerine hâkim oldu.

Holloway, "Bakıyorum endişelisin Rahip," dedi. "Endişelenme, o kadın bir kedi gibidir. Her zaman dört ayak üzerine düşer."

Elini uzatıp kapının kolunu tuttu. Tekrar odaya girmeden önce, "Onu bulursan, Lovie'ye, aklı başına gelecek olursa kapının ona hâlâ açık olduğunu söyle," dedi.

Brand Larsonlara dönerken, caddenin tahta zemininden yüksek sesle yankılanan ayak seslerini duydu.

"Rahip!"

Arkasına döndüğünde Richard Hernandez'i gördü. Genç adam nefessiz kalmıştı. İki eli dizlerinde, eğilip derin derin nefesler aldı.

Brand, "Döndü mü?" diye sordu.

Richard hayır anlamında başını salladı. "Babam... beni babam yolladı. Ahıra baktığını ve arabanın atının yerinde olmadığını söylememi istedi. Bayan Foster'ın arabasını çeken at. Belki de atla gitmiştir."

"Yalnız mı?"

Laura'nın önceki güne kadar hiçbir biniş tecrübesi olmamıştı. Brand onun tek başına çıkmamış olmasını ümit etti. Eğer öyleyse açık arazinin bir yerlerinde, narin boynu kırık bir şekilde yatıyor olabilirdi.

"Jesse döndü mü?" Bu noktada Brand'in tek umudu Jesse'nin onunla birlikte olmasıydı.

Richard tereddüt etti. "Hayır efendim. Henüz dönmedi."

"Ne oldu Richard?"

"Eğer onun Bayan Foster'la gittiğini düşünüyorsanız yanı-
lıyorsunuz. Onu dün giderken gördüm. Döşegi de yanındaydı
ve dönmedi."

"Ama Laura'yı giderken görmedin, öyle değil mi?"

"Hayır. Gazetede, Şerif Larson'a bu haftanın gazetesinin
hazırlanmasında yardım ediyordum."

Yirmi dakika sonra Brand, Larsonlara varmıştı. Amelia pen-
cerede onu bekliyordu. Onu mutfak masasına oturtup önüne bir
bardak sert kahve koydu.

"Hâlâ ses yok, öyle mi?" Şeker kabını ve kremayı uzattı.

"Holloway'ın yanında değil..."

Amelia, "Şükürler olsun," diye fısıldadı.

"Hernandezlerin oğlu arabanın atının da gitmiş olduğunu
söyledi. Harrison Baker'dan da herhangi bir yere gitmek üzere
bilet almadığını öğrendim."

"Tek başına atla çıktığını mı düşünüyorsun?"

"Öyleyse pek uzağa gidemez." İcini çekti, kahvesinden bir yudum alıp bardağını tekrar masanın üzerine bıraktı. "Belki onu bir yerlere götürmesi için Jesse'den yardım istemiştir."

"Bu iyi bir şey. Jesse'nin yanında güvende olur. Geri döndüğünde de Laura'nın nereye gittiğini bize söyleyebilir."

"Jesse neden Glory'ye geri gelsin ki?"

Amelia, "Çünkü sen buradasın," diye cevap verdi.

"Richard Jesse'nin dün avlanmak için gittiğini söyledi."

Amelia, "Belki de Laura şüphe çekmemek için onu önden yollamıştır. Belki de kasabanın dışında buluşmuşlardır," diye fikir yürüttü.

"Eğer öyleyse, Laura bunu ben ona evlenme teklif etmeden planlamış demektir."

Brand eski masaya gözlerini dikti. Masanın ortasında içinde kuru çiçekler olan, toprak bir vazo vardı. Hank ve Amelia'nın evi düzgün ama az sayıda eşyayla döşenmişti. Çift bir sürü zorluk yaşamış ama aşklarını sürdürmeyi başarmıştı. Brand de aşkının gerçek olduğunu biliyordu. Laura ve kendisinin geleceğiyle ilgili inancı tamdı.

Amelia onu, gitmeden önce kahvesini bitirmesi ve hatta ocakta kaynayan yemekten bir tabak yemesi için ikna etti.

Brand, "Ben pansiyona geri dönüyorum," dedi. "Jesse döndü mü bakayım. Herhangi bir şey biliyor mu öğrenmek istiyorum."

Amelia, o sabah ikinci kez olmak üzere onu kapıya kadar geçirdi. "Bana da haber ver," dedi.

"Veririm."

Amelia uzanıp kolunu tuttu. "Merak etme Brand. Onu bulacaksın."

Brand, "Umarım haklısındır," diye karşılık verdi. Laura'yı bir daha görememe, sesini duyamama ya da tatlı dudaklarından tekrar öpememe fikrini kabul etmek istemiyordu. "Gerçekten umarım haklısındır."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Brand, o öğleden sonra, rahatsız edici bir sessizlik içinde acil kurul toplantısında oturuyordu. Laura her geçen dakika, kendi hayatından uzaklaşıp giderken olmak isteyebileceği son yerdeydi. Kalkıp gitmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu ama kaderi hâlâ tartışılacak konular arasındayken de bırakıp gidemiyordu.

Brand onlara katıldığı anda kurul üyeleri de rahatsız oldu. Brand'le birlikte, toplam yedi kişiydiler ve o sırada bankada kalmak zorunda olan Timothy Cutter dışında hepsi oradaydı. Mary Margaret Cutter; Harrison'ın annesi Barbara Baker, kilisenin yapımına katkıda bulunan Amelia; zengin bir çiftlik sahibi olan Bud Townsend ve kasabaya yeni gelmiş avukat Raymond Pettigrew. O ve Townsend arkadaşlardı ve ne zaman bir oylama olsa Pettigrew, arkadaşıyla aynı oyu vermek gibi bir huya sahipti.

Gündemde olan ama konuşulmayan konu Brand'in görevinde kalıp kalmayacağıydı. O an için konuştukları konu kilisenin çatısının yeniden yapılıp yapılmayacağıydı. Brand kendi durumunu oylama işini daha ne kadar erteleyeceklerini merak etti. Kendi davasıyla hiç uğraşacak hali yoktu, hele de Laura kayıpken. Düşünebildiği

tek şey, onun nerede olduğu, güvende olup olmadığı, bulunmak istemezken onu bulup bulamayacağıydı.

Masanın diğer ucunda Townsend sinirlerine güçlkle hâkim oluyor gibiydi. Açık havada yaşayanlara özgü yıpranmış yüzü, her zamankinden iki ton daha kırmızıydı. İki yıl önce kilisenin çatısının yapılması için bağışta bulunmuştu. Bu yıl, kilise yeni bir çatıya ihtiyaç duyuyordu ama Mary Margaret yeniden bir bağış yapıp yapmayacağını sorunca Bud ayak diredi. Bunun üzerine Margeret tamamı olmasa da yarısını verip veremeyeceğini sordu.

Brand'le gözgöze gelmemeye çalışarak, "McCormick burada rahip olarak çalışmaya devam ettiği sürece, ailemin alın teri dökerek kazandığı tek bir kuruşu bile bu kiliseye vermeyeceğim," dedi.

Çiftlik sahibi, yıpranmış yüzü gibi sert ve rahatsız edici bir tavra sahipti. Townsed'in, Brand'in önünde bile kelimeleri yumuşatmaya hiç niyeti yoktu. Yüzünü Brand'e çevirince herkes yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Melez bir oğlunuzun olması yeterince kötü Rahip. Annesiyle hiçbir zaman evlenmemiş olmanız da durumu iyice zorlaştırıyor. Öğrendikleri zaman insanlar ne diyecekler? Biz size bu işi verirken, bir rahipte aradığımız özellikler bunlar değildi. Biz bu kasabadaki sorumluluk sahibi, Tanrı korkusu olan insanları çekmeye çalışıyoruz."

Barbara Baker, "Öncelikle başkalarının ne düşündüğüyle ilgillemiyorum." dedi. Brand işini mükemmel bir şekilde yapıyor..."

Townsend, "Ta ki 'oğlu' ortaya çıkıp onunla ilgili gerçekleri ortaya dökene kadar," diye araya girdi. Parmaklarını masanın üzerine vuruyordu. "Ve ayrıca duyduklarıma göre vaktinin çoğunu da o kibirli dulla flört etmekle geçiriyormuş."

Mary Margaret tartışmalara son vermek için, "Bence güven oylaması yapalım," dedi. "Başka türlü bir yere varamayacağız."

Amelia başını salladı. "Şimdi bunun sırası de..."

Townsend artık iyice sinirlenmişti. "Peki, ne zaman sırası olacak?"

Brand sandalyesini geri iterek ayağa kalktı.

“Güven oylaması yapmanıza gerek yok.” Teker teker her birinin, arkadaşlarının, destekçilerinin ve ona karşı olanların yüzüne baktı. “Buraya gelmeden önce eski bir arkadaşıma mektup yazıp kendi seçeceğiniz birini bulana kadar yerime bakmasını istedim. Yakın zamanda emekli oldu. Eminim gelmeyi kabul eder ve bir iki hafta içinde burada olur. Bu durumda da lütfen istifamı kabul edin.”

“Brand!” Amelia ayağa fırladı. “Bunu yapamaz...”

“Yaptım bile.”

Artık özgürdü. Laura’run arkasından rahatça gitmek için özgürdü. Onu bulup insanların ne diyeceğini düşünmeden karısı yapmak için özgürdü. Tanrı’dan başka hiç kimseye hesap vermek zorunda değildi ve ona her zaman güvenebileceğini biliyordu. Tek önemli olan da buydu.

“Şimdi, izninizle.” Amelia ve Mary Margaret’ı böylece bırakmak istemezdi ama bunu çoktan yapmalıydı. Townsend haklıydı. Son zamanlarda Laura’ya odaklanmıştı. Şu anda ise tek düşüncesi oydu. O gidip Laura’yı aramazsa kim arayacaktı? Onunla evlenmeyi kabul etmese bile, onun tekrar bir zamanlar geçtiği karanlık ve zor yollardan geçmesine izin vermeyecekti.

Kuruldan çıkıp doğruca kiliseye gitti, yan kapıdan içeri girdi. En yakınındaki sıraya girip oturdu, gözlerini kapayıp yol göstermesi için Tanrı’ya dua etmeye başladı. Arkasındaki kapının açıldığını zar zor fark etti. Sert ayak seslerini duyuncaya kadar gelenin Amelia olduğunu düşündü.

Bud Townsend ya da Raymond Pettigrew’i göreceğini düşünerek gözlerini açtı.

Ama gelen Jesse’ydi. Şapkası hâlâ başında, elleri de belindeydi.

Brand şapkaya baktı. Jesse önce omzunu silkti ama sonra çıkardı. “Özür dilerim. Seninle konuşmam gerekiyor.”

Brand yana kaydı. Jesse rahatsız olmuş gibi duruyordu ama yine de yanına oturdu. Başını kaldırıp tavana baktı.

“Bayan Foster nerede?”

“Keşke bilsem. Senin bilebileceğini ümit ediyordum. Ona yardım etmiş olabileceğini düşündüm.”

“Dün ava çıkmıştım, yeni döndüm. Gittiğini Rodrigo söyledi. Temelli gibi. Aramak için atla yola çıktığımda buraya girdiğini gördüm.” Kulağını kaşdı. “Neden eşyalarını toplayıp gittiğini biliyor musun?”

“Olabilir.” *Çünkü ona evleneme teklif ettim.*

Jesse, “İzleri kaybolurken, burada daha ne kadar hiçbir şey yapmadan oturacaksın?” diye sordu. Oğlu başka bir şey söylemedi ama Brand onun ne düşündüğünü anlayabiliyordu. *Annemi de böyle mi aradın?*

“Kurul toplantısı vardı. Burada işim bitti, artık gidip onu aramaya çıkmak için eşyalarımı hazırlamalıyım. .

“Umarım vaaz vermekte, iz sürmekte olduğundan daha iyisindir.”

“İyiydim ama artık istifa ettim.”

Jesse ellerine baktı. “Ben ortaya çıktığım için mi?”

“Laura’yı bulmalıyım, dar kafalı adamların geçmişte yaşananlar üzerine konuşup durmasıyla vakit kaybedemem.”

Brand Laura’nın arabanın atını almasıyla ilgili teorisini anlattı. Jesse’ye Harrison Baker’dan sabah arabası için bilet almadığını öğrendini söyledi.

“Ne tarafa gitmem gerektiğini bile bilmiyorum.”

“Atı almamış. Rodrigo onu evin az ilerisinde, açık arazide otlarken bulmuş. ”

“Öyleyse kasabadan nasıl çıktı?”

Jesse başını salladı. “Parası olan inatçı bir kadın istediği her şeyi yapabilir.”

“Nereden başlamalıyız sence?”

Oğlu ona deliymiş gibi baktı. “Benden sana yardım etmemi mi istiyorsun?”

“Evet, istiyorum.”

Laura onun Jesse’yi daha yakından tanımasını istemişti ya da Jesse’nin onu tanımasını. Şimdi ortadan kayboluşu belki de bunu sağlayacaktı.

“Niye sana yardım edeyim ki?”

“Öncelikle, o seni yanına aldı, kalacak yer ve bir iş verdi. Benim için bir şey yapmanı istemiyorum, onun için yapmanı istiyorum. Onu geri getiremezsek sonrasında olabilecekleri düşünmek dahi istemiyorum.”

“Abartmıyor musun?”

“Gerçekleri bilmiyorsun.”

“Eğer o salonun sahibi olan serseriyle ilgiliyse, iyi bir şeyler olmayacağına eminim.”

“Nerede olduğunu o da bilmiyor.”

“Sanırım bu iyi haber olsa gerek.” Jesse bir iki dakika kadar, şapkasının kenarıyla oynayarak orada sessizce oturdu.

Brand, konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi. “Sana geçmişti ya da kaybettiğimiz yılları geri veremem ama geleceği verebilirim. Bunu tek başıma yapabileceğime emin değilim. Öncelikle iz sürmekle ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

Jesse o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki Brand bunu hayır olarak aldı.

Sonunda Jesse ona döndü. “Yapacak fazla bir işim yok. Varım,” dedi.

Brand, “Onu bulacağız. Bundan eminim,” dedi. Bunun aksini düşünemiyordu ama başarılı olacaklarının da garantisi yoktu. Bulunca ne olacaktı? Sadece kendi itibarı değildi söz konusu olan kalbini verdiği kadını asla kabul etmeyecek insanlar da olacaktı.

Jesse, "Gidip hazırlanayım," dedi. "Belki bir süre geri dönmeyiz." Ayağa kalkıp sıradan çıktı. "Senin yerinde olsam birkaç ekstra dua ederdim."

"Merak etme, ben de öyle düşünüyordum." Brand, Jesse ona yardım edeceği için şimdiden müteşekkirdi. "Hazırlıklarını tamamladığında bizim evde buluşalım."

Jesse çıktı. Tekrar yalnız kalan Brand başını eğdi, gözlerini kapadı ve Tanrı'ya güç vermesi ve yol göstermesi için dua etti.

İnancına sığınmak ve kalbinin sesini dinlemek her zaman bir arada gitmişti. Laura, o daha duyduklarını anlamaya çalışırken yaşadığı ilk şoku, şüphe eder, tereddütlü halini görmüştü. Göremediği şey, aşkınun şüphelerinden çok daha büyük olduğuydu. Her zaman onun arkasında olacığıydı. Onu bulacak kadar şanslıysa, onu, Tanrı en günahkâr insanı bile affedebiliyorsa, insanların da onu affedebileceğine ikna etmek ona kalıyordu.

Kiliseden çıkınca Amelia'yı onu beklerken buldu.

"Oylama yaptık ve kalmana karar verdik. Dörde karşı bir. Pettigrew ilk defa Bud Townsend'e karşı geldi. Timothy de burada olsaydı, beşe karşı bir olacaktı." Eteğinin uçlarını kaldırmış, ona yetişmeye çalışıyordu. "Lütfen, istifanı geri alacağını söyle."

"Özür dilerim Amelia ama yapılacak en doğru şey bu. Artık Laura'yı aramak için özgürüm ve onu bulup geri getirene kadar da durmayacağım. Kurul bana güvenmiş olabilir ama onunla evlenmek istediğimi öğrenince ne diyecekler? O zaman ne olacak?"

Sözcükleri Amelia'yı durdurdu. Brand'in evine doğru hızlı birkaç adımdan sonra uzanıp kolunu tuttu. "Lütfen bir dakika durur musun? Yetişemiyorum."

"Acele etmem lazım. Kaybettiğimiz her dakika onu daha da uzağa götürüyor."

"Yalnız gidemezsin. Koca Teksas'ta onu aramak, samanlıkta iğne aramaya benzer."

"Jesse de benimle gelmeyi kabul etti. "

"Bu iyi bir şey sanırım." İçi biraz rahatlamış gibiydi. "Gerçekten çok iyi. Etrafta silahsız dolaşman hiç hoşuma gitmeyecekti. Hank sana tabancasını ödünç verebilir."

"Hayır, teşekkür ederim. Lütfen beni merak etme. Merak etmemiz gereken kişi Laura."

"Umarım çok geç kalmamışsındır."

"Umarım."

Uzanıp Brand'ın elini sımsıkı tuttu. "Şimdi beni çok dikkatli dinle Brand McCormick. Laura'yı bul ve eve getir. Keşke tüm kurul adına konuşabilseydim ama yapamam. Kurul seni işinin başında istiyor ama pozisyonu ne kadar süre için tutabiliriz bilemiyorum."

"Anlıyorum. Sadece Charity ve çocuklara göz kulak ol. Onları bir süre daha geçindirecek kadar paramız var..."

"Hank ve ben onları asla aç bırakmayız. Biliyorsun. Burada bir sürü arkadaşın var. Senin burada kalmanı isteyen bir sürü arkadaşın."

"Bu arkadaşlar Laura'yla evlenirsem de yanımda olacaklar mı?"

Amelia cevap vermedi. Brand, arkadaşlarının gerçeği öğrendikleri zaman, onun Laura'ya olan bağlılığını kabul edilmez bulup bulmayacaklarını bilmiyordu.

Amelia, "Her şey yoluna girecek, göreceksin," dedi. "Laura'yı bulup eve getirmekle başla."

Birkaç temiz gömlek ve çamaşır alıp eşyalarını hazırlarken, Charity de onunla beraber evin içinde dolaşıyordu.

"Bütün bu sıkıntıların ortasındaiken buradan ayrılmak istediğine emin misin?"

"Laura onun anlattıklarına verdiğim ilk tepki yüzünden gitti. Kabul etmeliyim ki şoke oldum ama kim olmazdı ki? Onu seviyorum Charity. Onun gitmesinin sebebi benim. Benim yüzünden evinden, düşünden kaçtı."

Asıl endişesini yüksek sesle söyleyemiyordu. Şu anda kardeşinin yeterince ağır olan endişelerine bir yenisini eklemek istemiyordu.

"Çocuklar konusunda her zamanki gibi sana güveniyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa Amelia ve Hank sana yardımcı olacak. Paraya ihtiyacın olursa bankaya gidip Mary Margaret'ı gör. Mutfak dolabındaki su sürahisinin içine de biraz bozuk para bıraktım."

"Ya onu bulamazsan?"

"Bulana kadar aramaktan vazgeçmeyeceğim."

Charity ellerini beline koydu. "Ciddi olamazsın."

"Ben gelene kadar her şeyin üstesinden gelebilirsin."

"Okula uğrayıp çocuklara veda edecek misin?"

Brand odasına doğru gitti. Yüksek bir dolaptan çok uzun süredir giymediği bir ceketini aldı; kuzu yününden, kenarları süet bir ceket. Yakalığını, siyah ceketini çıkarıp süet ceketi giydi.

"Onları da heyecanlandırmak istemiyorum. Onlara not bırakırım. Ben dönene kadar tekrar tekrar okuyabilecekleri bir not." Eşyalarını almadan önce odaya şöyle bir baktı. "Onlara Jesse'nin de benimle geldiğini ama döndüğümüzde onu da eve getireceğimi söyle. Bu onları mutlu edecektir."

"Brand, ya sana bir şey olursa? Ya geri gelmezsen? İyi olduğunu nasıl bileceğim?"

Brand ellerini kardeşinin omuzlarına koydu.

"Bana olan güvenine ne oldu kardeşim? Haftada bir mektup yazıp nerede olduğumu bildirmeye çalışacağım." Ellerini indirip omuz silkti. "Kim bilir? Belki bir iki güne dönerim."

"Belki de." Gülümsedi. "Haklısın. Belki de akşam yemeğine burada olursun."

"Bize biraz yiyecek bir şeyler hazırlar mısın? Yolda yemek için durmamış oluruz." Kardeşinin, ne tarafa ne kadar süreyle gidecekleri konusunda hiçbir şekilde fikri olmadığını hatırlatmasını istemiyordu. Gerçekten şanslıysa, akşam yemeğinden önce dönebilirlerdi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Laura, Brady City’de eski bir Concord at arabasına binerken ne beklemesi gerektiğini biliyordu. New Orleans’tan Glory’ye yaptığı uzun yolculuktan sonra, kendine böyle kötü bir tecrübeyi bir daha yaşamayacağına dair söz vermişti. Ama işte yine, eski püskü deri koltuğun üzerinde, yolun tozu dayanılmaz hale geldiğinden ağzını burnunu bir mendille kapamış şekilde buradaydı.

Şimdilik, bir sonraki durağa kadar tek yolcu oydu.

Kaçışı beklediğinden daha kolay olmuştu. Eski asker Rob Jenkins, büyük zevkle ona yardım etmişti. Şafak vakti evden gizlice çıktığında, onu Gümüş Kızak’ın önünde bir tahta bankta uyurken bulup dürterek uyandırmıştı. Ahırdan iki at kiralayıp onu şehir dışına götürmesi karşılığında, yirmi dolar ve üç yıl önce bir müşterinin bıraktığı palto ve botları teklif etti.

Laura ne yaptığı şeyi sorgulamış ne de Brand’i düşünmüştü. Eşyalarını toplayıp Hernandezlere veda etti. Onları şaşkınlık içinde bırakıp çabucak evin arkasından dolandı. Şansına Jesse ava gitmişti, bu yüzden Rob’a atlarla birlikte evin arkasına gelmesini söylemişti. Adam sözünü tutarak onun için de uysal bir at getirmiş, Laura’nun ona daha önceden verdiği çantayı kendi atının

eğrine bağlamıştı. Ana yoldaki gözlerden uzak –gündoğumunun kırmızı mor ışıklarının altında, henüz onları görebilecek hiç kimse ortalarda olmadığı için– dikkat çekmeden oradan uzaklaştılar. Öğleden sonra olduğunda, hâlâ peşlerinden kimsenin gelmiyor olması hem güven verici hem de biraz üzücüydü.

Duygusallığa yenik düşme lüksüne sahip olmadığından, arkasına yaslanıp arabanın duraktan yola çıkmasını bekledi. İyi haber olarak, sürücü ayıktı. Rob için aynı şeyi söyleyemeyecekti ama o da onu tam da söylediği gibi buraya kadar getirmişti.

Laura paltosunun kapşonuna sarılıp, yüzünü ve saçlarını gözlerden saklarken, Rob da onu New Mexico sınırına kadar götürecek bir bilet almıştı.

Güneyli aksanıyla, bilet satan adama, “Karım hasta,” dedi. “Onu ailesinin yanına Albuquerque’ye gönderiyorum.”

Bileti Laura’ya uzatırken yüzündeki endişe ifadesi son derece samimiydi.

“Bundan emin misiniz, hanımefendi? Gece olmadan sizi Glory’ye geri götürebilirim?”

Artık hiçbir şeyden emin değildi ama bunu Rob’un bilmesi gerekmiyordu. Geldiği yöne bakıp düşündü.

Doğru şeyi mi yapıyordu?

Terk etmesi gerekirse, bunu içinde hissederci. Buna ilişkin bir işaret olurdu.

Yola devam etmekten başka bir çözüm bulamadı. Ufukta kimse görünmüyordu. Kimse arkasından gelmemişti.

“Eminim Rob,” dedi. Uzanıp adamın titreyen elini kuvvetlice sıktı. “Sessiz kalman için sana iyi bir para ödedim. Dolayısıyla bunu sır olarak saklayacağını düşünüyorum. Glory’ye döndüğünde, herhangi birisinin beni sorduğunu duyacak olursan, sakın kahramanlık yapma, nereye gittiğimi söyleme.”

“Peki, hanımefendi.” Şapkasının ucuna dokundu. “Emin olabileceğiniz bir şey varsa o da benim bir kahraman olmadığım’dır.” Birkaç saniye kadar yere baktı. “Yine de sizin gibi iyi bir hanımefendi, neden kaçıyor, kaçsın, buralarda bir başına olmamalı.”

Laura kibarca, “Neden kaçtığım seni ilgilendirmez,” dedi.

“Hayır, tabii ki ilgilendirmez. Ama hepimiz bir şeylerden kaçırız,” dedi, “hiçbir yere gitmiyor olsak bile.”

Laura tekrar, “Söz ver bana Rob,” dedi.

“İşe yaramaz, yaşlı bir adam olabilirim ama dilimi tutmasını bilirim. Ayrıca bir iki güne muhtemelen tüm bu olanları unuttur giderim.”

Laura adamın doğruyu söylediğini umdu. Rob’un atıyla, arkasında onun gelirken bindiği atla gidişini, kendini ufka Brand’in gelip gelmediğini kontrol etmek için bakmadığına inandırmaya çalışarak izledi. O sırada arabanın önünde iyi görünümülü bir adam belirdi. Kapıyı açıp dökülen koltuklara baktı, içeri girmeden önce şapkasının ucuna dokunarak selam verdi.

İçgüdüsel olarak elini çantasının üzerine götürdü. Tabancasının sert metali ona güven veriyordu. Her ne kadar adam tehlikeli biriymiş gibi durmuyorsa da, görünüş aldatıcı olabiliyordu.

Sürücü, “Sıkı tutunun,” diye bağırıp bir ısıkla yola çıkış işaretini verdi ve tekerlerin çukurlara giriş çıkışı dışında, adeta bir deniz aracıymış gibi sallantılar arasında yola çıktılar. Laura başının üzerinde, tavandan sarkan kayışa sarıldı ve arabanın hareketlerine karşı koymak yerine onunla hareket etmeye başladı. Bir şekilde arabanın sallantılarına uyum sağladıktan sonra, karşısında oturan adama bakabildi.

Otuzlarının sonlarında, açık kahverengi gözleri ve düzgünce kesilmiş sakalları vardı. Yün pantolon ve ceketi, yeleğiyle uyumluydu. Yanında, iple bağlanmış, kahverengi kâğıtla paket

yapılmış bir kutu duruyordu. Düşmesine engel olmak için elini paketin üzerine koymuştu.

Arabanın sallanışı ve zıplayışları onu rahatsız ediyorsa da bunu göstermiyordu.

Gülümseyince, Laura da gülümseyerek karşılık verip dikkatini manzaraya çevirdi. Uzunca bir süre yola sessizlik içinde devam ettiler. Bir sonraki duraklarının neresi olduğunu bilmiyordu ve Glory'den uzak olduğu sürece bunun hiç de önemi yoktu. Brand'den ve onun teklifini kabul etme deliliğinden uzakta olduğu sürece hiç önemi yoktu.

Yola çıkmalarından bir saat kadar sonra, adam paketi alıp kucağına koydu. "Adım Michael Noble," dedi başını hafifçe eğerek. "Kitap satıcısıyım."

Laura elindeki mendiliyle yüzündeki tozları hafifçe sildi ve pelerininin katlarını düzeltti. Gün serin bir sabahtan, ılık bir sonbahar öğleden sonrasına dönmüştü.

"Ben de Bayan Foster. " Adını hiç duraksamadan söyledi ve bundan pişmanlık duymayacağını ümit etti. Adama baktı. "Kitap mı satıyorsunuz?"

"Evet. Her çeşit kitap." Eliyle kucağındaki pakete vurdu. "Kitap okur musunuz, Bayan Foster?"

Laura onun bu sorusunu, okuma yazma bilir misiniz anlamında değil, hobi olarak okuyup okumadığını öğrenmek için sorduğunu düşündü. "Evet okurum. Benim de..." Geniş kolleksiyonunu hatırlayıp duraksadı. Tüm o telaşının arasında okumakta olduğu *Cranford* romanını yanına almayı unutmuştu. "Çok sayıda kitabım var."

"Favorileriniz neler?"

Laura en sevdiği kitapları sayarken, adam da onları okuyup okumadığıyla ilgili yorum yaptı. Kısa bir süre içinde yolculuk çok zevkli bir hal aldı, saatler ve kilometreler uçup gitti.

Sonunda adam, yeleğinin cebinden çıkardığı altın saati açıp, "Neredeyse varmak üzere olmalıyız," dedi.

"Nereye?"

Adam nereye gittiklerini bilmediğine şaşırarak, "San Angelo'ya" diye karşılık verdi. "Kitaplardan konu açılmışken," diye devam etti. "Belli ki macera, kahramanlık hikâyeleri, tutku ve tarih seviyorsunuz, bunların yer aldığı en iyi kitabı okudunuz mu?"

"Sizce o kitap hangisi oluyor Bay Noble?"

"İncil."

Cevabı Laura'yı bir anlığına susturdu. Aklından bin çeşit düşünce geçiyordu.

"Bakıyorum ki cevabım sizi şaşırttı. Neden?"

"Hayatımda son zamanlarda pek çok şey oldu. Bazı arkadaşlarım bana cevapları İncil'de bulabileceğimi..."

"Ama siz şüphe ediyorsunuz." Başını salladı. "Bunu görebiliyorum."

Laura, *hayır göremiyorsunuz*, diye düşündü. *En ufak bir fikriniz bile yok.*

Bir duraktan sadece biraz daha konforlu sayılabilecek ilk mola noktalarına geldiklerinde, sürücü arabadan inmesine yardım etti. Laura, Bay Noble'ın da onun arkasından içeri gireceğini düşündü. Bacaklarını esnetmek iyi gelmişti ama deponun içini görünce, gece konaklayacakları yerin burası olmadığını ümit etti. Kirli ahşap zemin dışında pek bir şey yoktu; birkaç tahta sıra ve kirli bir masa. Ayrıca gece olmadan Glory'den daha uzakta olmak istiyordu.

Kahve ve bir tabak et yemeği sipariş etti. Tadı eski bir ayak-kabıya benzese de yiyebildiği kadarını yedi. Sabahtan beri yediği tek şey buydu.

Yirmi dakika kadar sonra sürücü geldi. "Yola çıkma zamanı," dedi.

Tabağındaki yemeğin yarısını bıraktı, kahvesini içti ve arabaya geri döndü. Arabanın içine bakıp boş olduğunu görünce sürücüye döndü.

“Bay Noble nerede?” diye sordu. Arkasından gelmeyince, onun yürüyerek bacaklarını açtığını, sonra da arabada kestirdiğini düşünmüştü.

Sürücü, “Burası onun son durağıydı,” dedi. “Kitaplarını indirdi, bir at satın aldı ve gitti.”

Sürücü arabaya binmesi için ona yardım ederken, adamın vedalaşmadan gitmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

“Bir sonraki durak çok uzak değil. Birkaç saate güneş batar.”

Sürücü yerine tırmanırken, araba yana doğru eğildi. Adam kamçısını salladı ve yine yola çıktılar. Laura arabanın zeminine bir şeylerin çarptığını duydu.

Yere baktı ve koltukların arasındaki dar kısımda Bay Noble’ın paketini gördü. Bir eliyle karşıdaki koltuğa tutunurken, dengesini kaybetmeden önce, dikkatlice eğilip paketi yerden aldı. Beklediğinden daha ağırdı ve anlaşıldığı kadıyla içinde bir kitap vardı.

Paketin üzerindeki sicimle yapılmış ince kurdeleye ve üzerindeki yazıya baktı.

Bayan Foster’a. Yolculuğunuzun sizi evinize ulaştırması dileğiyle.

Ürpererek, bir ucundan çekip bağı açtı. Kâğıt hışırdayarak açıldı. Parmaklarını kitabın işlenmiş deri yüzeyinde, altın kabartmalı adında dolaştırdı ve görüşü buğulandı. Gözlerini kapadı, bir damla gözyaşı kirpiklerinin arasından süzüldü.

Bir işaret istemişti. Bundan daha net bir işaret olamazdı.

Brand ve Jesse, Laura’nın izini büyük bir şehirde kaybettirmeye çalışacağını düşünüp kuzeydoğuya, Stephenville ve Dallas’a doğru gittiler. Verimli vadilerden, yüksek bir yaylanın tepeler tarafın-

dan kesildiği yollardan geçtiler. Sonunda yol, karaağaç, sumak ve meşe ağaçlarıyla dolu Bosque Nehri Vadisi'ne doğru kıvrıldı.

Stephenville'de Laura'dan hiçbir iz yoktu.

Brand bu şehri asla unutmuyacaktı, sadece ilk durakları olduğu için değil, ayrıca Jesse'ye Laura'yla ilgili gerçeği burada söylediği için. Oğluna, onu neden orada aradıklarını açıklamadan bir randevuevine girip Laura'yı sormasına imkân yoktu.

Jesse uzunca bir süre sessiz kaldı, sonunda, "Senin için bir şey değiştirmiyor, öyle mi?" diye sordu. "Kim olduğuna aldırmıyor musun? Yaptığı şeyi bilmene rağmen?"

Brand bir an bile tereddüt etmeden cevap verdi. "Onu seviyorum. O artık aynı kadın değil."

"Yine de onu, o tür yerlerde arıyorsun."

Brand derin bir nefes alıp, kabul etti. "Oralarda bulmamak için dua ediyorum."

Dallas'a doğru giderken hiçbir durakta Laura'yı bulamadılar. Tarife uyan birini görene de rastlamadılar.

Brand küçük kasabalarda ve istasyonlarda, ne zaman bir yere girseler, Jesse'nin tüm dikkatleri üzerine topladığını fark etti. Teksas kolayca unutan ya da affeden bir yer değildi. Komançiler ve Kiyovalarla baskınlar, yüzlerce, binlerce kişinin kaçırılmalarıyla bilinen savaştan sonra oğlunun, hangi soydan geldiğini belli eden görünüşüyle kabul edilmesi pek de kolay olmuyordu.

Jesse'nin dayanıklı, inatçı ve akıllı bir insan olduğunu gördü. Şaşırtıcı bir şekilde, varlığına karşı çıkan biri olduğunda, onu yumuşatmak için ne zaman gülümsemesi gerektiğini ve ne zaman ayağa kalkıp kavga edeceğini biliyordu.

Neyse ki kavgalar nadiren ve uzun aralıklarla oluyordu.

Birbirinden farklı dokuları birbirlerine geçmiş olan Brazos Vadisi'nden geçtiler. Kaynaklardan beslenen, balık dolu --levrek

kedibalıgı- dereler, sedir ağaçları ve küçük meşelerle dolu alçak tepeler. Yöreye özgün küçük çalılarla çevrelenmiş tarlalar.

Houston and Teksas Central, Dallas'a treni ilk getirdiğinde, nüfus bir gecede iki katına çıkmıştı. Bir yıl sonra Teksas and Pasific Line geldiğinde de şehir inanılmaz bir gelişme gösterdi. Sokaklar yer bulmak için yarışan insanlar ve arabalarla dolmuştu. Bir otel sahibi Brand'e, şehrin, bir kurbağanın siğillerinden daha hızlı genişlediğini söylemişti.

Jesse ve Brand vazgeçtiklerinde yola çıkalı neredeyse bir hafta olmuştu. Hiç kimse, hiçbir otelde, pansiyonda, centilmenler klübünde ya da salonda, Laura'nın tarifine uygun birini görmemişti.

Brand pes etmeyi reddetti. Toprakların düzleştiği, kasabaların azaldığı ve birbirlerinden uzaklaştığı güneye yöneldiler. Ondan hâlâ bir iz yoktu.

Batıya yönelmeden önce, Glory'ye uğrayıp Charity ve çocuklara da bir bakmak istediler. Eve vardıklarında yemek zamanıydı, çocuklar babalarını olduğu kadar Jesse'yi de gördüklerine çok sevinmişlerdi. Brand'e, bu iki haftada en az on beş santimetre uzamışlar gibi geldi.

Çocuklar yemek masasının tüm kontrolünü ele geçirmiş, Jesse ile Brand'in yolda karşılaştıkları her şeyi anlatmalarını istiyorlardı. En sonunda onlar yataklarına, Jesse de Laura'nın evindeki odasına doğru gidince, Charity masayı toplamaya başladı.

Bulaşıkları yıkamak için sıcak suyun içine sabun parçaları atarken, "John Lockwood birkaç gün önce geldi. Cutterslarla kalıyor," dedi.

Brand'in okul arkadaşı olan Rahip Lockwood, sadece bir rahip değil aynı zamanda bir öğretmendi.

"Umarım kurulun onayını alır." Brand, akli nerelerdeyse, arkadaşını hiç sormadığını fark etti.

Charity sabunu ve elindeki bıçağı bırakıp ona döndü.

“Kurul ona açık bir şekilde, burada geçici olduğunu bildirdi. Sen dönünceye kadar. Amelia ve Cutterlar senin için çok sıkı mücadele ettiler. Herkes seni geri istiyor Brand.”

Brand yavaşça yerinden kalktı. Eğin üzerinde, her türlü hava koşulunda, gündoğumuyla günbatımı arasındaki kırk dereceye varan ısı değişikliklerinde geçirdiği günler, geceler onu çok yormuştu. Jesse ise tam tersi daha çok enerjiyle dolmuş gibiydi. Her yeni kasabayı, her yeni günü bir kararlılıkla karşılamıştı.

“Onlara ve sana çok şey borçluyum, Charity.” Brand mutfak masasının diğer ucundan gülümsedi.

“Sam ve Janie’yi kendi çocuklarını gibi gördüğümü biliyorsun.”

“Biliyorum, inan bana ve yaptığın her şey için sana teşekkür borçluyum.”

“Sadece sağ salim eve dön. Biz iyi oluruz.”

Laura uyandığında, akşamüstü olmuştu, bir an için nerede olduğunu bilemedi. Solmuş pamuklu kumaştan perdesiyle küçük pencere değilse bile, eski püskü döşegiyle dar yatağı, ona durumunu hatırlatmaya yetiyordu.

Uykuyla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı, hâlâ da iyi değildi. Burada olduğu üç hafta boyunca ve öncesinde kesintisiz ancak birkaç saat uyuyabiliyordu. Ne zaman biraz kestirmek üzere uykuya dalsa birkaç dakika içinde her yeri ağrıyarak uyanıyordu. Buraya gelişi bir ayı bulduğunda yeni bir döşek istemeye karar verdi.

Peaches’i özlemişti, bazen gözünün önünde, gelip vatağının ayakucuna kıvrılışını canlandırıyordu. Odası zaten ancak bir kedinin sığabileceği kadardı. Yatağın yanında bir sandalye ve üzerine ancak bir lamba ve tek bir kitabın sığabildiği bir komodin vardı. Sahip olduğu tüm o pırıltılı şeyler artık yoktu. Çok sevdiği kütüphanesi artık yoktu. Glory’daki arkadaşları artık yoktu. Ve hayatının aşkı artık yoktu.

Yataktan çıktı. Ayağı yere değer değmez, parmakları kasım soğuğu yüzünden kıvrıldı. Soğuğa ya da kuruluğa alışabileceğini hiç zannetmiyordu. Bir daha asla ısınabileceğini düşünmüyordu.

Aşağıdan yıkanan bardak, tabak sesleri ve alçak sesle konuşan erkek sesleri duyuluyordu. Dikkatleri çekmeyeceğini umut ederek, yanında getirdiği basit elbiselerden birini giydi. Saçlarını ortadan ikiye ayırdı, iki örgü yapıp başının arkasında topuz haline getirdi.

Her zaman olduğu gibi buklelerini kontrol altına almaya çalışıyordu.

Aşağıya inmeden önce birkaç dakika okuyabilmek için kitap satıcısının verdiği kitabı eline aldı. Dik arkalı sandalyeyi, zayıf sonbahar ışığının geldiği pencerenin yanına çekip geride bıraktığı harika çalışma odasını unutmaya çalışarak kitabı kucağına aldı. Özellikle Amelia ile birlikte oldukları gün, Anna'nın onlar için hazırladığı, üzerinde duman tüten çay ve sıcak çikolatayı hatırladı. Sırrını açıkladığında, Amelia'nın kalbinden gelerek söylediği sözleri asla unutmayacaktı.

"Her şeyden önce benim en iyi arkadaşımın."

Amelia'yı ve onun ne kadar güçlü bir insan olduğunu düşününce gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Pencereden dışarı, boş sokağa baktı. Yakında binanın dışındaki lamba yakılır ve gecenin karanlığına harel bir ışık verirdi. Müşteriler de gelmeye başladılar. Onun burada oluşu kulaktan kulağa yayılmıştı. Erkekler kilometrelerce uzaktan geliyorlardı. Bazı geceler, aşağıda sadece ayakta durabilecek kadar yer bulunabiliniyordu.

Odadan çıkmadan önce durup duvardaki küçük aynada kendine baktı. Elbisesi bel kısmından bollaşmıştı. Glory'den ayrıldıktan sonra, hiçbir yemek Rodrigo'nunkilerin yerini tutamadığı için kilo vermişti. Gözlerinin altı da çökmüştü. Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Ertesi gün Rahip Lockwood'la buluştuktan sonra, Brand ve Jesse tekrar yola koyuldular. Güneybatıya doğru yer alan her istasyonda durdular. San Angelo'ya gelene kadar da hiçbir ize ulaşamadılar.

Sabah yağmuru yüzünden yağmurluklarını giymek zorunda kaldılar. Yağmur öğleden sonra, sulu kara çevirdi. Jesse fazla konuşmadan, *vaquero*'ların⁵ sürüleri otlatığı çiftliklere uğramaya devam ediyordu. Soru sordukları beyaz çiftçilerin çoğu, Jesse'yi topraklarında istemediklerini saklamıyorlardı.

Brand sonunda geceyi geçirmeleri için, Cocho Nehri'nin karşısında, San Angelo yakınlarında bir dükkânda durmalarını önerdi. Dükkân, altmış yaşlarında, fırça gibi sakalları olan bir adam tarafından işletilen, sadece bir tek odası olan bir yerdi. Adamın düşük omuzları vardı ve onlara yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladı.

Brand, döküm demirden yapılmış ocağın karşısındaki duvarda yer alan şöminenin önünde ısınmaya çalıştı. Adama Laura'yı tarif etti. Adam ocağın üzerindeki fasulyeyi karıştırırken duraksadı ve sonra evet anlamında başını salladı.

"Adını hatırlamıyorum. Söylediğinden de emin değilim ama öyle kolay unutulacak biri değildi."

Brand bir anda buz gibi oldu. Jesse odanın diğer ucunda oturduğu yerde dikleşti.

Brand, "Nereye doğru gitti?" diye sordu.

"Güneye, Presidio'ya doğru." Adam ocağın üzerine bir öbek tortilla koydu. "Sınırdaki son durak. Tabii oradan önce herhangi bir yerde de inmiş olabilir. Fazla bir yer de yok ama."

Jessie Brand'e baktı. "Meksika'ya geçecek miyiz?"

“Geçmeyeceğimi mi sanıyorsun?”

Brand’in gözünün önüne, Laura’mın dereye gittikleri gün, güneş altındaki görüntüsü geldi. Özgürlüğünü kazanmasını sağlayan inatçı gücüne rağmen çok güzel ve çok kırılgandı.

Düşünmesi gereken çocukları ve bir kız kardeşi varken, onun peşinden yabancı bir ülkeye gidecek miydi? Aşk gözünü kör mü etmişti? O bir rahipti. Laura da günahkâr bir kadındı. Her şey onlara karşıydı. Ve kalbinin derinliklerinde bir yerlerde birbirlerine ait olduklarını biliyordu ve Tanrı’nın da yardımıyla birlikte olacaklardı. Gerekirse onu dünyanın sonuna kadar takip ederdi. Brand üzeri sıcak çaydanlığın bıraktığı izlerle dolu olan kirli masaya doğru gitti. Ahşap sırada Jesse’in karşısına oturdu.

Jesse dikkatli bir şekilde baktı. “Geri dönersen kimse seni suçlamaz.”

“Annemi sevmiştim Jesse ama peşinden gitmeyi çok çabuk bıraktım. Seni tanımadan geçirdiğim yıllar için pişmanlık duyuyorum. O zamanları asla geri getiremeyeceğimi biliyorum.” Brand ellerine baktı. Hâlâ soğuktan dolayı kıpkırmızılardı. “Laura’yı seviyorum. Eğer onu bulmaya çalışmazsam kendimi asla affetmem.” Jesse’ye baktı. “Sen durmak istiyorsan yalnız devam edeceğim.”

Jesse omuz silkti. “Sanırım sen devam ettiğin sürece ben de edeceğim.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Laura kendini yün paltosu yerine kürk oları getirmeyi dilerken buldu. Sonra, aşağıdaki kalabalık salona sırtında kürküyle girdiğini gözünün önünde canlandırınca gülümsedi.

Bugün odası Collier Halloway'in gülüşü kadar soğuktu. Çerçeveadaki çatlaklardan içeri gelen esintiye engel olabilmek umuduyla, pencereye bir battaniye daha astı. Ne zaman üşüse, yatak örtüsünü omuzlarına alıyordu. Hasta olup işi kaçırmak istemiyordu.

Paraya ihtiyacı olduğundan değildi. Glory'yi terk ettiği gece, evde tuttuğu acil durum parasını korsesinin içine saklamıştı. Parasının çoğunu Cutterların bankasına yatırmış olsa da, tek bir kaynağa asla güvenmiyordu. Yanında birkaç ay yetecek kadar parası vardı.

İhtiyaçları da çok azdı. Hayatı boyunca neredeyse hiçbir şeye ihtiyaç duymadan yaşamıştı. Burada kazandığı para, New Orleans'ta kazandığıyla kıyaslanamazdı ama kazancı, yeni yağan karın rüzgârla hızlıca birikmesi gibi hızla birikiyordu.

Aşağıdan gelen erkek sesleri, ağır çizmelerin dolaşma seslerine ve sandalyelerin çekilirken zeminde çıkardıkları seslere karışıyordu. Elbisesine iğnelediği, yıllar önce aldığı küçük, gümüş saate baktı.

Aşağıya inmeden önce on beş dakikası vardı; yatağının yanından kitabını aldı ve denizci fenerinin ışığını yükseltti.

Döşegin ucuna oturunca yatak eğildi. İncil'i açtı. Hâlâ sahip olduğu tek kitaptı ve şu an için de ona yetiyordu. Michael Noble haklıydı. Sayfalarda, bir kitaptan beklediği her şey, drama, tarih ve karmaşa ve hatta daha fazlası vardı.

Kurutulmuş kadife çiçeğiyle işaretlediği sayfaya baktı.

"Tahsildarlar ve fahişeler Tanrı'nın krallığına sizden önce gideceklerdir."

Belki tahsildarlar gidebilir, diye düşündü.

Doğru olması için dua etmesine, inanmak için kendini çok zorlamasına rağmen hâlâ fahişeler için bir umut olduğuna tam olarak ikna olamıyordu. Brand'ın, "İnanç da böyle anlarda gelir Laura. Her şey inanmakla başlar," dediğini hayal etti.

"Deniyorum," diye fısıldadı boş odaya." Deniyorum."

Brand ve Jesse inişli çıkışlı bozkırlardan ve engebeli arazilerden geçip Pecos Vadisi'ne ulaştılar. Yol onları kanyonlara, birbirlerini kesen yüksek geçitlere götürdü. Dağ aslanı, geyik, çakal ve vaşak izlerine rastladılar.

İlk istasyona geldiklerinde yeni bir istasyon müdürü ve karısı vardı. İstasyonları oldukça ıssız bir yerde olduğundan, kadın sohbet etmeye son derece hevesliydi. Laura buradan onlar geldikten sonra geçseydi kadın onu mutlaka hatırlardı. Ama hatırlamıyordu.

Güneybatıya, Fort Stockton ve St. Gall yakınlarına doğru yola devam ettiler. Tepeler sedir, meşe ve keçiboynuzu ağaçlarıyla kaplıydı. Gökyüzü karardı, Spring Creek'i takip ederlerken, hava kar yağabilecek kadar soğumuştü. Seyrek ağaçların olduğu kayalık tepeler, günlerin kısaldığı ve hava koşullarının zorlaştığı bu anlarda pek de korunaklı sayılmazlardı.

Fort Stockton ve Comanche Springs'teki St. Gall'a vardıklarında, Brand uygarlığı gördüğüne hiç bu kadar sevinmemiştir. Ordu Tedarik Merkezi burada kurulmuştu ve trenler, posta arabaları ve yolcular için önemli bir kavşaktı.

Atlarını kasabadaki ahıra bıraktılar. Kalacak bir yer bulmadan önce sıcak bir şeyler yemek istediler ve ahırın sahibinin önerisine kulak verdiler. Jesse birkaç sokak aşağıdaki, kasabanın tek kafe giderlerken, buz gibi esen rüzgâra karşı ceketinin yakasını kulaklarına kadar kaldırıp neredeyse yüzünün yarısını kapadı.

Binalar genelde, çamur ve samanla yapıp beyaz badanayla sıvanmış tuğlalardan inşa edilmişti. Birkaç tanesinin ikinci katlarında dar balkonlar vardı. Yaşlı Çakal Kafe'ye vardıklarında içerisi ordu mensuplarıyla doluydu. Jesse, Brand'e şüphe dolu bir bakış attı ama köşede boş bir masa vardı, Brand de oraya doğru yürüyüp oturdu.

Orta yaşlı, dağınık saçlı bir garson kadın, birazdan yanlarına geleceğini söyledi. Jesse arkasını salona veren bir sandalye seçti. Brand köşedeki bir sandalyeye inleyerek oturdu. Bu da Jesse'in dikkatinden kaçmadı.

"Bütün gün ata binmek fazla mı geldi?" diye söylendi.

"Bu havada mı?" Brand güldü. "Ben senin için de fazla gelmiştir diye düşünmüştüm. Sadece göstermeyecek kadar inatçısın."

Jesse güldü, şapkasını çıkarıp kenarlarında biriken tozu temizlemekten önce salona bir göz attı. Etraflarında oturan askerler de Jesse'nin hareketlerini yakından takip ediyorlardı.

Brand masanın öbür ucundan eğilip fısıldayarak, "Laura'vı burada düşünemiyorum." dedi. "Sivilden daha çok asker var ama öyle bile olsa Glory buranın yanında metropol gibi kalır."

Jesse, "O da ne demekse artık," dedi.

Brand tam ona açıklama yapacakken garson kadın geldi. Leylek gibi uzun ve ince kadın, kırk yaşlarında duruyordu. Saç-

ları açık kahverengiydi. Onlara şöyle bir baktı, bakışları Jesse'de biraz daha uzun kaldı.

"Biz burada Komançilere servis yapmıyoruz," dedi.

Salon aniden sessizliğe büründü. Jesse hiç kıpırdamadı.

Brand son derece normal bir şekilde gülümseyerek kendini tanıttı.

"Ben Rahip McCormick, bu da oğlum Jesse." Jesse'nin genetik mirasının inkâr edilecek bir yanı yoktu. Ve devam etti. "Ayrıca o bir Komançi değil."

Oradaki tüm gözler artık onların üzerindeydi.

"Böyle bir şeye hakkınız olduğunu biliyorum ama her ikimize de servis yaparsanız çok sevinirim. At üstünde çok uzun bir gün geçirdik," dedi. "Buradan da sadece geçiyoruz."

Sandalyesinin arkasına yaslanıp ellerini masanın üzerinde birleştirmiş Jesse, "Babamı benim yüzümden dışarıya, soğuğun ortasına atmanız da hiç hoşuma gitmez," dedi.

Ortam gergin olmasına rağmen Brand kendini gülümsemekten alamadı. "*Babamı.*"

Kadın etrafındakilere baktı sonra Jesse'ye döndü. Sesini salondaki herkesin duyabileceği şekilde yükseltti.

"Burası bana ait olduğuna göre kime servis yapıp kime yapmayacağıma ben karar veririm." Kaşlarını çatıp alt dudağını bir süre ısırdıktan sonra, "Siz rulo köfte mi yoksa geyik eti mi istediğinize karar verirken ben de iki kahve getireyim," dedi.

Bir iki saniye sonra salonda konuşmalar tekrar başlamıştı. Jesse hiçbir şey söylemedi ama Brand onun omuzlarının rahatlayarak gevşediğini gördü.

Kahvelerini içip garson kadının tavsiyesine uyarak geyik etine karar verdiler. Kadın mutfağa gidip iki kocaman tabakla geri döndü. Elindekileri masaya bırakıp yanlarından ayrıldı.

Kadın geri geldiğinde yemeklerinden henüz birkaç lokma almışlardı. "Yemeğinizin yanına biraz ekşi mayalı ekmek getirdim Rahip." Kollarını önünde birleştirdi. "Nereye doğru gidiyorsunuz?"

Brand kadına, "Pek de emin değiliz. Aslında birini arıyoruz," dedi. Fort Stockton'daki neredeyse tamamı askerlerle dolu bu yerde, Jesse'nin daha fazla bir şey söylemesinin mümkün olmadığını biliyordu.

Brand Laura'yı tarif etmeye başladı. Kadının gözlerinde tanıdığına dair bir ifade belirince kalbinin duracağından korktu. Kadın o kadar çabuk eski haline döndü ki, Brand neredeyse gördüğünden şüphe etti; ta ki Jesse'in yerinde daha dik bir şekilde oturup kulak kesildiğini görene kadar.

Brand, "Bu tarife uyan birini gördünüz mü?" diye sordu.

"Buralarda gördüğümüz tiplere pek benzemiyor gibi." Kadın bir iki saniye kadar tereddüt ettikten sonra ekledi. "Onu neden arıyorsunuz?"

Brand kadını ürkütüp ağzından başka bir şey alamamaktan korkarak kelimelerini son derece dikkatlice seçmeye çalıştı. Gerçek her zaman en kolay yoldu. "Benimle evlenmesini istedim o da kaçtı." Çabucak ekledi. "Eğer cevabı hâlâ hayırsa, kabulleneceğim. Sadece onun sağ salim eve döndüğünü görmek istiyorum." Tabagındaki yemeğine, bir çatal daha yiyemeyeceğine emin bir şekilde baktı.

"Belki buralardan geçti. Belki de geçmedi. Mutfığa gidip aşçıyla bir konuşayım ister misiniz?"

Brand kadının gidişini umutla izlerken, "Çok teşekkür ederim," dedi.

Jesse'ye baktığında onun da kadının gidişini izlediğini gördü.

Alçak bir sesle, "Onu görmüş," dedi. "Ben buradayken sana bir şey söylemek istemeyebilir. Atların yanına, ahıra mı gitsem? Kalacak yer varsa gece de orada kalırım?"

Ahırda ilk kez uyuyor olmayacaklardı. Jesse'yi kabul etmeyecek bir otelde ya da pansiyonda Brand de kalmazdı.

"Otur ve yemeğini bitir. En azından birimizin karnı doysun."

Salondaki adamlara baktı. Ahçının Laura'ya benzer birini görüp görmediğini ya da en azından onun hakkında bir şeyler duyup duymadığını merak etti. Onun St. Gall'de yaşadığını hayal etmeye çalıştı. Burası sadece New Orleans'tan çok farklı olmakla kalmıyordu aynı zamanda yerleşik düzene alışık, aile merkezli insanlarıyla Glory'nin de tam zıttıydı.

Holloway'in sözleri aklına gelip onu yine rahatsız etti. "*O kadını kedi gibidir. Her zaman dört ayak üstüne düşer.*"

Belki de burayı bu kadar çok erkek olduğu için seçmişti.

Başını kaldırıncı Jesse'nin yemeğini yediğini gördü. Ağzındaki lokmasını yuttu ve kahvesinden bir yudum aldı. "Karşılaşabileceğin şeye gerçekten hazır mısın?"

Brand başını salladı ama düşünüyordu. *Hazır değilim.*

Jesse tekrar yemeğine dönünce, Brand de karşılaşacağı şeye hazır olabilmek için dua etmeye başladı.

"Laurel? Aşağısı iyice kalabalık oldu. Yardım edebilir misin?"

Betty Jean'in sesi kapının diğer yanından da mükemmel bir şekilde duyulmasına rağmen, emin olmak için kapıyı da çaldı. "Haydi tatlım. Aşağıda kalabalık bir grup var ve sabırları taşmak üzere."

Laura, "Geliyorum Betty," diye karşılık verdi. Yatak örtüsünü üzerinden attı, kalın süveterinin tüm düğmelerini sıkıca kapadı. Çıkmadan önce kapının arkasında asılı duran önlüğü alıp boynundan geçirdi. Bağcıklarını belinin arkasında bağlayıp ön tarafını eliyle düzeltti.

Kapıyı açıp koridora adımını attığında neredeyse Betty Jean Frank'in üzerine çıkıyordu.

“Aşağısı o kadar kalabalıksa, sen burada ne yapıyorsun?”

Odanın dışında olmasına rağmen, aşağıdan gelen seslerin hiç de her zamankinden daha kalabalıkmuş gibi olmadığını düşündü.

Betty Jean aşağıya inerlerken ona dikkatlice bakıyordu. “Tam bir akıl hastanesi gibi. Ben sadece sana acele etmeni söylemeye geldim.”

Laura, “Sorun nedir?” diye sordu.

Betty Jean omuz silkti. “Hiç. Sadece... Sana fazla bir şey ödeyememize rağmen, umarım burada bize yaptığın tüm yardımlar için ne kadar müteşekkir olduğumuzu biliyorsundur.”

Laura başını salladı. “Bunun parayla ilgisi yok,” dedi. “Size en başında da söyledim. Beni yanınıza aldıp bir şans tanıdığınız için, asıl ben sana ve Ansel’e teşekkür borçluyum.” Onlara pek bir tecrübesi olmadığını ama işe ihtiyacı olduğunu, onları memnun etmek için elinden geleni yapacağını söylemişti. Başlangıçta her şey çok zordu, çalışma saatleri son derece uzundu ama artık garsonluk onun için son derece doğal bir hal almıştı. St. Gall sonsuza kadar kalmak isteyeceği bir yer olmasa da, şimdilik idare ederdi.

Betty Jean’le birlikte önce üst kattaki sonra da aşağıdaki salona gittiler. Mutfaktan yayılan sıcak çok hoş geldi. Kısa bir süre sonra süveterini çıkarması gerekecekti. Betty Jean, salonun diğer tarafına geçmeden önce, onu merdivenlerin yanındaki masada oturan bir gruba yönlendirdi. “Bak bakalım ne istiyorlarmış tatlım,” dedi.

Geyik etinin baştan çıkarıcı kokusu bile Brand’i bir lokma daha yemeye ikna edemiyordu. Jesse ise tam tersi büyük bir iştahla yemeye devam ediyordu. Kendi tabağındakini bitirince, Brand’in tabağını işaret etti. Brand, “Al, bunu da ye,” deyip tabağı önüne itti. Jesse ekmekten büyük bir parça koparıp yemeğine batırdı.

Brand başını kaldırıncı, garson kadının yanında durduğunu fark etti. “Ben mutfığa dönüyorum. Laurel size yardımcı olacak.”

Başıyla salonun diğer ucunu işaret ederken yüzünde meraklı bir ifade vardı.

O uzaklaşınca, Brand salonun tamamını görebildi. Masalarda oturan askerlerin ve diğer erkeklerin hayranlık dolu bakışlarını takip edince kendini Laura'ya bakarken buldu.

Tüm karının çekildiğini hissetti.

Askerlerden biri, "Merhaba Bayan Laurel. İyi akşamlar," dedi. "Ortaya çıkma vaktiniz gelmişti. Biliyorsunuz, hepimiz buraya sizi görmeye geliyoruz." Askerin ona hitabında hiçbir kabalık yoktu, sadece derin bir hayranlık ve saygı vardı.

Laura'nın gülümsemesi tüm salonu aydınlattı. Eskisinden daha zayıftı ama gamzeli gülüşü hâlâ aynıydı. Daha da ötesi, üzerinde ılık saçan bir huzur ifadesi vardı.

"Çok teşekkürler, Er Tipton," dedi. "Bu akşam ne alacaksınız beyler? Geyik mi, rulo köfte mi?"

Laurel.

Laura.

Onu bulmuştu.

Masadaki herkesin ismini biliyordu. Onlara kibarca ve ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyordu. Saçları –hiç bu kadar sıkı yapıldığını görmemişti– örülmüş ve başının üzerinde topuz yapılmıştı. Saçlarının buklelerini özlemişti; kendini salonun diğer ucuna gidip, saçını açıp örgülerini çözerek, onları parlak bir bulut yığınının çevirme isteğiyle yanarken buldu.

Onu izlemekten son derece mutlu bir şekilde, kenarda, kuytuda kerpiçlerin üzerine düşmüş sulu sepken gibi donmuş kalmıştı. Ortaya atlayarak olay çıkarmaktansa, onun kendisini fark etmesini bekledi.

Onu bulduğunda söylemeyi planlandığı her şey uçup gitmişti. Tüm yapabildiği onu bulduğu için sessizce teşekkür duası etmekti.

Jesse, kaşığını ağzına götürürken duraksayıp, "Çeneni masadan toplamak ister misin?" diye sordu. "Ne oldu?"

Brand cevap vermeyince, Jesse onun dikkatini neyin çektiğini anlamak için, omzunun üzerinden baktı.

Laura masalardaki her türlü harekete dikkat etmeyi öğrenmişti. Müşteriler ona doğru bakıyorlarsa mutlaka bir şeye ihtiyaçları oluyordu; daha çok kahve, su ve biraz daha yemek gibi.

Masalara hızlıca göz gezdirdi ve bakışları hemen masalardan birindeki tanıdık bir genç adamın yüzüne takıldı. Koyu renkli saçları omuzlarını geçiyordu. Gözleri siyahtı. Laura o gözlerin şaşkınlıkla açıldığını gördü.

Jesse Langley.

Gördüğünün gerçekten Jesse olduğuna ikna olunca, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Etrafındaki her şey, her bir hareket ve her bir ses kayboldu. Son derece yavaş bir şekilde bakışlarını kaldırıp masada Jesse'nin karşısında oturan adama baktı.

Geniş omuzlar, aynı dolgun dudaklar ve güçlü çene ama siyah değil mavi gözler.

Brand.

Tüm salon Laura'nın etrafında dönmeye başlayınca Laura tutunacak bir yer aradı. Sonunda iki elini de en yakınındaki masaya koyarak tutundu. Gözünü kapayarak, baş dönmesinin geçmesini bekledi.

Yanındaki sandalyede oturan asker hemen ayağa fırladı, onu kendi sandalyesine oturttu.

"İyi misiniz, Bayan Laurel?" diye sordu.

Başı öne eğerek evet demek istedi. Belki de hayal görüyordu. Belki akli ona dünyada her şeyden çok istediği şeyi göstererek bir oyun oynuyordu.

Başını kaldırmaya korkuyordu. Brand'in gerçekten orada olmamasından korkuyordu.

Yanındaki askerin çekilip yerini başka birisinin aldığını fark etti.

"Laura, iyi misin?"

Bu Brand'in inkâr edilemez sesiydi. Omzunun üzerindeki onun elinin sıcak, güçlü dokunuşuydu. Süveterinin, elbisesinin üzerinden bunu hissedebiliyordu. Onun dokunuşunu daima tanırdu.

Derin bir nefes aldı, başını kaldıracak cesareti topladı ve Brand'in soran yüzüne ve gözlerine baktı. Uzandı. Bileğine dokunmaya cesaret edemeyip ceketinin kol ağzına dokunurken eli titriyordu.

"Bu gerçekten sen misin?" diye fısıldadı.

Brand başını salladı. Yavaşça gülümsedi.

"Beni nasıl buldun?" Kalbinin derinliklerinden, onu nasıl ve niçin bulduğunu biliyordu.

"Hiç kolay olmadı," dedi.

Masadaki askerler, söyledikleri her şeyi dikkatle dinliyorlardı. Laura'ya sandalyesini veren asker, Brand'in üzerinden eğildi.

"İyi misiniz Bayan Laurel? Bu adam sizi rahatsız mı ediyor?"

Laura, kaybolur korkusuyla gözlerini Brand'den almadan, "Hayır rahatsız etmiyor," dedi.

Betty Jean de yanlarına gelmiş, Brand'in yanbaşında duruyordu. Kaşlarını çattığı için alnı çizgilerle dolmuştu. Brand'e, "Onu merdivenlerin arkasındaki oturma odasına götür. İşimi bitirir bitirmez ben de gelirim," dedi. Laura'ya baktı. "Senin için de uygunsa tabii Laurel?" diye sordu.

"Tabii ki. Ama..." Salona göz gezdirdi. Servis yapılmasını bekleyen herkes onları izliyordu. İyi olduğuna hepsini inandırmak için gülümsedi.

Brand kolunu, dirseğinin altından geçirerek ayağa kalkmasına yardım etti. Laura bacaklarının onu taşıyacağından emin olana

kadar, adım atmadı. Brand'ın ceketine asılarak yürümeye çalıştı. Brand karşı çıkmasına fırsat bırakmadan, herkesin gözü önünde onu kucığına alıp merdivenlerin altındaki odaya taşıdı.

Karşıdaki duvarda küçük bir şömine vardı, oda budaklı ahşaplardan yapılmış ağır mobilyalarla döşenmişti. Şöminede yanmakta olan keçiboynuzu ağacı, ortalığa mayhoş bir koku veriyordu. Kalın kerpiç duvarlar ısıyı içeride tutuyordu. Odanın sıcaklığı, Laura kendisini bu kadar alev alev yanıyor gibi hissetmese, çok güzel olabilirdi.

Brand onu, çizgili bir Meksika peleriniyle örtülmüş koltuğa götürüp oturmasına yardım etti.

Laura başka ne söyleyeceğini bilemediğinden, "Jesse de burada," dedi.

"Kıtlıktan çıkmış gibi, benim tabağıma da gömüldü." Brand hafifçe açık bıraktığı kapıya doğru baktı.

Laura, *daima beni düşünür*, diye düşündü. *Benim itibarımı düşünür.*

Gülümsemeye çalıştı ama başarılı olamadı. Bu adamı ne kadar çok özlediğini o ana kadar anlayamamıştı.

"Lütfen otur," dedi. Brand de yanındaki koltuğa geçip oturdu.

İkisi de konuşmaya daha başlayamadan, Betty Jean elinde üzerinde iki çay fincanı olan bir tepsiyle kapıda görününce Laura ayağa kalkmaya çalıştı.

"İçerisi o kadar kalabalıkken benim peşimde koşmamalısın."

Betty Jean, eliyle oturmasını işaret etti. "Beklesinler."

Brand'e döndü. "Senin oğlanı da buraya almamanın bir sakıncası var mı Rahip? Yemeğin parasını ödedi ve dışarıda biraz daha tek başına kalırsa problem çıkabilir. Laurel bu haldeyken adamlar da ne yapacaklarını bilemiyorlar."

"Tabii ki. İçeri gelsin, lütfen." Brand tepsiyi elinden alınca Betty Jean tekrar dışarı çıktı. "Jesse için, bu gibi yerlerde –kale bu kadar yakın ve her yer askerlerle doluyken– işler biraz karışabiliyor."

"Tahmin edebiliyorum." Laura askerlerin kulak misafiri olduğu konuşmalarından nedenini anlayabiliyordu. "Bu adamlar Komançilerle savaşmak için para alıyorlar. Kendi bölgelerinde huzuru korumak için. Onlar için de kolay olmasa gerek."

Laura onun burada oluşuna hâlâ inanmadığından, gözlerini başka hiçbir tarafa çeviremiyordu.

Jesse içeri girdiğinde, Brand sessizleşti. Laura babasına hem çok benzeyen hem de bir o kadar ondan farklı olan Jesse'ye bakıp gülümsemeye çalıştı.

Laura, "İkiniz de bir an önce buradan gitmelisiniz," dedi kısık bir sesle.

Brand, "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum," diye karşılık verdi.

Jesse arkası onlara dönük bir şekilde, şöminenin önünde dikiliyordu. Brand oğlunun tedirgin olduğunu fark etti.

Laura'ya, "Geceyi geçirebileceğimiz bir yer biliyor musun?" diye sordu.

Laura biraz düşündü. Askerler birkaç saat içerisinde kaleye dönmüş olacaktı. Ayrıca burada ne bir otel ne de bir pansiyon vardı. İstasyon, pek çok diğer istasyon gibi sadece bir odadan ibaretti. Jesse'nin orada da hoş karşılanmayacağına emindi.

"Kasabanın güney ucundan çok da uzak olmayan bir ev var. Alçak bir duvarla çevrili. Garcialar sizi bu gece için kabul ederler. *Señor* Garcia bir avcı, avladığı hayvanları da bu kafenin sahibine satıyor. Ona..." duraksadı. "Ona Laurel'ın arkadaşları olduğunuzu söylersiniz."

Brand, "Laurel," dedi.

Laura omzunu silkti. "Laura'ya en yakın isim buydu."

Odanın diğer ucundan Jesse, "Ben önden gidip Garciaların evini bulayım, seni orada beklerim." Selam verip yan kapıdan çıktı.

Laura onun arkasından baktı.

Brand, "Merak etme başının çaresine bakar o," dedi. "Glory'ye gelişini tuhaf bir şekilde duyurmuş olsa da, gerçekten çok akıllı bir çocuk."

"Biliyorum. İkinizi birlikte gördüğüme şaşırdım." Zaten her şeyden önce onları karşısında görmüş olduğuna şaşırmıştı.

"Birbirimizi tanımamızı istemiştin."

"Aranızın iyi olmasına çok sevindim."

Laura, Jesse'yi, Fort Stockton yakınındaki bu, orduya yazılmış askerlerle dolu kasabada düşündü. Daha geçen ağustosta yerlilerle savaşmış askerlerle. Arkadaşları güneybatı Teksas'ın her yerinde çatışmalarda ölmüş askerlerle. "Bir an önce buradan gitseniz çok iyi olur," diye tekrarladı.

"Bu artık sana kalmış. Benimle gelmeyi kabul edinceye kadar hiçbir yere gitmiyorum." Öne doğru eğildi, uzanıp, elini avuçlarının içine aldı.

"Cemaatine ne oldu?"

Onun bu soruya cevap vermekte zorlandığını fark etti.

Sonunda, "İstifa ettim," dedi.

"Ah, Brand. Hayır."

"Kalmamı istediler. Ama seni bulmam daha önemliydi."

"Seninle kilisenin arasına giremem."

"Benimle evleneceğini söyle Laura."

"Ellerinle kurduğun hayatından benim için vazgeçmene izin veremem. Lütfen Brand, bunu yapma."

"Sen de beni korumak için *hayalinden* vazgeçme Laura." Sesi kızgın geliyordu, onu hâlâ geri çevirmesi Brand'i çileden çıkarmıştı. "Yarattığın her şeyden böyle vazgeçme. Evim için..."

Laura onun ellerine baktı, teninin üzerindeki tenine. "Gerçeği bilmene rağmen hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?"

"Evet."

"Senin inancına inanmadığımı bilseydin, hâlâ benimle evlenmek ister miydin? Pazar günleri kilisene, inançlı biri olduğum için değil de sadece öyle görünmek için geldiğimi bilsen?"

"Kalbimin derinliklerinde, bir sebep için bir araya getirildiğimize inanıyorum. Ben sadece seni seven adam değilim, aynı zamanda da affedilmeni sağlamana yardım edecek kişiyim."

"Senin gözlerinde kınamayı gördüm Brand. Gerçeği söylediğim gün gözlerindeki dehşeti..."

"Şoktu o, kınama değil. Ve sana karşı değildi. Asla."

Laura gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Her şeyden önce Brand gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Glory'yi terk etmeden önceki gece, dua etmeyi denedim Brand. Bana yol gösterecek bir işaret istedim, bir şey, herhangi bir şey ama hiçbir şey olmadı ve seni terk ettim. Ama burada yalnız kalınca, ne Laura ne de Lovie olmadan, zenginlik tuzaklarına düşmeden, dürüst bir işte dürüst bir şekilde para kazanmayı öğrendim. Herhangi bir zaman senin düşündüğün kadın olabilir miyim, bilemiyorum. Laura Foster olarak tanıdığın kadın. Affedilmeye inanmak için gereken cesareti ve inancı; karın olarak seninle birlikte olmayı hak edebilmek için savaşıacak gücü bulmaya çalışıyorum".

Uzanıp adamın yanağını tuttu. "Yolumu yavaşça buluyorum Brand. Eğer beni hâlâ istiyorsan, seninle evleneceğim," diye fısıldadı.

Brand ona sarılıp öptü. Bu defa hiçbir şekilde kendini tutmaya çalışmadı. Laura onun öpüşünde sadece saygı ve özen değil aynı zamanda arzuyu da hissetti.

Sonrasında, "Teşekkür ederim." diye fısıldadı. "Beni dünyanın en mutlu insanı yaptığın için teşekkür ederim. Biz bunu

yapabiliriz Laura. Tanrı'nın yardımıyla, ikimiz birlikteyken her şeyi başarabiliriz."

"Yine de artık bir yalanın arkasına saklanmayacağım," dedi.

"Gerçek ortaya çıkmalı."

"Bana sadece, bunu benim anlatacağıma dair söz ver."

Laura, "Söz veriyorum," diye fısıldadı elini onun yanağına koyarak.

Sadece onu severek ona her şeyi veren bu adama sözünü veremeyeceği hiçbir şey yoktu.

Şöminede bir dal çıtırdayıp alev aldı. Kıvılcımlar fırlayıp zararsız bir şekilde, odanın sıkıştırılmış toprak zeminine düştü. Dışarıda karanlık çökmüştü. Brand, duvardaki dar pencereden açık gökyüzünü görebiliyordu. Yıldızlar soğuk kış gecesinde sıradışı bir şekilde parlıyor ve harika bir yarım ay göğe yükseliyordu. Süt beyazı ışığı şimdiden tepeleri aydınlatmaya başlamıştı.

Laura bir sonraki hareketi onun yapmasını bekleyerek durdu. Brand onu öpmekten daha fazlasını istiyordu. Onu kollarına alıp saçlarını açmak, parmaklarını aralarından geçirmek istiyordu. Yapmak istediği buydu. *Yapabilecekleri* ise apayrıydı. Mümkün olduğunca sabretmeye karar verdi.

"Yarın sana bir bilet alırım. İlk arabayla dönersin," dedi.

Laura hayır anlamında başını salladı. "Param var. Kendi biletimi kendim..."

Brand güldü. "Her zaman böyle inatçı ve bağımsız olacağına söz ver."

Laura, "Pansiyonu da işletmeye devam etmek isterim," diye ekledi.

Brand gözünün önüne Sam ve Janie'nin, pahalı şeylerle dolu evini parçalamalarını getirdi.

"Çocuklar..."

"Orayı gerçek bir ev yapacağız. Tabii eğer ailenle taşınmayı kabul edersen."

"Kız kardeşim..."

Onun cümlesini bitirmesine bile izin vermedi. "Charity de bizimle yaşar..." Devam etmeden önce durakladı. "Hoş, belki gerçekleri duyduktan sonra gelmek istemeyebilir."

"Charity seni şaşırtabilir. O kimsenin ona ne yapacağını söylemesine izin veren biri değildir."

Laura, "Benden her zaman iğrenecek insanlar olacak," dedi.

Bakışları yine gölgelendi. Brand gerçeğin bir bedeli olacağını biliyordu, hatta her şey açıklandıktan sonra bile, Laura'nın o karanlık yılları asla unutmayacağını da farkındaydı.

Kasaba halkının nasıl tepki vereceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Geleceklerini Tanrı'nın ellerine bırakmak tek çıkar yoldu.

Onu tekrar kollarının arasına aldı ve yanağını onun yanağına bastırdı.

"Sen beni dünyanın en mutlu insanı yaptın," dedi. "Şimdi yeni bir fırtına çıkmadan, seni yarın St. Gall'den çıkan ilk arabaya bindirelim."

Ertesi gün öğleden sonra ikide, Laura istasyondan çıkan bir arabadaydı. Pelerinine sarınmakla kalmamış, Betty Jean'in hediye ettiği yatak örtüsünü de kucağına örtmüştü. Bir önceki yolculuğunda olduğu gibi yine tek yolcuydu ama bu sefer Brand'i görebilmek için ufka bakıp durmasına gerek yoktu. Brand onu bulmuştu. Ve artık ne olursa olsun yalnız olmadığını biliyordu.

Frankler onu istasyona kadar kendi arabalarıyla getirmişler, Brand ve Jesse de yanlarında atlarıyla onlar eşlik etmişlerdi.

"Sizi böyle aniden bırakmak istemezdim." Ansel bir kenarda beklerken Laura, Betty Jean'den defalarca özür dilemişti.

Kafenin sahibi, "Senin gibi bir kadının burada uzun süre kalmayacağını biliyordum zaten," dedi. "Güzellerin arkasından mutlaka bir gelenleri olur. Seninki çoğununkinden daha hoş bir adam. Üstelik bir de rahip."

"Oda ve iş için teşekkürler." Betty Jean'e, onların ödediği tüm parayı bıraktığını söylememiştii, bu çalışkan çiftin o paraya kendinden daha çok ihtiyacı vardı. Kafenin üzerindeki oda son derece basit olabilirdi ama bu derli toplu, küçük oda ona gerçek bir inziva ortamı sağlamıştı.

"Bir gün geri gelmek istersen senin için her zaman yerimiz var." Betty Jean başını sallayıp güldü. "Siparişi sen almadığın sürece, eskisi kadar müşterimiz olmayacaktır."

Betty Jean gözyaşlarıyla veda edip onu Brand'e emanet etti.

Brand onun arabada tek başına dönüyor olması fikrinden hiç hoşnut değildi. "Tek başına sorun olmayacağına eminsin değil mi?"

Laura güldü. "Buraya kadar tek başıma geldim, öyle değil mi? Ayrıca evde çocukların sana ihtiyacı var."

"O zaman Jesse seninle gelsin."

"Hayır Brand. Lütfen. Bırak yalnız kalayım."

"Ama..."

"Lütfen. Önümüzde koca bir hayat var." Kendini önlerindeki mücadelelere, Brand'in ailesinden daha fazla uzak kalmadığını ve Jesse'nin koruma olarak peşinden gelmediğini bilerek hazırlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle." Durakladı, bir an için düşündü. "Kasabadaki herkes, senin beni aramaya geldiğini biliyor mu?"

Brand başını evet anlamında salladı. "Artık biliyorlardır."

Arabanın sürücüsü, kapıyı kapayacağı için Brand'den kenara çekilmesini istedi. Kapayınca da yerine çıktı. Brand kolunu

arabanın penceresine koydu. Onu öpmek istiyordu –Laura bunu gözlerinde görebiliyordu– ama kendini tuttu.

Laura pencereden, onu öpebilecek kadar yakınına uzandı. Gözlerini kapadı ve dudakları Brand'in dudaklarına dokundu. Öpüşmeleri bitince, hoşçakal demeyi reddederek gülümsedi

Onun yerine, "Yakında," diye fısıldadı. Yakında evlenmiş ve birliktelikleri kutsanmış olacaktı.

O zaman, karısı olarak, bir öpücükten daha fazlasını vermeye hakkı olacaktı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kötü hava, Brand ve Jesse cumartesi öğleden sonra Glory'ye vardıklarında da peşlerini bırakmamıştı. Brand Jesse'ye, pansiyona gidip Hernandezlerden, eski yerine taşınmak için izin istemesi ve Laura'nın gelişini haber vermesi için yanlarından ayrılmadan önce yemeğe kalması için ısrar etti.

Girişteki basamaklardan çıkmaya başlar başlamaz, hoş geldin çığlıklarıyla karşılandılar.

Sam ön odadan, "Babam ve Jesse geldi!" diye bağırdı.

Brand kapıyı açamadan, çocuklar dışarı fırladı. İkisini de sıkı kucaklayabilmek için yere diz çöktü. Güçlü, küçük vücutlarını, tüm sınırsız enerji ve coşkularıyla içine çekmeye çalıştı.

Janie, "Yemeğe yetiştin, baba," dedi. "Sen de Jesse." Jesse'ye koşup hemen elinden tuttu. "Karnun aç mı Jesse?" Bir yandan da Jesse'nin elini ileri geri sallıyordu. Brand Jesse'nin rahatsız olduğunu görebiliyordu ama genç adam elini kurtarmak için hiçbir şey yapmadı.

Sam çoktan karar vermişti, "Tabii ki aç," dedi. "Yoldan geldiler. İz üstüneyken insanın karnı acıkır, öyle değil mi baba?"

"Kesinlikle öyle." Brand güldü. "Bir ayıyı bile yiyebilirim."

Charity kapıya geldiğinde, yüzü ocağın sıcaklığından kıpkırmızı olmuştu. Genelde pazar ayinlerinde ve özel günlerde giydiği, en iyi pembe elbisesini giymişti. Brand onu da kucakladı. Bakışları buluşunca, kardeşinin gözlerinde endişe dolu bir ifade gördü.

Brand, "Sorun nedir?" diye sordu.

Charity çocuklara baktı, dudaklarını büzdü, başını şimdi değil der gibi salladı. "Sağ salım geldiğiniz için çok sevindim. Seni de gördüğüme çok sevindim Jesse. Gelin bir temizlenin. Yemekte misafirimiz var," dedi.

Ön odada onları Amelia, Hank ve Rahip John Lockwood bekliyordu.

Amelia, "Charity bizi yemeğe davet etti," dedi. "Biz de tam oturuyorduk."

Brand Amelia'ya bakınca yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı. Amelia hiçbir zaman olmadığı kadar sessizdi. Hatta Laura hakkında hiçbir şey sormadı.

Hank sorunun ne olduğunu biliyorduyorsa da hiçbir şey belli etmiyordu. Brand'e ve Jesse'ye hoş geldin dedi.

Charity mutfığa doğru giderken, "Ben iki tabak, çatal ve bıçak getireyim," dedi. Rahip Lockwood'un yanından geçerken gülümsedi. "Masaya iki sandalye daha getirir misin John?" diye sordu.

"Seni gördüğüme çok sevindim Brand. Şu son birkaç haftada Glory'de harika zaman geçirdim ama yine de yarın dizginleri sana vermekten mutlu olacağım." Rahip bir sandalye alıp yemek odasına taşıdı. Sam bir başka sandalyeyi sürüyerek getirmeye çalışıyordu. Jesse hemen ona yardım etti.

Amelia biraz kafası dağınık görünmesine rağmen gülümseyerek, "John harika bir seçim oldu," dedi. "Kurul senin kararını değiştirmiş olmanı ümit ediyordu..." Sustu ama Brand onun daha fazlasını söylemek istediğini hissetti.

Kimsenin Laura'yı sormadığının da farkındaydı. Bu nedenle o da bu konuda hiçbir şey söylemedi. Charity onlara artık masaya oturmalarını söyledi. Amelia da tabakları mutfaktan taşımasına yardım etti. Sofraya kızarmış tavuk, patates püresi, sos, mısır, fasulye ve ekmek getirdiler. Hank masadaki sohbeti döndürmeye devam ediyordu ama Charity'nin yüzündeki ifade, Brand'e bir şeylerin –çocuklar yanlarındayken konuşamayacağı bir şeylerin– kesinlikle yolunda olmadığını anlatıyordu.

Lockwood hâlâ ayaktaydı. Mutfaktan son kez geldiğinde, oturması için Charity'nin sandalyesini tuttu. Hank de Amelia'ya yardımcı oldu ve herkes sonunda sessizliğe büründü.

Charity, "Rahip Lockwood, yemek duasını siz eder misiniz lütfen?" diye sordu.

Duadan sonra herkes, servis tabaklarını birbirlerine uzatarak tabaklarını doldurmaya başladı.

Sam bir yandan yemeğini yerken, "Tekrar rahiplik yapacak mısın baba?" diye sordu.

"Evet oğlum."

Hank, "Yani fikrini değiştirdin," dedi. Sesi pek de rahatlamış gibi çıkmıyordu.

Brand derin bir nefes aldı. "Aslında fikrimi Laura değiştirdi," dedi.

Charity elindeki çatalını tabağına bıraktı. "Onu buldun mu?" diye sordu.

"Onu bulduk ve eve geri dönmeye ikna ettim." Masanın etrafındakilere baktı ve yetişkinlerin son derece düşünceli göründüklerini fark etti.

Janie, "Evlenecek misiniz?" diye sordu. "Düğünde bir sürü fırını olan mor bir elbise giyebilir miyim?"

Charity sosu John'a uzatırken, "Şimdi bunun sırası değil Janie. Eminim baban şimdi bunları konuşamayacak kadar yorgundur," dedi.

Brand bir süre kardeşine baktı. Karşılık olarak gözlerinde gördüğü, sorunun ne olduğunu şimdi sormaması konusunda bir uyarıydı.

Küçük kızına, "Sana o elbiseyi alsak iyi olacak," dedi. "Bayan Foster benimle evlenmeyi kabul etti."

Masadakilerden tebriklerini ve iyi dileklerini bekledi.

Charity önündeki su bardağına uzandı.

Odada tam bir sessizlik oldu. Brand, Jesse ve çocuklar hariç kimsenin onun yüzüne bakmadığını gördü.

Amelia, "Kim patates istiyor?" diyerek sessizliği bozdu.

Brand masanın diğer ucunda oturan Hank'e bakınca, gazetecinin gözlerinde gördüğü şeyin hoşuna gittiğinden hiç de emin değildi.

Sam, "Ne zaman evleniyorsunuz baba?" diye sordu.

"Yakında."

Rahatsız edici sessizlik devam ediyordu. Yemek bitene kadar herkes tabağındakilere odaklanmış gibiydi. Charity elmalı pastayı bir an önce servis etmek ister gibiydi. Hemen herkes bitirince Sam'e döndü.

"Neden Janie'yle birlikte Jesse'ye kedi yavrularını göstermiyorsunuz? Onlarla birlikte ahıra gitmen sorun olur mu Jesse?"

Jesse Brand'e baktı, peçetesini masanın üzerine bıraktı. "Elbette hiç sorun olmaz."

Sam ve Janie, girişe paltolarını almaya koştular. Üçü dışarı çıkar çıkmaz Brand sandalyesine yaslandı. Sırayla Amelia, Hank, Charity ve John'a baktı.

"Şimdi neler olduğunu kim anlatacak?"

Kardeşinin yüzü kıpkırmızı oldu. Konuşmak için ağzını açtı ve geri kapayıp başını salladı.

Brand Amelia'ya döndü. "Neler oluyor? Kurul tekrar oylama yapıp istifamı kabul mü etti? Bu mu sorun?"

Amelia bir yorum yapamadan, Charity, "Daha değil ama insanlar Laura hakkında çok korkunç şeyler söylüyorlar Brand. Tekrar edemeyeceğim kadar korkunç şeyler," dedi.

Brand, demek ki başladı diye düşündü. Laura gelir gelmez kendini dedikodunun ortasında bulacaktı. Gerçeği anlatanın kendisi olmasını istemişti. Açıklama ondan gelirse daha farklı karşılanacağını umut ediyordu.

Amelia, "Collier Holloway söylemiş," dedi. "Zaten bunun olacağından korkuyordum."

Brand çok sinirlenmişti.

Charity ona baktı. "Sen biliyor muydun? Anlatılanlar doğru mu?" diye sordu.

Brand yavaşça evet anlamında başını salladı. Charity Amelia'ya döndü. "Sen de biliyordun, öyle mi? Neden kimse bana söylemedi?"

Brand, "Laura da bize gitmeden hemen önce bir sır olarak söyledi," diye açıkladı. "Söylenebilecek bir şey olsaydı, söylerdim."

"Bu yüzden mi kasabayı terk etti?" Charity bir Brand'e bir Amelia'ya bakıyordu. "Sana anlattıktan sonra yüzüne bakamayacak kadar utandığı için kasabayı terk etti, değil mi?"

Brand, "Aslında gerçek ortaya çıkarsa bana zarar vereceğinden korktuğu için kasabayı terk etti," dedi.

Charity başını duyduklarına inanamıyormuş gibi salladı. "Ve sen yine de arkasından gittin," dedi. "Ne yapmaya çalışıyordun ki Brand?"

"Onu seviyorum."

John Lockwood peçetesini katlayıp düzgün bir şekilde tabağının yanına yerleştirdi.

Yumuşak bir sesle, "Ben belki de kalkmalıyım," dedi.

Charity ona döndü. "Lütfen gitme," dedi. Derin bir nefes alıp tekrar Brand'e döndü.

"Önce Jesse ortaya çıktı, şimdi de bu. Laura'yı ben de seviyorum Brand ama kasabadaki insanların onu kabul etmelerini, hele ki senin karın olarak kabul etmelerini nasıl bekleyebilirsin?"

Amelia ve Hank henüz kendi görüşlerini söylememişlerdi ama sessizlikleri pek çok şey anlatıyordu. Brand tekrar masanın etrafındaki arkadaşlarına baktı. Kendisinin Laura'ya olan aşkından hiçbir şüphesi yoktu ama en yakınındakiler bile bu durumu kabul edemeyeceklerse, başkalarını Laura'nın onun karısı olabilecek biri olduğuna nasıl ikna edeceğini bilmiyordu.

Son derece sakın bir sesle, "Affetmek benim inancımın temeli," dedi. "Sevgi ve affetmek iç içedir."

Amelia başını salladı. "Biz sadece senin için en iyi şeyi istiyoruz."

Brand kimserin itiraz etmesine fırsat vermeden, "Benim için en iyi şey Laura," dedi.

Hank, "Amelia ve ben de aynı şeyi düşünüyoruz," dedi. "Ama aynı zamanda çok zor ve uzun bir yolunuz olduğunu da biliyoruz." Amelia'ya döndü, kolunu omzuna attı. "Biz artık gitsek iyi olur," dedi.

Brand Larsonları kapıya kadar geçirip iyi akşamlar dilerken, Charity de Rahip Lockwood'un paltosunu getirdi.

Brand Larsonlar gittikten sonra John'a, "Yarın vaaz vermeyi kabul ettiğin için tekrar teşekkür ederim," dedi. "Kürsüye çıkmak için çok daha fazla zamana ihtiyacım olacak. Bu akşam ki tepkidenden sonra -ki arkadaş ortamındaydım- belli ki vermem gereken zorlu bir mücadelemler olacak."

John, "Bana ihtiyacın olduğu sürece burada kalabilirim," dedi. "Her şey, öyle ya da böyle yoluna girecektir."

Lockwood mutfağa gidip, Charity'ye yemek için uzun uzun teşekkür etti ve iyi geceler diledi. Geri döndüğünde Brand'e, "Benimle bir saniyeliğine dışarı gelir misin Brand?" diye sordu.

Lockwood paltosunun düğmelerini iliklemeye odaklanmış gibiydi.

Brand, "Biraz temiz havaya ihtiyacım var zaten," diyerek karşılık verdi.

Birlikte öndeki verandadan yola çıktılar. Brand, onun kendisini Laura'ya olan duygularını bir kez daha düşünmek konusunda ikna etmeye çalışacağından emindi.

"Burada olmaktan ne kadar mutlu olduğumu söylerken son derece samimiydim," dedi. "Herkes beni evimde gibi hissettirdi."

Brand, "Sana çok şey borçluyum," diye karşılık verdi. "Charity ve çocukları burada bırakmak hiç kolay değildi. Sen de fark ettiysen oldukça hareketliler ve Charity onlarla mükemmel bir şekilde ilgileniyor."

"O sadece mükemmel bir insan değil aynı zamanda çok da güzel. Eğer biraz daha genç olsaydım, ona kur yapmak için iznini isterdim. Hep evlenmek istediğim gibi bir kadın. Kararlı, çalışkan, bir erkeği gurulandıracak biri. Kendi çocukları olmalı." John'un yüzü kızarmış gibiydi. "Hoş, benim gibi yaşlı başlı bir adamla ne işi olacaksa."

Brand arkadaşına baktı. "Kaç yaşındasın John?" diye sordu.

"Kırk beşin sonları." Ellerini ceplerine soktu, yola doğru baktı. "Şu âşık olduğun kadını anlat bakalım," dedi.

"Karanlık bir geçmişi olan, iyi bir kadın." John'a kısaca Laura'nın hayatını ve durumunu anlattı.

Lockwood, "Buradaki insanlar şoktalar," dedi. "Onunla ilgilendiğini ve kasabadan ayrıldığı zaman da onu bulmak için

arkasından gittiğini biliyorlar. Hatta bazıları benim fikrimi bile sordu.”

“Sen ne düşünüyorsun? Onlara ne dedin?”

“Senin yargılarına güveniyorum. Kalbinde ne olduğunu, neye inandığını biliyorum. Eğer sen, onun senin için doğru kadın olduğunu düşünüyorsan ben bundan hiçbir şekilde şüphe etmem.”

“Ondan hoşlandığımı hiçbir şekilde saklamadım. Saklanacak bir şey yok. Birkaç hafta öncesine kadar onun geçmişiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Sonra da ben zarar görmeyeyim diye buradan uzaklaştı.”

“Yine de bir daha düşünmek isteyebilirsin, Brand.”

“Yeterince düşündüm. Emin ol. Yeterince düşündüm.”

John, “Öyleyse sizin için dua edeceğim,” dedi.

“Teşekkürler John. Senden istediğim tek şey bu.”

Brand Charity’yi bulaşıkları bitirmek üzereyken buldu.

“Çocuklar ve Jesse henüz gelmediler mi?” diye sordu.

“Pijamalarını giymeye odalarına gittiler.”

“Jesse gitti mi?”

“Sanırım. Vedalaşmak için içeri gelmedi.”

Jesse’nin Charity’ye teşekkür etmek için içeri gelmemesine şaşırmişti. Son derece yorgun olduğu için kendi yatağında –tabii hâlâ bir yatağı varsa– bir uykuya çok ihtiyacı olduğuna hiç şüphe yoktu.

Brand, sokakta birilerinden küçük düşürücü laflar işitip bir kavgaya karışmadan önce, Jesse’ye, Laura’nın hikâyesinin ortaya çıktığını söylemek istiyordu.

Aniden duvarlar üzerine geliyor gibi hissetti. Birkaç dakika yalnız kalabilmek için büyük bir istek duydu. Ama onun yerine kız kardeşinin ellerini önlüğüne kurulayıp saçını düzeltmesini izledi. Alnı endişeyle kırışmıştı.

Brand'in bakışlarından kaçarak, "Kilisede yeni bir orgumuz var," dedi. Laura hakkında o anda konuşmak istemediği son derece belliydi.

"Kurul mu satın aldı? Çok şaşırtıcı. Son toplantıda kasamız neredeyse bomboştu."

"Birisi bağışladı ve kapıya kadar da getirdiler. Kocaman bir şey. Amelia koroya onunla eşlik ediyor, eski piyanomuzu da salona taşıttık."

Havadan sudan bahsediyor olsa da alnı endişeyle kırışmıştı. Brand, kardeşinin güzel şeyler duymaktan hoşlanacağını düşündü.

"Biliyor musun, John senden çok etkilenmiş."

"Öyle mi?" Yüzü elbisesi gibi kıpkırmızı oldu ama sesi hiç de şaşırmış gibi gelmiyordu.

"Genç olsaymış ve burada kalacak olsaymış, sana kur yapmak için benim iznimi istermiş. Neler düşünüyor bilmiyorum. Senin için çok çok yaşlı." Brand omzunu silkti. "Yine de birinin sana hayranlık duyduğunu bilmek çok..."

"O kadar da yaşlı değil."

"Kırk beş yaşında."

"Elli yaşında bile olsa umurumda değil. İyi eğitilmiş ve çok yakışıklı. Yemeklerim o kadar da iyi olmamasına rağmen o bayılıyor. Çocuklarla iyi anlaştığını düşünüyor ve beni güzel buluyor."

"Bence de sen çok hoşsun."

"Sen benim ağabeyimsin dolayısıyla o sayılmaz!"

"Öyleyse sana kur yapmasına izin vereyim ama kasabadan ayrılmaya hazırlandığına göre çabuk olmalı..." Brand durakladı. "Onunla gider misin kardeşim? Seninle evlenmek isterse onunla gider misin?"

Charity'nin gözlerinde yaşlar parlıyordu. Rahatsız olarak hızlıca gözlerini sildi.

"Senin sahip olduklarımı istiyorum Brand. Bir ailem olsun istiyorum. Beni sevecek birini istiyorum."

"Hepimiz seni seviyoruz."

"Biliyorum. Ama aynı şey değil."

Brand elini kardeşinin omzuna koydu. "Biliyorum Charity. Benim tüm isteğim senin mutlu olman."

"Sen onun hakkında gerçekten ne düşünüyorsun Brand? Âşık olduğum adamın babamıza benzediğini düşünüyorsan bunu bana söyleyeceğine söz vermiştin."

"John'un babamızla hiç ilgisi yok. Sana hayran ve çok saygı duyuyor. Bence birbirinize çok uygunsunuz ve birlikte çok mutlu olabilirsiniz."

"Öyleyse bana kur yapmasından çok mutlu olacağımı ona söyler misin?" Yemek dolabının yanındaki askıya ıslak kurulama havlularını astı. "Ben de senin Laura'yla evlenme meselesini tekrar düşünmeni istiyorum. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim ve ne olursa olsun senin yanında dururum ama senin düşün-men gereken Sam ve Janie var. Bu işin onları nasıl etkileyeceğini düşündün mü?"

"Benim tanıdığım kadın onlara şefkatli ve sevgi dolu bir anne olacak ama haklısın. Laura ve kendimden başka düşünmem gereken insanlar var." Durdu. "Şimdi sakıncası yoksa biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Tabii ki." Sıcak bulaşık suyu saçlarını nemlendirmişti. Saçlarını yüzünden arkaya doğru çekip düzeltti.

Brand girişteki askıdan paltosunu aldı ve arka kapıya yöneldi. Dışarıda güneybatıdan gelen rüzgâr iyice güçlenmeye başlamıştı. Gökyüzünün doğusunda yıldızlar parıldıyordu ama fırtına bulutları hızla yaklaşıyordu. Laura'nın hâlâ arabada olduğunu düşünüp yeterince ısınabildiğini ümit etti. Yoldaki niteliksiz istasyonları

düşündü ve içgüdülerini dinleyip eve onunla birlikte dönmediği için kendine çok kızdı.

Artık Laura geldiğinde onu dükkânın önündeki durakta beklemeye daha da kararlıydı. Yaşayacağı şoku yumuşatmak ve Collier'in yaptığını anlatmak için orada olmalıydı.

Buz gibi soğuk gecede derin bir nefes daha aldı; mavi-siyah gökyüzünde parlayan yıldızlara baktı, sonra ahırın iyi kapatılıp kapatılmadığını görmeye çalıştı. Yan duvardaki pencerenin etrafındaki çatlaklardan sızan ışığı fark etti. Çocuklarla konuşması gerekiyordu. Lambayı öylece ortalıkta bırakırlarsa düşüp yangına sebep olabilirdi.

Ahırın kapısına gittiğinde, kapının dışındaki ağır demirin yerine oturtulmuş olduğunu gördü. Tam uzanıp kaldıracakken, içeriden kapıya vurulduğunu duydu, sonra da Jesse, "Hey! Çıkarın beni!" diye bağırdı.

Brand kapıdaki demiri kaldırdı ve kapıyı açtı. Jesse karşısında duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Jesse omuz silkti. "Çocuklarına sor. Beni buraya kilitlediler."

"Ne?"

Jesse evet anlamında başını salladı. "Yavru kedilere bakmaya gelince bir tanesinin kayıp olduğunu söylediler. Ben de inandım. Eğilip samanların arasında kediye ararken onlar da dışarı çıkıp demiri indirmişler. Bağırıp yardım istemeye çalıştım ama kimse duymadı. Sonunda yatacak yer ayarlamaya karar vermiştim."

Brand, "Bunu neden yaptılar ki?" diye mırıldandı.

"O ikisi neyi niye yapıyor henüz çözemedim. Eve gitmemin bir sakıncası yoktur herhalde? Hâlâ bir evim varsa tabii."

Brand elini uzattı. Jesse de uzanıp elini sıktı.

Brand, "Yardımların için çok teşekkürler. Sen olmadan yapamazdım," diye kabulendi. "Burada bir evin olduğunu asla

unutma, ne zaman istersen gelip bizimle kalabilirsin. Gerekirse de bu akşam geri gel.”

“Tabii. O afacanlar da beni yine kilitlesinler.”

Brand eve dönünce Janie’nin kapısını tıklattı. Kapı o kadar çabuk açıldı ki, Brand onun kapının diğer tarafında dikilmiş, gelişini beklediğini düşündü.

“Evet, baba?” Çok sevimli bir şekilde gülümsüyordu.

Brand, “Benimle Sam’in odasına gel,” dedi.

Janie yan odaya geçerlerken başını önüne eğdi.

Sam yatakta, yorganını başının üzerine çekmiş bir şekilde yatıyordu. Yalandan çıkardığı horlama sesleriyle Brand’i kandırmayı başaramadı.

“Hemen kalk Sam ve beni bunu tekrar etmek zorunda bırakma.”

Sam oturup yorganının ucundan baktı.

Brand bir Sam’e bir Janie’ye baktı. “Hanginiz bana Jesse’i neden ahıra kilitlediğinizi söylemek ister?”

Sam gözlerini kocaman açarak, “Jesse’yi ahıra mı kilitlemişler?” diye sordu.

“Jesse’nin orada olduğunu biliyorsun. Durumunuzunu daha da kötüleştirme.”

Janie omzunu silkti. “Onu burada tutmak istedik,” dedi.

Brand ellerini beline koyarak, “Tutmak mı?” diye sordu. “Jesse’yi burada tutmak istediğiniz için mi onu ahıra kilitlediniz?”

“Eğer geceyi orada kedi ve yavrularıyla geçirirse, burayı da Bayan Foster’da kalmak kadar çok sevebileceğini düşündük.” Sam yorganının üstünü katlayıp kollarını altına soktu.

Brand kendini dudağının içini ısırırken buldu. “Bayan Foster ona bir oda verdi. Ahırda yatıp kalkmıyor.”

Janie, “Biz de ona ahırda bir oda hazırlayamaz mıyız?” diye sordu.

Sam atıldı. "Ben de sana yardım ederim."

Brand başağrısını bastırmaya çalışırken burnunu kırıştırdı. Başka bir zaman olsa bu durumu çok komik bulabilirdi. Bu geceyse tek istediği yatağa gidip biraz uyumaya çalışmaktı.

"Jesse'yi bizimle yaşaması için buraya davet ettim," dedi. "Eğer Bayan Foster'ın evinde bir sorun olursa buraya gelebilir ama bu konuda o karar verecek. Onu ahıra kilitleyip kalmaya zorlamak işe yaramaz. Ona bir özür borçlusunuz."

İkisi de aynı anda, "Evet baba," diye karşılık verdiler.

Brand onları tekrar yatırdığında, ayakta zor duruyordu. Ama o gece uyku biraz zor gelecek gibiydi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Laura'nın arabası nihayet dükkânın önündeki durağa girdiğinde Lakşamüstü olmuştu. Anacaddeyi hafif bir kar tabakası kaplamıştı ve ortalık neredeyse bomboştu. Laura şapkasını düzeltti, Betty Jean'in verdiği örtüyü katladı. Buz gibi arabanın içerisinde çok işine yaramıştı.

Sürücü kapıyı açtı, ağır çantasını almadan önce inmesine yardım etti. Çantası evden ayrılırken daha hafifti, içindeki İncil oldukça ağırlaştırmıştı. Çantası ağırlaşmış, ruhu hafiflemişti. Böylesinin çok daha iyi olduğunu düşündü.

Yolculuğun bu ayağında tek yolcu kendisiydi. Onu karşılayacak kimse yoktu, Brand ortalarda görünmüyordu. Hava koşulları yüzünden, gelişi saatlerce değil günlerce uzamıştı. Sözünü tutmadığını düşünmediğini ümit etti.

İçeri girip ısınmak ve Harrison'a bir merhaba demek istedi. Şansı varsa dükkândaki birileri onu arabasıyla eve bırakmayı teklif edebilirdi.

Vitrinden Harrison'ı gördü. Her zamanki gibi tezgâhın arkasındaydı. Laura adama el salladı ama o karşılık vermeyince onu görmediğini düşündü. İçeri girerken kapının üzerindeki küçük

gümüş zil çınladı ama Harrison'ın onun olduğu tarafa bakması zaman aldı. Müşterilerine gösterdiği gülümseyişi, Laura'yı görünce, temmuz ayında yere düşen bir kar tanesi gibi çabucak kayboldu. Hevesli karşılması da hemen kaybolmuştu. Çantasını almayı teklif etmedi.

Laura kapıyı dikkatlice arkasındaki soğuğa kapadı ve adamlarla sohbet etmeye çalıştı. "Nasılsınız, Bay Baker?" Ağır çantasını yere bırakıp eldivenli ellerini önünde birleştirdi.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Hiçbir güzel karşılama kelimesi yoktu. Sorusuna cevap yoktu. Hatta nerelerde olduğunu ya da yolculuğunun nasıl geçtiğini bile sormadı. Tek bir kelime bile etmedi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Umarım anneniz iyidir?"

Adam duraksadı, sonra, "İyi, teşekkür ederim," diye karşılık verdi. Hâlâ gülümseliyordu.

Laura hafif bir endişe hissetti. Onu neşelendirme düşünce-sinden vazgeçti. "Benim için posta var mı?"

Adam yorum yapmadan, tezgâhın ucundaki posta kutularına yürüdü. Onun kutusu boştu.

"Bir süredir bir şey yok," dedi. Arkasını dönüp zaten gayet düzgün bir şekilde sıralanmış konserve tenekelerini düzeltmeye başladı.

Konuşmak istemediğini son derece açık bir şekilde göstermişti. Laura aniden hemen eve gitmeyi daha da çok istedi.

Ortalarda onu götürebilecek kimse yoktu ama yürüyebilirdi. Çantasını alıp çıkmaya hazırlanırken daha önce hiç tanışmadığı bir kadın aceleyle içeri girdi. Soğuk hava da onunla birlikte geldi. Soğuk havaya uygun giyinmişti, elinde de boş bir alışveriş sepeti vardı. Laura'yı görünce aniden durdu ve gözlerini dikip bakmaya başladı.

Harrison'ın sahte gülüşü bir anda geri döndü.

"Bayan Simmons, size yardım edeyim." Kadının elindeki alışveriş sepetini alıp tezgâhın üzerine koydu. Sonra gelip kadını Laura'nın yanından uzaklaştırdı, dükkânın içine doğru yürürlerken omuzunun üzerinden, "Siz de artık gitseniz iyi olur Bayan Foster. Biz burada sizin gibilere hizmet etmiyoruz," dedi.

Yüzünün ortasına tokat atsa canını daha az yakardı. Laura onun kadını, sanki vebalı birinden kaçırıyormuşçasına dükkânın öbür ucuna götürmesini izledi. Harrison ve kadın başlarını eğerek fısıldaşmaya başladılar.

Demek artık böyle olacak.

Kaçınılmaz olan sonunda gerçekleşmişti. Yeni kavuştuğu inancıyla her türlü savaşa hazır olduğunu düşünmüştü ama Harrison'ın hakaretiyle hissettiği acıya hazır değildi.

Harrison biliyorsa demek ki her şey ortaya çıkmıştı. O dönene kadar bekleyeceğine söz veren Brand mi söylemişti acaba? Belki de acele edip o gelene kadar her şeyi halletmek istemişti. Eğer Harrison'ın tepkisi bir gösterge olarak alınacaksa, işler hiç de umut ettikleri gibi gitmiyor demektir.

Başını dik tuttu. Aşağılayıcı bakış ve laflara daha önce de maruz kalmıştı. New Orleans'ın sokaklarında, kendilerini ondan daha üstün gören insanların kınayan bakışlarını görmüştü. Ama burada, Glory'de Bayan Foster maskesinin ardında olmaya alışmıştı. Harrison'ın onu soğuk bir şekilde kovması, onu beklediğinden çok daha fazla üzdü.

Çantasını aldı, kapıyı açtı. Kapının üzerindeki zil çnlarken dışarıdaki buz gibi soğuk suratına çarptı. Düşünmeden hızlı bir şekilde hareket edince, kaldırımın üzerindeki buzda neredeyse kayıp düşüyordu. Kendini toparlayarak yavaşladı, ortalıkta insan olmamasına şükrederek yola koyuldu.

Glory Gazetesi'nin binasında Hank ortalarda görünmüyordu. Pencerenin sağ alt köşesinde KAPALI işareti asılıydı. Amelia'yla

evde ateşin önünde oturdıklarına emindi. Onları, kıskanmamaya çalışarak, küçücük sıcak evlerinde gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Caddede yorgun bir halde, ayak parmakları siyah deri botlarının içinde donmuş bir şekilde yürüyordu. Bir çiftçinin sürdüğü araba yanından geçerken, sürücü onun olduğu tarafa hiç bakmadı. Ki bunun için çok memnun olmuştu. Açık bir şekilde aşağılanmaktansa, görmezden gelinmeyi tercih ederdi.

Brand beni uyarmadan kimseye bir şey söylemez. Tabii Amelia da.

Omuzları dik bir şekilde yürürken, tüm bunlaam tek bir açıklaması olduğunu biliyordu.

Collier.

Gümüş Kızak'a ulaşınca önünde durdu. Havalarda daha yumuşakken kapı her zaman açık olurdu. Bugün kapalıydı. Üzerinde parlak kırmızı süslerle çevrelenmiş bir kadın terliği olan, vitraylı camdan içeriye görmeye çalıştı. Barmen barın arksındaydı. Rob Jenkins arkada yerleri temizliyordu. Son derece tuhaf bir şekilde, içeride kimse yoktu.

Derin bir nefes aldı, kapıyı açıp başını içeriye uzattı.

Barmene, "Bana Bay Collier'i çağırır mısınız lütfen?" diye seslendi.

Rob yerleri silmeyi bıraktı, sessizce ona selam verip tekrar işine döndü. Ne kadar dipten temizlerse temizlesin –zaten pek de dipten temizliyor gibi durmuyordu– ne yerlere dökülmüş içkilerin ne de duvarlara sinen tütün kokusunu çıkarabilirdi.

Denton Fairchild, "Soğukta kalmayın, içeri gelin," dedi. "Beklerken donmanıza gerek yok."

"Dışarda kalmayı tercih ederim."

"Siz bilirsiniz ama o zaman kapıyı kapayın ki içerisi soğumasın." Barmen Laura söyleneni yapmadan önce ters bir şekilde baktı.

Laura kapıyı kapayıp dışarıda beklemeye başladı. Elleri eldivenlerinin içinde buz kesmişti. Ayak parmaklarını neredeyse hissetmiyordu.

Collier şaşırtıcı bir şekilde hemen geldi.

"İçeri gel Lovie."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Bu soğukta dışarıda duracağımı sanıyorsan yanılıyorsun."

Kapıyı kapamaya başladı.

Laura çantasını kapının arasına koydu. "Tamam."

Etrafa baktı. Sokakta onun içeri girdiğini görebilecek hiç kimse yoktu.

Collier, Denton'a içki getirmesini işaret etmeden önce, Laura'ya gülümseyip, "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi. Onu dirseğinden tutup barın iç tarafına götürdü.

Laura elini itti. "Sen söyledin değil mi?"

"Sana yalan söyleyemeyeceğim. Sen kasabayı terk ettikten sonra herkes rahibin serin peşinden gelmesinin ne kadar *asil* bir davranış olduğunu, sana âşık olduğu için arkandan koşup seni geri getirmek istemesinin ne kadar *harika* bir şey olduğunu konuşuyordu. Niçin ve neyden kaçtığını bilince bana komik geldi."

"Sen hiçbir şey bilmi..."

"Sana evlenme teklif etmesinden mi bahsediyorsun? Başta bilmiyordum ama o gelip bana söyleyince her şeyi anladım. Onu mahvetmek istemiyordun." Denton'un getirip önüne koyduğu içkiyi aldı, başını geriye atıp bardaktakinin hepsini bir yudumda bitirdi.

Laura bunu inkâr edemezdi, bu yüzden denemedi bile.

"Bu oyuna son vermeye hazır mısın artık?"

"Aslında sana teşekkür etmem lazım. Gerçek sonunda ortaya çıktığı için çok memnunun."

"Sonunda işlerinin mahvolduğunu anladığın zaman, o güzel evini memnuniyetle satın alırım. O süslü evin çok kaliteli bir

randevuevi olabilir.” Parmaklarını boş bardağın kenarlarında dolaştırdı.

Laura tek bir söz bile söylemeden çantasını alıp ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

“İşler eskisi gibi mi olacak sanıyorsun? Gerçeğin bu kasabada hiçbir değişiklik yaratmayacağını mı düşünüyorsun? Başına bir sürü şey gelecek Lovie. Sen mahvoldun artık.”

Collier ona kapıyı açmak için ayağa kalkmaya bile teşebbüs etmeyince, Rob, dünyaya yıllardır alkolden bulanmış gözlerle bakan bir adamdan beklenmeyecek bir çeviklikle atıldı.

“Buyrun Bayan Foster.” Kapıyı abartılı bir hareketle açarken, Collier’in kötü bakışlarını da görmezden geldi. Ama maalesef yeterince hızlı kapatmayı başaramamıştı.

Laura eve doğru yola çıkarken Collier’in sözleri kulaklarında çınlıyordu.

“Tekrar sokaklara düştüğünde bu söylediklerimi hatırla.”

Laura evine ulaştığında, kendini inanılmaz derecede mutsuz hissediyordu. Evini görünce neşesinin yerine geleceğini düşünmüştü ama ön kapıya yürürken, kuş havuzunun yere atıldığını, kâsesinin çatladığını, kaidesinin de kırılarak ikiye bölündüğünü gördü. Bir an için durup baktı, çantasını tutan eli biraz daha sıkıldı sonra hızlıca ön kapıya gitti.

Kapı kolunu çevirdi ama kapı kilitliydi. Zile uzanana kadar kapının meşe kaplamasının yakın zamanda tekrar boyanmış olduğunu fark etmedi. Yüzeyin altında boya kalıntılarının izleri gözüktüyordu. Bir adım geri çekilerek izleri inceledi ve bunların rasgele izler olmadığını gördü. Ön kapısının üzerine boydan boya *fahişe* kelimesi yazılmıştı.

Birileri de, büyük olasılıkla Rodrigo ya da Jesse, zararı kapatmaya çalışmıştı ama üstteki parlak boyaya rağmen, yazı soluk ama hâlâ görülebilir durumdaydı.

Benim gibi diye düşündü. Dıştan son derece parlak ama içten, ne kadar değiştirmeye çalışsam da, başkası olmaya çalışsam da, sonsuza dek mahvolmuş.

Zili çalarken içine bir şüphe düştü.

Geri gelmekle doğru mu yaptım?

Kapıyı Anna açtı. Kendine gelene kadar bakakaldı sonra uzarup Laura'nın çantasını aldı. Geriye çekilip içeri girmesi için yer açtı.

"Entra, señora, entra." Laura'yı oturma odasına doğru yönlendirdi. Perdeler kapalıydı ve şöminede ateş yoktu. Gölgeler içindeki oda soğuk ve ruhsuz görünüyordu. Laura'nın dişleri birbirine vuruyordu.

Anna, "Gelin, burası daha sıcak," diyerek onu mutfığa götürdü.

Gerçekten mutfak çok daha sıcaktı. Laura sadece Rodrigo'yu değil Richard ve Jesse'yi de masada oturur bulduğuna hiç şaşırmadı. Jesse'nin bir gözü morarmuştu.

Üç adam da onu görünce ayağa fırladılar ama Laura onlara oturmalarını işaret etti.

Rodrigo, "Evinize hoş geldiniz, *señora*. Her şey bıraktığınız gibi," demeden önce yaşadıkları şaşkınlığa bağlı bir sessizlik oldu. Gülümsedi ama gülümsemesi çabucak silindi. "Hemen hemen."

"Gözüne ne oldu?" Jesse'nin de söyleyecek bir şeyleri var gibiydi.

"Hiç."

Laura masanın etrafındakilere baktı. Dört çift koyu renk göz ona bakıyordu. Israr etti. "Haydi söyle."

Bunun üzerine Jesse, "Yakın zamanda kimse izinsiz şekilde buralardan geçemeyecek diyelim," dedi.

Anna Laura'ya bir fincan çay getirdi. Laura kadına teşekkür etti, üstünden dumanlar çıkan içeceğin onu ısıtabileceğinden

hiç de emin değildi. Kemiklerine kadar donmuştu ve bu sadece havanın soğukluğu nedeniyle değildi.

Rodrigo, "Kuş havuzunu da tamir edeceğiz," dedi.

Jesse de, "Kapı da tam olmadı ama onu da düzelterek," diye ekledi. Sandalyesine yaslanıp bir kolunu arkasındaki merdivenin üst basamağına koydu. Gözünün morarması canını sıkılmışa bile bunu belli etmiyordu. Kendinden emin gülüşünden bundan gurur duyduğu anlaşıyordu.

"Aslında geri döneceğinden emin değildim."

"Babana söz verdim."

"Hava yüzünden geç kaldığını düşünüyor. Fırtınadan yolda bir yerlerde beklediğine inanıyor. Geldiğinde, tek başına kalma diye seni durakta karşılamak istiyordu."

Ona dikkatle bakıyordu. Ve Laura bunun sebebini gayet iyi biliyordu.

"Arabadan iner inmez, Harrison Baker tarafından son derece soğuk bir şekilde karşılandım."

"Amelia, Holloway denilen adamın..."

"Evet oydu." Başını salladı. "Eninde sonunda olacaktı."

"O olduğuna emin misin?"

"Gelirken yanına gidip sordum. Amelia olmayacağını biliyordum, Brand de ben dönene kadar bekleyeceğine söz vermişti."

"İnsanlara Brand'in söylemesini mi istedin?"

"Evet."

Anna çayını masanın üzerine koyunca, Laura ısınmak için fincanı elleriyle sardı.

Anna, "Paltonuzu alayım mı *señora*?" diye sordu.

Laura hayır anlamında başını salladı. "Hâlâ çok üşüyorum." Bir daha gerçekten ısınabileceğinden hiç emin değildi. "Brand nasıl?"

Jesse'nin bakışları pencereye kaydı. "Bu durumla pek çok adamdan daha iyi bir şekilde başa çıkıyor," dedi.

Hernandezlerin yüzlerindeki ifadeden onların da olan bitenden haberdar olduklarını görebiliyordu. Rodrigo bir daha alışveriş için dükkâna gittiğinde, Harrison'ın ona nasıl davranacağını tahmin edebiliyordu.

Laura aileye, "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?" diye sordu.

"Tabii ki *señora*. Biz üst katın tozunu alalım." Rodrigo yerinden kalkıp karısıyla birlikte evin ön tarafına gitti. Richard da paltosunu giyip arka tarafa geçti.

Jesse öne doğru eğildi. "Biz St. Gall'dan döndüğümüzde herkes çoktan biliyordu."

"Brand nasıl?"

"Her zamanki gibi inatçı."

"Yani?"

"Durumu cemaatine açıklamaya kararlı. Ne olursa olsun seninle evlenmeye de kararlı."

Laura, "Ama her şeyini kaybedebilir," dedi yumuşak bir sesle.

Collier'in, evini satın alma teklifini düşündü. Bu kasabanın ihtiyacı olan son şey bir randevueviydi. İçini çekti, dirseğini masaya koyup çenesini kolunun üzerine yerleştirdi.

Teksa'sın güneybatısından uzun ve yorucu bir yolculuk yapmıştı. Üşüyordu ve yorgundu, tek istediği yukarı odasına çıkıp en az bir hafta boyunca uyumaktı.

"Senin arkanda duran tek kişi Brand değil." Jesse ellerini başının arkasında birleştirerek esnedi. "Düşündüğünden daha çok arkadaşın var."

"Bir işe yaramayacak ama." Harrison'ın tepkisi göz münne alınacak olursa, arkadaşlarının pek bir faydası olmayacaktı.

Jesse sandalyesini itip ayağa kalktı. Yumruğuyla masaya birkaç kez hafifçe vurdu.

"Bu kasabaya nefret dolu bir şekilde geldim. Brand McCormick'i öldürmeye..."

Laura, "Böyle bir şeyi yapmak senin içinde yok," dedi.

"Belki de ama yapabilirim sanmıştım. Buraya intikam almaya gelmiştim." Kollarını açtı. "Bir de şimdi bak bana. Hâlâ buradayım. Babamı tanımaya çalışıyorum ve artık hayatımda peşimde ağzımdan çıkan her lafı duymaya hevesli, benim her şeyi yapabileceğime inanan iki küçük yaramaz var."

"Bunun benim durumumla ne alakası var anlayamadım."

"Sanırım söylemeye çalıştığım şey hayatın ata binmek gibi olduğu. Sadece sakın olup devam etmelisin." Nadiren yaptığı gibi gülümsedi. "Bir şeyden eminim. Brand seninle evlenmek konusunda hâlâ son derece kararlı. Eğer vazgeçecek olursan onun kalbini kırarsın."

Brand Laura'nın evine doğru atıyla giderken, soğuk hava gece biraz kırılmış olmasına rağmen hâlâ kendini hissettiriyordu. Pansiyon, açık olduğu zaman daima ışıklarıyla kendini gösterirdi ama şimdi ikinci katın köşesinde yanan tek bir lamba dışında tamamen karanlığa gömülmüştü.

Atından indi, araba yolundan arka kapıya gitti. Mutfaktan hiç ışık gelmiyordu. Ahırdaki ışıkta Jesse'nin evde olduğunu gösteriyordu.

Atının dizginlerini arka kapının yanındaki direğe bağladı; verandayı geçip Laura'nın duyacağını ümit ederek zili çaldı. Tekrar çaldı, tam vazgeçip ön tarafa yürümeye karar verdiğinde holden mutfığa doğru gelen bir lamba ışığını fark etti. Pencereden Laura'nın elindeki lambayı lavabonun yanına koymasını izledi.

"Kim o?" diye seslendi.

"Benim. Brand."

Kapıyı açtı. Elleriyle, boynuna kadar çıkan dantelli kısmın hemen altından sabahlığının önünü tutuyordu. Saçları açıktı ve omuzlarına dökülmüştü.

Brand'i baştan aşağı sıcacık yapan bir şekilde gülümsedi.

"Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmek zorundaydım." Durduğu yerde bir yandan ayaklarını değiştiriyor bir yandan da eldivenli ellerine üfleyerek ısınmaya çalışıyordu. Laura onun arkasına, karanlığa doğru göz attı. Kendi itibarı bundan daha kötü bir durumda olamazdı ama onunkini düşünmek zorundaydı.

Bir an için tereddüt etti ama sonra, "Soğuktan donmadan önce içeri gir," dedi.

Brand içeri girdi. "Kasabanın otuz kilometre kadar dışında bir çiftliğe çağrılmışım. Yardımcılardan biri atından düşmüş ve ezilmiş. Ben de aileyi teselli etmeye gittim, döndüğümde de akşamüstü geldiğini öğrendim."

"Eminim şimdiye kadar bütün kasaba duymuştur. Son günlerde sohbetlerin gündemi olduğum çok belli."

"İyi misin?"

Başını salladı. "Senin için endişelenmenin yanı sıra, duyulmasından korktuğum şey artık ortaya çıktı. Ben de bir insanın başına dedikodu malzemesi olmaktan çok daha kötü şeyler gelebileceğini öğrenmiş oldum." Uzanıp elini tuttu. "Seni kaybetmek bunlardan birisi."

"Böyle öğrenmeni istemezdim. Hergün dükkâna gıdip, gelmeni ya da en azından senden bir haber almayı bekledim. Seni karşılamaya gelemediğim için çok özür dilerim. Sadece tek bir gün orada değildim ve..."

"Merak etme. Ben iyiyim." Lavaboya doğru yürüyüp lambayı aldı. "Gel, oturma odasına gidelim. Ateş yok ama odun var, yakabiliriz."

Laura holden oturma odasına giderken, o da bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi onun peşinden gitti. Oturma odasının kapılarını açtı. Çıralar da şöminenin altındaydı. Brand şöminenin önünde

diz çöktü ve kısa bir süre sonra ateşi yaktı. Ayağa kalktığında odanın etrafına baktı.

Ateşten çıkan ışıklar, tabloların altın yaldızlı çerçevelerine, pencerenin yanındaki kitaplıkta duran gümüş şamdana yansıyor. Laura elindeki fitilin aleviyle şamdandaki mumları yakıp geri çekildi.

Brand, "Bir şeyler eksik gibi," dedi. Etrafına baktı. Oda bir şekilde daha büyük duruyordu.

"Öncelikle," dedi Laura. "Misafirler eksik."

"Fotoğrafların yok." Başka zamanlara, başka insanlara ait fotoğraflar artık yoktu.

Laura başını salladı. "Başka insanların fotoğrafları. Bu akşam hepsini kaldırdım."

Şöminenin önüne, onun yanına geldi. Brand ellerini ellerini arasına aldı.

"Biz evlenir evlenmez, yine bir ailen olacak Laura. Hem de düşlediğin gibi," dedi.

"Olursa eğer, ben de dünyanın en mutlu kadını olacağım."

"Eğer diye bir şey yok," dedi. "Kesinlikle olacak. Sam, Janie, Charity. Ve bir gün kardeşlerini de bulacağız."

Laura, "Ve Jesse," diye hatırlattı. Ve tüm bunların sadece güzel bir hayal olarak kalmaması için dua etti.

"Ve Jesse," dedi Brand. Etrafına baktı. "Hâlâ emin misin Laura?" diye sordu.

"Hayatımda hiç olmadığım kadar eminim. Peki ya sen?"

"Evet ama işimi kaybedecek olursam..."

"Eğer pansiyon da çalışmayacak olursa, gider başka bir yerde tekrar başlarız."

"Bunu yapar mısın? Bu evi geride bırakabilir misin?"

"Bunu bugün eve girince anladım. Bu sadece bir ev. Bu evi planlayıp kurarken hissettiğim neşe ve ümit, şimdi kalbimde hissettiğim aşk ve huzurla aynı değil. Artık herhangi bir yerde

yaşayabileceğimi biliyorum Brand ve mutlu olabileceğimi. Kardeşlerimi aramaya devam edebilirim. Onlar da ben neredeysem oraya gelirler.”

Brand, “Biz neredeysek,” diye düzeltti.

Laura eliyle odayı işaret etti. “Sahip olduğun şeyler mutluluk getirmiyor. Mutluluk kalbimizde taşıdığımız bir şey. Aşk gibi.”

Şöminenin önünde, alevler yüzlerine altın rengi bir parlaklık verirken, birbirlerine bakarak durdular. Onun geri gelmesi, ait olduğu yerde olması verdiği kararı daha da güçlendiriyordu. Çok zarif ve sevgi doluydu, son derece özveriliydi. Mükemmel bir eş ve yoldaş olacaktı.

“Pazar günü döndüğümünden beri ilk defa vaaz vereceğim,” dedi. “Nişanlandığımızı da duyurmak istiyorum.”

“Tanrı bu konuda ne düşünüyor bilemeyiz, Brand.”

“Çok yakında öğreneceğiz. Cemaat seni ya kabul edecek ya da etmeyecek. Etmezlerse beni de kaybedecekler.”

“Belki de bir süre beklemelisin. Dedikodular biraz duruluncaya kadar. Ben buna katlanabilirim.”

“Karım olmanı istiyorum Laura. Herkesin de bu konuda fikrimi değiştirmeyeceğimi bir an önce öğrenmesi lazım.”

“Jesse Charity’nin pek de mutlu olmadığını söyledi.”

“O çocuklarla ilgili olarak endişeleniyor.”

“Haklı tabii ki.”

“Onlar için senden daha iyi bir anne düşünemiyorum. İnsanlar inançlı olmakla ilgili istedikleri kadar konuşabilirler ama iş bunu ispatlamaya geldiğinde kalplerini açmaları, inandıklarını söyledikleri şeyleri yapmaları lazım ancak o zaman gerçekten test edilmiş olurlar. Biz de, kasaba da tüm bunları atlatacağız.”

“Pazar,” dedi Laura fısıldayarak. “Yarıncan sonraki gün.”

“Evet, yarıncan sonraki gün.”

“Orada olmalı mıyım?”

Brand onun cesaretinin dalgalandığını fark etti. Kendi odasında yalnızken af dilemek bir şeydi, bir kilise dolusu insanın önünde bunu beklemek başka bir şey.

"Hayır. Hiç gerek yok."

Laura ellerine daha da sıkı sarıldı.

"Artık gitmeliyim."

Ama kapıya yönelmek yerine, eli elbisesinin kolundan yukarı, buklelerine çıktı. Ne yaptığının farkına bile varmadan onu kollarının arasına almıştı. Uzun uzun, bir adamın en çok istediği, özlediği şeye kavuşması gibi tutkuyla öptü.

Laura'nın ellerini de omuzlarında, paltosunun kumaşında hissetti. Minik bir karşı çıkma çılgılığı atana kadar o da Brand'e tutkulu bir şekilde karşılık verdi. Ellerini bırakıp bir adım geri çekildi.

Kısık bir sesle, "Bu delilik," dedi. "Biri seni burada görecektir olsa..."

"Biliyorum. Affet beni Laura."

"Seni kapıya kadar geçireyim."

Brand gitmeden önce, korlaşmış ateşin önüne siperliği yerleştirdi. Laura da şamdandaki mumları söndürüp, holden geçip mutfığa giderlerken yine lambayı yanma aldı.

Arka kapıyı açtığında, rüzgârlı soğuk hava içeri girerek alevi söndürüp onları karanlıkta bıraktı. Brand uzanıp onu kollarının arasına aldı. Yine de soğuktan titremesine engel olamadı.

"Aşkımız günışığına çıkmalı," dedi. "Karanlıkta kalmamalı."

Laura uzanıp boynunu tutunca, eğilip onu tekrar öptü.

Geri çekilirken, "Haydi Brand, git artık," dedi. "Kendine dikkat et."

"Pazar günü ayinden sonra geleceğim."

"Pazar günü."

"Seni seviyorum Laura. Bundan asla şüphe etme."

"Ben de... ben de seni seviyorum."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Pazar sabahı Brand, güneşin sıcak ve güzel bir gün vaat ederek yükselmesini izledi. Charity kalkıp kahvaltıyı hazırlamadan, sonra da çocukları uyandırıp pazar ayini için tertemiz, pırl pırl bir hale getirmeden önce, yalnız bir şekilde sessizliğin tadını çıkardı. Koridordaki gıcırdayan döşemelerin üzerinden atlayıp ofisine geçti. Sandayesine geçip oturarak vereceği vaazı düşünüp dua etti.

Durumunun ciddiyeti göz önüne alınırsa, bu sabah gergin olacağını düşünmüştü ama ferahlık, huzur ve bunlar gibi daha önce hiç tatmadığı duygularla doluydu.

Vakit geldiğinde Charity ve çocukları kiliseye götürdü. Onlar içeri koro kıyafetlerini giymeye gittiklerinde, o da her zaman olduğu gibi merdivenlerde durup cemaatini karşılamaya başladı. Havanın güzel olması beklediğinden daha çok insanın dışarıya çıkmasını sağlamıştı. Anladığı kadarıyla hemen herkes onun dönüşüne memnun olmuş gibiydi. Bunun, Laura'yla ilişkisini bitirdiğini düşündükleri için mi olduğunu bilemiyordu. Herkes onun ya da Laura'nın uzun süren yokluklarından bahsetmeyecek kadar kibardı.

Laura Brand'den bir hafta sonra döndüğüne göre artık aralarında bir şey olmadığını düşünüyor olabilirlerdi.

Bud Townsend ve ailesi de gelmişti. Bayan Townsend başıyla selam verdi ama kalabalık ailesini içeri sokarken hiç gülümsemedi.

Bud duraklayıp Brand'ın kulağına eğildi ve "İyi yırttın Rahip, ha? İyi ki her şey, o süslü hanım arkadaşınla evlenmeden ortaya çıktı. Zaten o melez çocukla bir darbe yemiştin. İkinci bir skandal seni yere devirirdi," dedi.

Brand, Townsend'e onu görmenin ne kadar güzel olduğunu söyleyecek kadar ileri gidemedi ama, "Umarım bu günkü ayinden hoşlanırsın Bud," demeyi başarabildi.

Derin bir nefes alıp Bud'ın arkasındaki aileye döndüğünde Ellenbergleri görünce çok rahatladı. Joe, Rebekah ve Hattie Ellenberg'in orada olduklarını bilmek anında moralini düzeltti.

Hattie'nin başında uzun kuş tüyleriyle süslenmiş, abartılı bir şapka vardı. Daha önce hiç giymiş olduğu bir şey değildi.

"İşte şapka diye buna derim," dedi. "Çok hoşuma gitti."

Hattie başını sallayınca tüyler de oynadı. "Çok güzel, değil mi? Birisi hediye etti." Yüzünde koca bir gülümsemeyle içeri girdi.

Son kişi de içeri girince, Brand de içeri yöneldi ve tüm oturma yerlerinin dolduğunu gördü. Ayın büyükler korusu ve çocuklar korusuyla başladı. Yeni orgun varlığı, koroların seslerinin bile daha güzel bir hal almasını sağlamıştı. Charity çocuklar yerlerine geçerken gururla ışıldıyordu.

Brand, John Lockwood'un kilisenin arkasında ayakta durduğunu fark etti. Rahip, Charity ön sıradaki yerine geçerken gülümsüyordu.

Sonunda Brand kürsüye yöneldi; derin bir nefes alıp kalabalığa bir göz attı. Yetişkinler son derece dikkatli bir şekilde vaazına başlamasını bekliyorlardı. Hatta kendi çocukları bile her zaman

yaptıkları gibi kıpırdanmıyorlardı. O anda doğru karan verdiğine bir kez daha emin oldu. Artık başlasa iyi olacaktı.

Kürsüde açık duran İncil'e baktı ve sayfada yazanlardan güç aldı. Bir konuşma hazırlamamıştı. Böyle önemli bir gün için bir vaaz yazmamıştı.

Yuhanna İncili'nden bir alıntıyla başladı. "Aranızda hiç günah işlememiş olanınız varsa, bırakın bu kadına ilk taşı o atsin."

İnsanlar rahatsız bir şekilde yerlerinde kıpırdandılar, birbirlerine gizlice bakıp sonra dikkatlerini tekrar Brand'e verdiler.

Brand'e daha sonrasında orada neler söylediği sorulsa, tam olarak ağzından çıkanları anlatamazdı. Sadece affetmekten ve yeni başlangıçlardan, inananların günah dolu yaşamlarını bırakıp yeni başlangıçlar yapmaya çağıldıklarından ilham aldığını biliyordu. İncil'deki, evlilik dışı ilişki yaşamakla suçlanan bir kadına, İsa'nın onu suçlayanlara, ilk taşı hiç günah işlememiş birinin atmasını söylediğinde, o kadını suçlayanların nasıl oradan ayrıldıklarını anlatan bir hikâyeyi aktardı.

Konuşmasını bitirdiğinde cemmatine baktı. Oğlunun yanında oturan Hattie'nin ona gülümseyerek baktığını gördü. Amelia yanaklarından akan gözyaşlarını siliyordu. Yanında oturan Hank Larson "aferin" der gibi başını salladı.

Diğerleri, Brand Charity'ye ve yaşı büyükçe olan bazı kız ve erkek çocuklarına, küçük çocukları salondan çıkarmasını söyleyene kadar, bekler bir şekilde oturmaya devam ettiler.

"Bir parça daha kalmak isteyen yetişkinlere yapmak istediğim bir duyurum var."

Kimse gitmek istemedi.

Brand konuşmaya başlamadan önce kilisedekilere tekrar baktı.

"Hepiniz kasabadan ayrılmadan önce Laura Foster'la ilgilendiğimi biliyorsunuz sanırım. O aniden kasabadan ayrıldığında ben de peşinden onu aramaya gittim."

İnsanların bakışıp fısıldaştıklarını, yerlerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandıklarını fark etti. Ama aldırmayarak kararlı bir şekilde sözlerine devam etti.

“Onun geçmişiyile ilgili bazı şeylerin açığa çıkmasıyla, belki ilişkimizi bitirdiğimi düşünmüş olabilirsiniz. Kalmanızı istedim çünkü ne duygularımın ne de niyetimin değiştiğini bilmenizi istedim.” Kilisedeki kalabalık bir anda şok dalgalarıyla sarsılmış gibi konuşmaya başladı. Brand sesini yükseltince tekrar sessizleşip dikkatle onu dinlemeye başladılar.

“Laura Foster benim evlenmeyi düşündüğüm kadındır. O da benim teklifimi kabul etti ve...”

Bud Townsend ayağa fırlayarak, Brand’in sözünü kesti.

Eliyle kilisedeki kalabalığı işaret etti.

“Bu iyi insanların sabrını daha nereye kadar zorlayacaksın Rahip? Oğlun ortaya çıktığında, kilise kurulundan güvenoyu almış olabilirsin ama artık bu kadarı da fazla. Tüm bunlar senin, bu kürsüde durmaya ve Tanrı’nın kutsal sözlerini anlatmaya layık olmadığını gösteriyor.”

“Benim geçmişte işlediğim günahları affetmenizle, Laura Foster’inkini affetmeniz arasında ne fark var?” Brand etrafına baktı. “Ya da herhangi birinizin?”

“Senin yirmi yıl önce yaptığın şeyle aynı değil. O ‘pansiyon’um dediği yerde ne yaptığını bilemiyoruz. Tövbe etmiş dahi olsa, nasıl bir rahip karısı olabilir ki?”

Hank Larson ayağa fırladı. “İşler çığrından çıkmadan önce söylemek isterim ki, Laura pansiyonunda sadece kadınlara ve ailelere oda kiralyor, aynen girişteki tabelada yazdığı gibi.”

Bud Townsend’in susmaya niyeti yoktu. “Yine herkesi yoldan çıkarmaya çalışıyorsun McCormick,” dedi. “Kuruldaki arkadaşların, oğlun ortaya çıktığında seni korumuş olabilirler ama bu defa öyle olmayacak. Bundan emin olabilirsiniz.”

“Ben sadece kurula güvenmiyorum Bud. Bugün burada tüm cemaate, Glory’nin iyi insanlarına, civardaki çiftliklerden gelen, bu toplumun belkemiği çalışan, dürüst insanlarına da soruyorum. Onlar bana Laura’yı karım olarak kabul edip etmeyeceklerini söyleyebilirler. Eğer kabul etmeyecek olurlarsa istifa etmeye hazırım.”

Laura en iyisine karar verene kadar dolabından bir sürü elbise çıkarıp yatağın üzerine attı. Bugün sonuç ne olursa olsun, Brand’i gururlandırmak istiyordu. Makyaj masasına gidip bir inci kolye seçip taktı. Aynada kendini kontrol etti, yerlerinden çıkmış birkaç tel saçı tokalarla sabitledi.

Sonuçta neyse oydu: mücadele, keder, kararlılık ve neşe.

Paltosunu giydi, tabancasının içinde olduğuna emin olarak çantasını aldı. Kiliseye gidiyor olabilirdi ama bir kadının onsuz yapamayacağı bazı şeyler vardı. Korunmak da bunlardan biriydi.

Hazır olduğuna karar verince aşağıya indi, dışarı çıkıp ahıra yöneldi.

Jesse kapının çalınışına anında cevap verdi. Gözündeki morluk biraz hafiflemiş gibiydi.

“Çok iyi görünüyorsunuz. Nereye böyle?”

“Beni kiliseye götürebilir misin?”

Jesse tereddüt etti. “Emin misiniz?”

“En azından ayinden sonra Brand’in yanında olabilirim.” Jesse’nin, titreyip birbirine vuran dizlerinin sesini duyup duymadığını merak etti. Kesinlikle korkuyordu ama utanmıyordu. Artık değil.

“Arabayı getireyim,” dedi. “Şanslıysan her şey bittikten sonra orada olursun.”

Arabayı kilisenin önünde durdurdu. Frenleri çekti. Görünürde kimseler yoktu. Kilisenin kapısı da kapalıydı.

Laura, "Hâlâ içeride olmalılar," dedi.

Jesse, siyah şapkasının kenarından kiliseye bakarak, "Bengelmiyorum," dedi.

"Sen bilirsin."

Genç adam dönüp ona baktı. "Bir gün. Belki."

"Bir gün. Sen hazır olduğunda." Fikrini değiştirmesi için onu ikna etmeye çalışacak son insan oydu.

Arabadan inip Laura'nın tarafına geldi ve elini tam bir centilmen gibi uzattı. Laura teşekkür ederek indi ve kiliseye doğru yürümeye başladı.

Kapıya ulaştığında açmaya uğraştı ama açamadı. Ahşap kapıya bakıp yan taraftan mı girsem diye düşünürken, kapı çok hafif bir şekilde açıldı. Diğer tarafta hiç tanımadığı bir adam duruyordu. Kıyafetleri siyahtı ve gömleğinin boyun kısmında, din adamlarına özgü beyaz bir yaka vardı.

"İçeri gelin," diye fısıldadı.

Laura teşekkür ederek içeri girdi. Kilise ağzına kadar doluydu. Oturacak yer yoktu. O da kapıya yaslanıp kısmen gizlenerek, bu uzun boylu, ağarmış saçlı rahip ile saçları özenle ortadan ayrılmış bir sıgırtmacın arasında dikilmeye başladı.

Kilisede ateşli bir tartışma devam ediyordu. Laura tartışmanın konusunun kendisi olduğunu fark eder etmez eli tekrar kapının koluna gitti. Başını kaldırdığında rahibin de ona baktığını gördü. Adamın gülümsemesi onu biraz sakinleştirdi.

Eğilip kulağına, "Bayan Foster'sınız, sanırım?" diye fısıldadı.

Laura evet anlamında başını salladı.

"Rahip John Lockwood," diyerek kendini tanıttı. "Brand burada yokken yerine baktım. Eğer gitmek istiyorsanız size eşlik edebilirim ama kalmanız Brand için daha iyi olur diye düşünüyorum."

Laura eteğini tutan ellerini sıktı, başını dikleştirdi. "Kalıyorum," dedi.

Laura izlerken, kızgın, şişman, gri elbiseli bir adamın yerine oturduğunu gördü. Bir saniye sonra da Amelia kalktı. Konuşmaya başladığında tüm gözler arkadaşının üzerindeydi.

“Eğer Laura’nun yardımları olmasaydı, bugün Hank yaşamıyor olacaktı. Kimse ondan böyle bir şey istemeden koştı ve ben ameliyatı yaparken yardım edip yanımda durdu. Gözünü bile kırpmadı. Bizim için oradaydı. O günden sonra da hep yanımızda oldu.”

Amelia yerine oturur oturmaz, bu defa da kilisenin diğer ucundan Mary Margaret Cutter ayağa kalktı. Laura ağlamamak için gözlerini kapadı. Tekrar açtığında, kürsüde kararlı ve güvenilir bir şekilde duran Brand’e odaklanmasının daha iyi olacağına karar verdi. Gerginse bile bunu hiç belli etmiyordu.

Bunu benim için yapıyor. Bizim için.

En az onun kadar güçlü olmalıydı. Onu gururlandırmalıydı.

Mary Margaret bakışlarını yavaşça kilisede oturanlar üzerinde gezdirdi. “Pek çoğunuzu tanıyorum. Yıllardır paralarınızı bana ve Timothy’ye emanet ediyorsunuz. Biz de karşılığında, ne zaman borç almak ya da vergilerinizi ödemek için Glory Bankası’na gelseniz size güvendik. Bir sonraki hasatınıza kadar sizleri ve ailelerinizi geçindirmek için borç verdik. Dolayısıyla, Laura Foster, dört yıl önce Glory’ye geldiği günden beri utanılacak tek bir şey bile yapmamıştır dersem bana inacağınızı umuyorum.

“Bazılarınızın ve çocuklarınızın giydiği güzel koro kıyafetlerinin nereden geldiğini bilmek ister misiniz? Yarısı kek satışından ve düzenlediğimiz maskeli balodan geldi. Kalan yarısı ise adının duyulmasını istemeyen birisi tarafından bağışlandı. Söylememem gerekiyordu ama o bağışçı Laura Foster’dı.”

O yerine otururken, Timothy bağırdı. “Çok aydınlatıcı bir konuşma oldu.”

Richard Hernandez, kapıya yakın bir yerde arkada tek başına oturuyordu. Şapkası elinde bir şekilde ayağa kalkınca, herkes ona bakmak için arkalarına döndü. Laura, John Lockwood'un gölgesinde kaldığına çok memnun oldu.

Richard, anlaşılır, güçlü bir sesle, "Bayan Foster olmasaydı ne benim ne de ailemin bir şeyi olurdu. Bizi yanına aldı. Bize ev ve iş verdi. Şurada duran orgu da kiliseye o bağışladı," mihrabı işaret etti, "o kasabadan ayrıldıktan sonra da babam buraya taşıdı. Bayan Foster'ın oturma odasındaki org bu."

Ondan hemen sonra nalbant Mick Robinson kalktı. "Yaşlı Rob'un üzerinde yeni bir palto, ayağında yeni çizmeler vardı. Kasabayı terk etmeden önce Bayan Foster'ın verdiğini söyledi," deyip yerine oturdu.

Barbara Barker aniden ayağa kalkınca, Laura nefesini tuttu. Harrison'ın annesinin iyi bir şey söylemesini beklemiyordu.

"İki yıl kadar önce okul yapılırken, o kadın, dükkâna tüm öğrencilere yetecek kadar okuma-yazma öğrenme seti ismarladı," diye açıkladı. Mary Margaret'a doğru baktı. "Tabii adının gizli kalması kaydıyla."

Laura gözlerindeki yaşlardan hiçbir şey göremez bir şekilde, elini ağzına bastırdı.

Bayan Baker oturur oturmaz, Hattie Ellenberg ayağa fırladı. Yüzü bonesinin arkasına gizlenmişti. Fısıldaşmaların bitmesini bekledi, sonra gür bir sesle, net bir şekilde konuşmaya başladı: "Üç hafta kadar önce Rodrigo Hernandez, elinde şapka kutulayla evime geldi. Bayan Foster kasabaya geldiğim zamanlarda takmam için bana beş süslü şapka göndermiş. Ona diğer insanları korkutmamak için alnımdaki yara izini gizlemeyi sevdiğimi anlatmışım, o bunu unutmamış."

Hattie şapkasının kenarına dokununca, üzerindeki tüyler dans etti. "Hepiniz Rahip Brand'i duydunuz, onun öyle bir hayat

yaşamaktan ne kadar yaralandığını. Onun hiçbir şansı olmamış. Masumiyeti ve çocukluğu ellerinden alınmış. Arkasında duracak bir ailesi olmamış.

“Bazılarınız bu utanç dolu durumda hayatta kalmayı bir günah olarak görebilirsiniz. Hepiniz oğlumun karısı gibi esaret altında kendi canını almayı tercih eden insanların öykülerini duydunuz. Ya da benim gibi utanç verici izlere sahip olanları. Ama ben hayatlarımızı alma kararının sadece Tanrı’ya ait olduğunu düşünüyorum. Karar vermek bize düşmez. Bu inançlarım yüzünden o Komançinin bana yaptıklarına rağmen hayatta kaldım. O günden sonrada tüm hayatımı Tanrı’ya adadım.

“Laura Foster çok kötü sınavlardan geçmiş ve şimdi iyi bir hayat sürüp tüm yaşadıklarını telafi etmek istiyor. Hangimizin onu yargılamaya hakkı olabilir ki?”

Hattie yerine oturur oturmaz, Brand tekrar onlara hitap edene kadar salonda yine fısıldaşmalar başladı.

“Hattie’nin söylediği çok doğru. Hayatta kalmanın utanılacak bir tarafı yok. Bunu kendi yaşadıklarımızdan öğrendik. Laura Foster mücadele ve zorluk konusunda hepinizin bilebileceğinden çok daha fazlasını öğrendi. Bunun böyle olduğunu düşünüyordum, bugün burada duyduklarımdan sonra bir kez daha emin oldum. Neredeyse dört yıldır bana rahibiniz olarak güvendesiniz. Ve ben iyi, nazik ve dürüst biri olduğunu defalarca kanıtlayan bir kadına âşık oldum. Onu sevmenin yanlış olduğunu düşünseydim, bir an için bile çocuklarımin hak ettiği gibi iyi bir anne ya da bir cemaate önderlik ederken yanımda olmasına ihtiyaç duyacağım gibi bir kadın olduğunu düşünmeseydim, ona evlenme teklif etmezdim.

“Laura Foster’ı affetmek Tanrı’ya kalmış, hepimizin geçmiş günahlarını affetmek ona kalmış. Tanrı’ya inanıp tıpkı onun yapacağı gibi, Laura’yı ve beni geçmiş günahlarımız için affetmek de size kalmış. Sizden tüm istediğim bu.”

Henüz kimse bir şey söyleyemeden, Laura ilk geldiğinde son derece kızgın görünen çiftçi yine ayağa kalktı.

“Ben neyin doğru olduğunu biliyorum,” dedi. “Kuruldan istifa ediyorum, ailemi de bağışlarımı da başka yere götürüyorum. Bana katılanlar benimle gelebilirler.”

Yanında oturan kadın da ayağa kalktı ve birlikte sıradan ayrılıp yan kapıdan çıktılar.

Birkaç fısıldaşma dışında salon tamamen sessizdi. Herkes, kimin salondan ayrılacağını merak eder bir şekilde nefeslerini tutmuş bekliyordu.

Brand ellerini kürsünün üzerinde birleştirdi.

“Laura’nın adına konuşan herkese teşekkür etmek istiyorum. Çok duygulandım, desteğiniz için teşekkür ederim.”

Bakışları salonda dolaşırken aniden Laura’yı fark etti. Laura onun yüzünde beliren gülümsemeyi görebiliyordu.

Brand, “Laura Foster’la henüz tanışmayanlar için, “dedi, “size nişanlımı tanıştırmak isterim.”

Laura’dan öne gelmesini isteyince herkes bir anda arkasını dönüp ona baktı ve Laura tek bir adım dahi atmadığını fark etti.

Yardıma Rahip Lockwood koştu. “Hizmetinizdeyim Bayan Foster.” Kibar bir şekilde kolunu uzattı,

Laura, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Hazır mısınız?”

Laura, Brand’in onu beklediği yere doğru döndü. Ona gülümserken, kalp atışları normale döndü.

“Hazırım,” diyerek, elini Rahip Lockwood’un koluna geçirdi ve ona sonsuza dek sunulan mutluluğa doğru yürüdü.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Janie, lütfen doğru dur.” Laura Janie’nin saçına bir toka daha takmaya çalışırken gergin bir şekilde iç geçirdi. “Eğer böyle kıpırdamaya devam edecek olursan, sağ tarafındaki bukleler açılacaklar ve onları yeniden toplamak için hiç vaktimiz yok. Zaten geç kaldık.”

Laura odasına baktı, her yer darmadağınikti. Bu kadar karmaşaya alışabilecek miydi merak ediyordu.

Janie makyaj masasının önünde alçak bir pufun üzerinde oturuyor, Laura’nın tüm kristal parfüm şişelerini birer birer inceliyordu. “Ben de biraz sürebilir miyim Laura? Lütfen.”

“Eğer bir dakika daha kıpırdamadan oturursan evet ve sadece bir damla.”

Janie, “Tamam kıpırdamayacağım.” diye söz verdi. Bir saniye sonra da “Aa-aa,” dedi.

Laura, bir çocuk bunu söylediğinde kötü bir şeyler olduğunu artık öğrenmişti. Gözlerini Janie’den ayırarak odaya baktı. El oyması güzel yatağının karşısında –ki şimdi üzerinde iç etekler, çoraplar, şapkalar ve Brand’in en iyi siyah takımı vardı –Sam komodinin yanında durmuş ağzına bir çikolatalı şekerleme atıyordu.

“Sam McCormick, lütfen şekerliğin kapağını kapayıp buraya gel.”

Sam ağzı dolu bir şekilde anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Laura, “Eğer tertemiz gömleğinin önüne bir damla bile damlatacak olursan, yüzüğü taşımaya izin vermeyeceğim,” diye uyardı.

“Ama...”

“Ağzını kapat lütfen. Yeni kıyafetlerini mahvedecek olursan baban hayal kırıklığına uğrar.”

Janie neler olduğunu görmek için arkasını dönmeye çalıştı ama Laura izin vermedi.

Tabii bu küçük kızın konuşmasına engel bir durum değildi.

“Bu bizim hayatımızın en önemli günü Sam. Eğer düzgün davranmazsan, Laura fikrini değiştirip babamızla evlenmekten vazgeçebilir.”

Laura küçük kızın ağlamak üzere olduğunu görüp hafif, çiçek kokulu bir parfüm seçti ve Janie’nin kulaklarının arkasına birer damla sürdü.

“İşte bu da tamam,” dedi. “Janie, bir tablo gibi görünüyorsun. Şimdi yatağın kenarına otur ve hiç kıpırdama. Sen de Sam, kardeşinin yanına otur.”

Janie yatağa atladı. “Laura, sen de endişeli misin? Amelia bazen gelinlerin endişeli olabildiklerini söylüyor. Evlenecek kadınlara bir sürü sinir ilacı satıyormuş.”

Laura, “Emin ol endişelenecek hiç vaktim yok,” diye küçük kıza güvence verdi.

Bu onun düğün günüydü ve kahvaltıdan bu yana doğru düzgün aynaya bile bakacak vakit bulamamıştı ama yine de kendini çok mutlu hissediyordu. Kendine de biraz parfüm sürdü ve elinden gelenin en iyisinin bu olduğuna karar verdi.

Sam sonunda ağzındaki çikolatayı bitirdi. Ama yatağın kenarından hâlâ şekerliğe bakıyordu.

Janie ellerini mor elbisesinin fırfırlarında dolaştırdı. "Charity halamı, babamla birlikte balayına gidememenizin çok kötü bir Şey olduğunu söylerken duydum."

Sam de kendini sırtüstü yatağa bırakarak, "Balayı ne demek Laura?" diye sordu.

"Ne demek olduğunu herkes bilir, sersem." Janie parmağına t k r p ayakkabısının burnunu parlattı.

Laura, Brand'in ceketindeki iplikleri ve kedi tüylerini fırçalarken durdu ve Janie'ye baktı. "Peki, sence balayı tam olarak ne oluyor genç hanım?"

"İki insan evlendiğinde, dışarı çıkarlar, aya bakarlar ve birbirlerine 'balım' diye seslenirler."

Laura dudaklarını ısırarak işine devam etti.

Tam o sırada Charity telaş içinde odaya girdi.

Laura'ya, "John aşağıda töreni başlatmak için bekliyor," dedi. "Brand de düğünü iptal edeceğinden korkuyor."

Sam halasına, "Laura aylıp bayılıyordur belki," diye açıklama yaptı.

Janie kardeşine, "Aylıp bayılmak için vaktinin olmadığını söyledi," diye hatırlattı.

Charity  ocuklara, "Siz ikiniz neden aşağıya gidip Rahip Lockwood'a arkadaşlık etmiyorsunuz?" diye sordu. Onlar aşağıya koşturunca, o da Laura'ya dönüp, "Brand beni ceketini almaya gönderdi," dedi.

"Lütfen ona neredeyse hazır olduğumu söyle."

"Ama hâlâ üzerinde sabahlığın var."

"Bir dakikada değişirim." Laura Brand'in ceketini Charity'ye uzatırken kendini gülmekten alamadı. "Umarım senin düğün günün daha sakin geçer."

"Bir ay içerisinde evleneceğime inanamıyorum." Charity'nin yanakları kızarmıştı. "Kimin aklına gelirdi ki?"

“Rahip Lockwood çok şanslı bir adam.”

“Teksas’ta kalmak istediği için çok mutluyum. Hâlâ size yakın bir yerlerde olacağım.”

“Umarım. Jesse hazır mı?” Laura giymek için seçtiği elbiseyi almak üzere dolabına gitti.

“Brand’le birlikte. Ona aldığın takım elbiseyi giymek istemedi.”

“En azından denedim. Belki Richard’a uyar.”

McCormicklerin geri kalanı eve taşındığı için, Laura ona da eve taşınmasını teklif etmişti. Ama o, ellerinde oyuncakları ve kitaplarıyla merdivenlerde koşuşturup, hangi odayı alacaklarının kavgasını eden Sam ve Janie’ye bakıp, “Teklifin için teşekkürler ama ben olduğum yerde gayet mutluyum. En azından kapımda kilidim var,” demişti.

Laura, elbisesini giyerken hayatının geldiği noktayı düşündü. Nişanlarının resmiyet kazanmasından iki hafta sonra hayatı altüst olmuştu. Günleri koşturma içinde ve her an beklenmedik olaylara gebe bir halde geçiyor ve o bunun her anına bayılıyordu. Hâlâ sokakta onu görünce konuşmak istemeyen insanlar vardı ama Harrison Baker dahil olmak üzere Glory halkının çoğu onun yanında yer almıştı. Annesi Laura’dan özür dilemezse onu dövmekle tehdit etmişti.

Laura, bir gün öğrendiklerinde çocukların ne düşünecekleri konusunda hâlâ endişeliydi. Onlara açıklama fırsatı bulabilmek için dua ediyordu ve o gün geldiğinde Brand’in de yanında olacağına emindi.

Charity Brand’in ceketini alıp kapıya yöneldi. “Bunu Brand’e götüreyim. Tabii senin bir şeye ihtiyacın yoksa?”

Tam o sırada Brand’in koridordan seslendiğini duydular. “Hazır mısın Laura?”

Charity hemen ceketini ona uzattı. Laura da elbisesini sabırlıyla örtmeye çalıştı. Bir saniye sonra Brand’in gülen gözleri ona bakıyordu.

"Herkes hazır ama onları daha ne kadar oyalayabilirim bilemiyorum. Sam'in gözleri pastanın süslemelerinde. Yoksa vazgeçmeyi mi düşünüyorsun?"

"Beş dakikaya hazırım."

Brand saatini çıkarıp baktı. "Beş dakika önce de bunu demiştin.

Laura uzanıp elinden ceketini aldı, giymesi için yardım etti. Önünü döndüğünde, yakasında kalan bir iplik parçasına uzandı. Ama Brand öpmek için onu kollarının arasına çekti.

"Sanırım bunu düşün sonrasına saklaman gerekiyordu," diye fısıldadı.

"Bir küçücük öpücükten bir şey olmaz."

"Ama faydası da olmayacak. Herkes burada mı?"

Brand evet anlamında başını salladı. "Sanırım. Harrison ve annesi az önce geldi ki aslında bu yüzden buraya kaçtım."

"Sorun yaratmıyorlar, değil mi?"

"Hiç de değil." Arka cebine uzandı ve bir mektup çıkardı.

"Harrison bunu sana getirdi. Kötü haber olabilir diye sana verip vermemekte tereddüt ettim ama yüzde elli ihtimalle de beklediğin iyi haber olabilir diye getireyim dedim." Mektubu Laura'ya uzattı.

Laura, Tom Abbot'ın düzgün yazısını hemen fark etti.

Brand, "Acele etme," dedi onu tekrar öperken. "Daha dört dakikan var."

"Anna'yı düğmelerimi kapatması için yukarı gönderir misin lütfen?"

"Tabii ki." Tam odadan çıkıyorken durdu ve döndü. "Ona bundan sonra bunun benim işim olacağını hatırlatır mısın lütfen?"

"Haydi git." Laura kapıyı işaret ederken yüzünün kızarmasına engel olmaya çalıştı.

Brand odadan çıkınca Laura yatağına gidip kenarına ilişti. Mektup kucağında dururken derin bir nefes aldı.

Bugün yeni bir başlangıçtı. Pinkerton ne bulmuş olursa olsun, hâlâ onun hayatının en güzel günüydü.

Gözlerini kapadı, verdiği her şey için Tanrı'ya teşekkür etti. Onu zaten şimdiden ödüllendirmişti.

Sonra mektubu alıp balmumu mühürü dikkatlice kırdı.

Tom Abbot sadece iki cümle yazmıştı:

Kardeşiniz Megan'ı bulduğumu düşünüyorum. Emin olunca tekrar yazacağım.

Sayfaun üzerine bir gözyaşı damladı. Mürekkebi bozmadan çabucak sildi. Mektubu katladı, makyaj masasına gidip deкупajlı kırtasiye kutusunun içine koydu.

Anna elbisesinin arkasındaki bir dizi düğmeyi iliklemek için geldi.

Bitirdiğinde, "Tebrik ederim *señora*," dedi. "Sizi aşağıda bekliyoruz." Laura'yı kucaklayıp odadan çıktı.

Laura son kez aynaya baktı. Bu sabah Charity, yola gelmez saçlarını hizaya sokmasında ona yardım etmişti. Ama bukleler şimdiden oradan buradan çıkmaya başlamışlardı. Onları görmezden gelip mücevher kutusundan bir çift basit küpe ve onlara uygun bir inci kolye seçmeye odaklandı. Aynadaki yansımasına bakınca tamam diye düşündü. Yeterince iyiydi.

Odadan çıkarken durdu, ellerini kavuşturup gözlerini kapadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Her şey için teşekkür ederim."